

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CRAVED
BY THE ALIEN
BERSERKER

WARRIOR MATES OF ZIVON

PRESLEY HALL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UZAYLI BERSERKER'İN ARZULADIĞI

Zivon'un Savaşçı Arkadaşları #9

PRESLEY HALL

Telif hakkı © 2022 Presley Hall

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

En son yayınlarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

İçindekiler

1. [Callie](#)
 2. [Tyrek](#)
 3. [Callie](#)
 4. [Callie](#)
 5. [Tyrek](#)
 6. [Callie](#)
 7. [Tyrek](#)
 8. [Callie](#)
 9. [Tyrek](#)
 10. [Callie](#)
 11. [Tyrek](#)
 12. [Callie](#)
 13. [Tyrek](#)
 14. [Callie](#)
 15. [Tyrek](#)
 16. [Callie](#)
 17. [Tyrek](#)
 18. [Callie](#)
 19. [Tyrek](#)
 20. [Tyrek](#)
 21. [Callie](#)
 22. [Tyrek](#)
 23. [Callie](#)
 24. [Tyrek](#)
 25. [Callie](#)
 26. [Callie](#)
- [Epilog Epilog](#)
- [İki](#)
- [Presley Hall'un diğer eserleri](#)

1
Callie

GÜNEŞ PARLIYOR, yüzüme sıcak ve hoş bir şekilde vuruyor. Ama yine de, güneş bu yeni gezegende her gün parlıyor, yavaş yavaş evimiz haline gelen bu gezegene Zivonlular Tatarı adını vermemizi önerdiler. Onların dilinde bu isim *başlangıç anlamına* geliyor, bu da uygun görünüyor. Beş yıldan biraz fazla bir süre önce Kruul adlı bir türün soykırım saldırısı sonucu gezegenlerini kaybeden Zivonlular için bu kesinlikle yeni bir başlangıç. Ama bizim için de yeni bir başlangıç gibi geliyor.

Bizi kaçıran uzaylı korsanlardan Zivonlular tarafından kurtarıldığımızda, Komutan Ryven, eğer istersek Dünya'ya dönmemize yardım etmenin bir yolunu bulacağını söyledi. Ancak hepimiz, çeşitli nedenlerle, Zivonlularla kalmayı tercih ettik.

Buradaki birçok kadın gibi benim için de bu, Dünya'daki hayatımın üzücü anılarını geride bırakmak istememle, geri dönsem de gerçekten geri dönecek bir şeyim olmadığı hissi arasında bir karışımdı. Orada beni gerçekten seven son kişi artık yok ve Dünya'nın eskiden inandığım gibi güvenli bir liman olmadığı da açık. Öyleyse neden yeniden başlamaya çalışmalıyım?

Ördüğüm sepeti bir anlığına kucağıma bıraktım ve yüzümü güneşe doğru çevirerek cildimde sıcak ışınlarını hissettim. Zivoniyalı savaşçılara göre, son haftalarda bu kadar sürekli güneş ışığı olması, yağmur mevsimi geldiğinde çok şiddetli geçeceği anlamına geliyor. Birkaç gece ateşin etrafında, avlanma ve ekim mevsimlerini karşılaştırarak, herkese yetecek kadar yiyecek sağlamak için havayı en iyi şekilde nasıl tahmin edebileceklerini tartıştıklarını duydum. İnsan kadınlar da bu tartışmalara her zaman dahil oluyorlar: bize en iyi şekilde bakılmasını ve ihtiyaçlarımızın karşılanmasını sağlamak için ne yapılabileceği, sadece savaşçılarla çiftleşmiş olanlar değil, benim gibi bekar kadınlar için de.

Herkesi değer veren, yabancıları bile kabul eden ve kapsayıcı bir grubun parçası olmak iyi hissettiriyor, özellikle de Zivonluların şüphelenmeye her türlü hakları olduğunu düşünürsek. Geçmişte Kruul tarafından korkunç bir şekilde ihanete uğramışlar, ama yine de bize güvenmeyi seçmişler, hatta

bizi romantik partnerleri olarak kabul ettiler. Ve çok geçmeden, yarı insan, yarı Zivonian bebekler de yolda olacak.

Bu düşünce bana kendi babamı hatırlatıyor, sepetimdeki desenleri izlerken göğsümde bir sızı hissediyorum. O, ben kaçırılmadan yaklaşık altı ay önce, uzun ve acı verici bir akciğer kanseri mücadelesinin ardından vefat etti ve o altı ay, cenaze masraflarını ödemek ve onunla paylaştığım daireden tahliye edilmemek için çabaladığım bulanık bir anıdan ibaret. O çılgın çaba, sonunda benim kaçırılmamla sonuçlanan, görüşmeye gittiğim şüpheli işe yol açtı.

Babamı her gün derinden, içtenlikle özlüyorum. Çocukluğumdan beri çok yakındık ve onun kaybı, Ryven'in geri dönme teklifini kabul etmek istemememin en büyük nedeniydi. Babamın olmadığı bir Dünya'yı hayal edemiyorum. Orada benim için ne olabileceğini hayal edemiyorum. Babamın beş yıl süren hastalığı boyunca ona bakarken, yirmili yaşlarımın başındaki birçok deneyimi kaçırdım. Üniversiteye başladıktan bir yıl bile geçmeden bıraktım. Partilere gitmedim. Kimseyle çıkmadım. Liseden birkaç arkadaşımın uzaklaştım ve yeni arkadaşlar edinemedim. Tek düşünebildiğim ona bakmaktı ve bu beni eğlenceli bir insan yapmıyordu. İnsanlar hasta veya ölmek üzere olan akrabaları olan insanlarla arkadaş olmak istemezler. Sanki ölüm bulaşıcıymış gibi düşünürler, kimse bunu hatırlamak istemez.

Ama buradaki herkes için ben, çok şey kaçıran zavallı, korunaklı Callie değilim, her şeyi feda eden aziz kız değilim. Ben sadece bir insanım ve kabuğumdan çıkıp onu bulabilirsem, burada benim için yeni bir başlangıç olabileceğini gerçekten hissediyorum.

Etrafıma bakıp köyü gözlemliyorum. Yakınlarda, bir avuç savaşçı yeni bir kulübe inşa ediyor, gömleksiz ve terli, kaslarını zorlarken homurdanıyorlar. Genelde hepsi bronz tenli, ama bazen renkleri değişiyor ve şu anda yaptıkları işin zorluğu nedeniyle hepsi hafif toprak tonlarında, elleri neredeyse inşa ettikleri binanın malzemeleriyle uyum içinde.

"Gerçekten inanılmaz," diyor Scarlett, ellerini durdurarak benim bakışımı takip ederek kulübede çalışan savaşçıları izliyor.

"Ne?" Dudaklarımı düşünesizce ısııyorum, acaba onların görünüşlerinden mi bahsediyor diye merak ediyorum. Bu *gerçekten* inanılmaz. Daha önce hiç bu kadar çok sayıda yakışıklı, iri yarı, kaslı erkeği bir arada görmemiştim. Ama tabii, Dünya'dayken de pek dışarı çıkmazdım.

"Bütün bunları yapmayı bilmeleri," diyor Scarlett, bana bakarak, ve ben kızarıyorum. Düşündüğümü yüksek sesle söylemediğim için mutluyum, çünkü o *açıkça* onların görünüşlerinden bahsetmiyordu. "Sonuçta," diye devam ediyor, "çoğumuzun böyle bir vahşi doğada nasıl yaşayacağımızı ve gelişeceğimizi bildiğini sanmıyorum. Bu gerçekten inanılmaz."

"Ben kesinlikle bilmiyorum," diyor Samantha gülerek. "Bu lanet sepetle başım dertte." Son bir saattir örmeye çalıştığı şekilsiz yığını havaya kaldırıyor ve diğer kadınlar gülüyor. Dünya'da Samantha, New York'ta yüksek mevkili bir reklam yöneticisiydi, bu yüzden muhtemelen aramızda en az doğa deneyimi olan kişi odur.

"Onlar, doğaya karşı değil, doğayla uyumlu bir ev inşa etmeyi biliyorlar," diyor Kate yumuşak bir sesle. "Bu gerçekten mucizevi bir şey." Eşi, komutan Ryven'dir, ancak yüksek rütbesine rağmen, kulübeyi inşa eden erkekler arasındadır ve bu yeni hayata diğerleri gibi eşit olarak katılmaktadır.

"Bunu tek başıma yapamazdım," diyor Tara, bitirdiği sepeti yere koyarken. "Bir süre tek başıma bir gezegende hayatta kaldım. Ama en azından *medeniyetin içindeydim*, ya da ona benzer bir şeyin," diye ekliyor gülerek. "Böyle sıfırdan başlamak? Sanırım çoğumuzun sahip olmadığı bir beceri."

"Ama uyum sağlıyoruz," diyor Cassidy yumuşak bir sesle. "Ve böyle yaşamak belli bir değeri var, biliyor musun? Her şey daha yavaş, daha amaçlı. İhtiyacımız olmayan şeyler için para kazanmak için deli gibi koşturmuyoruz. Kızgın ev sahipleri, ödenecek faturalar ya da yetismeye çalışacağımız kimse yok. Sadece birbirimize yardım ediyoruz."

"Güzel," diyor Samantha yumuşak bir sesle ve kadınlar şaşkınlıkla ona bakıyorlar. Hepimiz arasında Samantha uyum sağlamakta en çok zorlanan kişiydi. "O uzay gemisinde mahsur kaldıktan sonra tekrar sağlam zemine basmak güzel," diye ekliyor ve diğerleri gülüyor.

Yine sağlam zeminde olmak güzel, katılıyorum, bitmiş sepetleri bırakıp daha fazla malzeme bulmak için ormana doğru yola çıkıyoruz. Uzaklara gitmiyoruz, yakınlarda bir grup savaşçı da odun ve diğer malzemeleri topluyor, onları göz ve kulak mesafesinde tutuyoruz. Henüz hiçbirimiz bu gezegeni dolaşacak kadar iyi tanımıyoruz.

Geçen gün olanlardan sonra bunu *çok* iyi biliyorum. Biraz fazla uzaklaştım ve Maya ile Anzir'i ormanda gürültüyle sevişirken yakaladım. Maya'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, *çok* zevkliydi.

Yürürken, o gün gördüklerimden utançla kaçarken karşılaştığım iri ve nazik savaşçı Tyrek'i görüyorum. O

gözüme çarpar ve gülümser, ben de hızla başka yere bakarım, saçlarımın köklerine kadar kızarıyorum. *Hala* o anı ve onun beni aceleyle uzaklaştırırken yakalamış olması beni heyecanlandırıyor.

Dere kenarında sepet yapmak için kullandığımız türden kalın bir sazlık şerit var ve ben onları çekip, kendimi önceki gün yerine ona odaklanmaya zorluyorum. Tyrek'i, bana ne kadar nazik davrandığını ya da ne kadar yakışıklı olduğunu *kesinlikle* düşünmek istemiyorum.

Tüm Zivonian savaşçıları yakışıklı, hatta gülünç derecede yakışıklı, ama benim için Tyrek hepsinden daha yakışıklı. Bazıları saçlarını kısa tutuyor, ama Tyrek'in saçı neredeyse omuzlarına kadar uzanıyor ve dağınık, en karanlık gece gökyüzü kadar koyu siyah.

Bazen, şu anda olduğu gibi, çalışırken saçlarını arkaya bağlıyor. Ama ben en çok saçlarının açık, keskin hatlı yüzüne dökülüp mavi gözlerini çerçevelediği hali seviyorum, saçları geceye benziyorsa, gözleri de gündüz gökyüzüne benziyor. Gözlerinin etrafında mor halkalar var, geçen gün rastladığım çiçek tarlasının rengiyle aynı...

Aman Tanrım, Callie, ne düşünüyorsun sen?

Yüksek sesle bir şey söylememiş olsam da, kalbim biraz hızlanırken, utançtan daha da kızarıyorum. Tyrek'in görünüşü hakkında hayal kurmam için hiçbir neden yok, hele ki kafamda onu sanki bir romantik romanda olduğu gibi tarif etmem için hiç yok.

Kendime kızarak, öfkeyle asma gibi görünen şeyi yakalayıp yerinden söküyorum. Ama elim onu kavradığında ve o da pes ettiğinde, aniden bir kürk ve dişler görüyorum, büyük bir yaratık bana doğru atlarken, sivri dişlerini gösterip çılgınca ciyaklayarak, vahşi, boncuk gibi gözleriyle bana bakıyor.

Asma sandığım şey aslında yaratığın kuyruğuydu.

Çılgılık attım, kalbim göğsümde çarparken geriye doğru sendeledim, kaçarken neredeyse kışıma düşüyordum. Yaratık hala bana doğru geliyordu, rahatsız edildiği için öfkeliydi, dişlerini gıcırdatarak bana saldırıyordu.

Ve sonra, dişleri yüzümden uzaklaştırmak için uzattığım elime bir santim kala, bir şey onu geri çekiyor.

Tyrek.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, onu bir saniye boyunca şaşkınlıkla izliyorum. O, yarattığı bir kenara fırlatıp, hançerini çekerek üzerine atılıyor. Birkaç saniye içinde her şey bitiyor. Hançeri, yaratığın boynunu acımasızca ve etkili bir şekilde delip geçiyor ve onu yere sabitliyor.

Diğer hançerini keskin bir hareketle çıkarır, hayvanın gözüne saplar ve hayvan hareketsiz kalır.

Kaşlarında ter damlalarıyla, nefes nefese bana bakarak yaratığın üzerinde duruyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbim yine atıyor, göğsümde çarpıyor. Tyrek nefes nefese olabilir, ama ben nefes alamıyorum.

Birbirimize bakarken zaman durmuş gibi hissediyorum, ormanın sesleri kesiliyor, Tyrek'in bakışları benimkilerle buluştuğunda dünya sadece ikimize daralıyor.

Vahşi ve tehlikeli görünüyor, garip, evcilleştirilmemiş bir topraklarda barbar bir savaşçı gibi, ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Tyrek

KAN KULAKLARIMDA ÇALINIYOR, o kadar hızlı atıyor ki bir an için başka hiçbir şey duyamıyorum. Savaşırken her zaman şiddetle yükselen savaş öfkesi içimde dalgalanıyor, savaşacak bir şey kalmamış olması umurumda değil.

Savaş ya da sikiş, diye fısıldıyor bana, kulaklarımda *çıglık atıyor*, adrenalin içimde dolaşıyor ve bir çıkış yolu arıyor. Küçük dişli yaratık yetmedi. Asla yetmez.

Önümdeki küçük, güzel Terran kadına bakıyorum. Cildi o kadar soluk ki, içinden güneş ışığını görebiliyorum, saçları yılın sonlarında Zivon'daki yaprakların renginde, güneş ışığıyla parıldıyor. Gözleri uzak denizin mavi-yeşili renginde ve her zaman onun Terranlar arasında en güzeli olduğunu düşünmüşümdür, ama şu anda büyüleyici görünüyor.

Sanki *tecavüze* uğraması gerekiyormuş gibi görünüyor. Savaş öfkesi onu bir düşman olarak değil, bir ganimet olarak görüyor. Kurtardığım kişi. Ve ona asla öyle bir şekilde dokunmayacak olsam da, savaş öfkesini kontrol altına almak için mücadele ediyorum. Sanki içimi yakan bir güç gibi hissediyorum ve dişlerimi sıkıyorum, ondan gözlerimi ayıramıyorum ve bizi ayıran küçük mesafeyi aşmamak için mücadele ediyorum. O kadar yakın ki, cildinin sıcaklığını, ona özgü Terran kokusunu alabiliyorum...

Ağır bir el omzuma düşüyor ve ben gerginleşip savaşmaya hazır bir şekilde irkiliyorum.

Keskin bir dönüş yaparak, öldürdüğüm yaratığın içinden hançerlerimi çıkarmak için uzanıyorum, ama o elin kime ait olduğunu fark ediyorum. Bu, aramızdaki en sakin ve en metanetli kişilerden biri olan Anzir, böyle bir anda benim tam tersim.

"Sakin ol, Tyrek," diyor alçak sesle, Callie'nin duymayacağı kadar alçak sesle, bunun için minnettarım. Savaş öfkesi benim seçtiğim bir şey değil. Bu benim bir parçam, doğuştan gelen ve çoğu zaman istenmeyen bir şey, ve onun bazen ne kadar az kontrolüm olduğunu, kendimin bu kısmını kontrol etmenin ne kadar zor olduğunu bildiğini düşünmek beni utandırıyor. "Tehlike geçti. Rahat ol."

Diğer savaşçılar benim bu yönümü biliyorlar. Beni nasıl sakinleştireceklerini, kontrolümü kaybetmemi nasıl önleyeceklerini biliyorlar. Kan dökme arzusuna çok kapıldığımda, kardeşlerimden biri her zaman beni kendime getirmek için yanımda olmuştur — bir gece hariç. Zivon'da ateş ve yıkımın yaşandığı gece ama o gece hepimiz korku ve ölümcül bir öfkeyle tüketilmiştik.

Anzir bana sessizce konuşurken, kendimi sertçe sarsarım ve mantıklı zihnim kontrolü ele geçirmeye başlar. Callie'ye bakarım ve gözlerinin ne kadar büyüdüğünü görünce kalbim sıkışır. Şok olmuş, derinden sarsılmış görünüyor ve ayaklarımın dibindeki yaratığa bakarken utanç duygusu beni kaplar.

Kendimi bir canavar gibi hissediyorum.

"Üzgünüm," diyor Callie. "Onu bir asma sanmıştım, sanırım öyleydi... bir kuyrukmuş..."

"Neye benziyordu?" diye sordu Anzir ve Callie yerdeki yaratığı işaret etti. "Şuna. O kuyruğa."

Anzir ona nazıkçe sorular sorarken, ne yaptığını, yaratığın nasıl tepki verdiğini sorarken, çömelip cesede bakarken ben kenara çekiliyorum. Hepimiz bu yeni gezegeni tanımak, onunla barış içinde bir arada yaşamayı öğrenmek, hangi yönlerinin güvenli olup hangilerinin güvenli olmadığını öğrenmek için elimizden geleni yapıyoruz. Amacımız, Zivon'da olduğu gibi onunla uyum içinde yaşamak, onunla savaşmak değil.

Callie'nin sesi tatlı, neredeyse müzik gibi ve onu dinlemek beni rahatlatıyor. Ama onunla konuşmaya cesaret edemiyorum. Ne söyleyeceğimi, benim o tarafımı gördüğü için hissettiği anlaşılabilir korkuyu nasıl hafifletebileceğimi bilmiyorum - ve bu sadece bir anlık bir şeydi. Beni gerçek bir kanlı öfke içinde görseydi ne kadar korkardı, hayal bile edemiyorum.

Ama bunu asla görmeyecek. Bunun için bir neden yok ve ben bunun asla olmasına izin vermemek için elimden geleni yapacağım. Tatlı Terran kızı yeterince şey yaşadı ve onu daha fazla travmatize etmek istemiyorum.

Callie ile konuşmasını bitiren Anzir, "Geri dönelim," diyor. "Geç oluyor ve karanlıkta başka bir şeyle karşılaşma riskini almak istemiyoruz."

Diğerleri de aynı fikirde, topladıklarını alıp yiyecek arama görevini kısa kesiyorlar. Herkes Tatari'yi keşfetmeye hevesli, ama aynı zamanda dikkatli olmamız gerektiğini de anlıyorlar. Raza, Samantha ile birlikte kayboldukları sırada karşılaştıkları birden fazla tehlikeli yaratıktan bahsetmişti

ve *Oasis'e* geri dönmeye çalışırken karşılaştıkları birden fazla tehlikeli yaratıktan bahsetmişti ve orada bizi bekleyen başka neler olduğunu kimse bilmiyor.

Akşam yaklaşırken köye geri dönüyoruz ve her gün olduğu gibi, Zivonlular ve Terranlar köyün merkezinde bir daire oluşturuyorlar. Ryven, Nyx, Rok ve Akos dairelerin başında duruyor ve herkesin kaydettiği ilerlemeleri ve karşılaştıkları keşifleri dinliyorlar. Ryven'in eşi Kate, kadınların gıda depolama için yeterli alan sağlamak üzere yaptıkları çalışmalar hakkında bilgi veriyor. Buradaki mevsimsel düzenin nasıl olduğunu henüz bilmiyoruz. Şimdiye kadar hava ılık ve güneşliydi, ama her an yağmur ve fırtınaya, ya da yıkıcı kar, soğuk ve buza dönüşebilir. Diğer gezegenlerde hızlı hava değişiklikleri olduğunu biliyorum ve Tatarı'nın havası birkaç haftadır aynı olsa da, kesin bir tahminde bulunabilmek için birkaç döngü geçmesi gerekecek.

Bugün inşaatta çalışan Ryven ve diğerleri, şu anda yaşanabilir durumda olan barınakların güncel sayısını bildiriyor ve sessizlik tekrar çöktüğünde, komutanımız gruba bakıyor.

"Eklemek istediği başka bir şey olan var mı?" diye sorar ve Callie çekinerek elini kaldırır.

Komutan ona başını sallar. "Evet?"

"Bir yaratık vardı." Herkesin önünde konuşmaktan çekinerek duraksar. "Sepet yapımı için malzeme ararken, asma olduğunu sandığım bir şeyi tuttum. Meğer o, hayvanın kuyruğuymuş."

Grupta küçük bir kahkaha yükselir, alaycı bir ses olmasa da Ryven bakışıyla onu bastırır.

"Yaratığın görünüşü nasıldı?" diye nazikçe sorar.

"Büyük. Dizlerime kadar uzanıyordu ve çevresi benden daha büyüktü. Tüylüydü, keskin dişleri ve küçük pençeleri vardı."

Callie'den daha büyük bir şey olması zor değil.

Terran kadın minyon, dar belli ve narindir, Terranlar arasında en kırılgan görünümlülerden biridir ve bu bir şey ifade ediyor.

"Bu 'asma'nın görünüşünü başka kimse fark etti mi?" diye sorar Ryven ve Anzir başını sallar.

"Koyu yeşil," diyor, "ve yaratığın kürkü siyahtı. Gerçekten asma gibi görünüyordu, pürüzsüz ve sivri uçlu."

"O zaman sarmaşıklara karşı dikkatli olalım," diyor Ryven. "Onun bir hayvan değil, bir bitki olduğundan ne kadar emin olursanız olun."

"Bir şeyi vardı," diyor Callie tereddütle. "Asmanın ucunda bir çatal vardı, yani kuyruğunda. Garip geldi ama farklı bir gezegenden geldiği için böyle olduğunu düşündüm. Farklı gezegen, farklı bitkiler. Ama kesinlikle çatalı bir kuyruğu vardı."

"Öyleyse özellikle uçları çatalı sarmaşıklara dikkat edelim," diyor Ryven. "Onu tanımlamama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Umarım çok sarsılmamışsındır."

"Hayır, ben iyiyim," diye çabucak cevaplar. "Zaten Tyrek gelip bana yardım etti." Utangaç bir şekilde bana bakar ve ben de onun mavi-yeşil gözlerine bir an bakıp hemen başka yere yönelirim.

Küçük Terran kadını beni büyülüyor, ama ona bu şekilde bakmaya kendimi izin veremem. O benim gibi biri için çok kırılgan, çok hassas.

"Yarın yine iki takım halinde yiyecek aramaya çıkacağız," diyor Nyx, Ryven'in yerine geçerek. "Başka bir grubu avlanmaya, dördüncü grubu da biraz daha uzaktaki araziye incelemek için göndereceğiz. Bu yeni gezegeni dikkatlice keşfetmemiz gerekiyor, ama keşif yapılmalı. Evimiz haline getirdiğimiz bu yeni yeri anlamamız gerekiyor."

"İki ekip de araziye inceleyecek," diye düzeltir Ryven. "Aslında, tüm grupların birbirinden ayrılmayan belirli çiftler oluşturmasını istiyorum, böylece herkes bu yabancı yerde her zaman bir destekçisi olsun. Hiç kimse hiçbir zaman yalnız kalmamalı." Bir süre durup grubu inceler. "Yarın için çiftlerinizi oluşturun, sonra akşam yemeği için bu toplantıyı bitirelim."

Düşünmeden hareket ediyorum. Daha iyi bilmem gerekirdi, ama Zivonlular ve Terranlar eşleşmeye başladıkça, hiç düşünmeden hemen Callie'ye yöneliyorum. Orada biraz kararsız bir şekilde duruyor ve ben yanına gidip yanına geçiyorum.

"Yarın sana eşlik edeceğim," diyorum ve o dönüp, güzel mavi gözlerinde şaşkınlıkla bana bakıyor.

Callie

TYREK'E şaşkınlıkla bakıyorum. Bana çok yakın, bugün erken saatlerde olduğundan bile daha yakın ve buna alışmam biraz zaman alıyor. Özellikle yakından bakıldığında çok yakışıklı ve biraz da ürkütücü. Örneğin Anzir veya Ryven kadar stoik değil, ama genellikle kendine saklanır. Diğer savaşçılar gibi gürültülü şakalar yapmaz, yüksek sesle gülmez veya uzun hikayeler anlatmaz. Hem görünüşünde hem de tavırlarında biraz vahşi ve gizemli bir yanı var ve şimdi yarın benimle gitmek için gönüllü oldu.

Onunla yalnız kalma ihtimalinin heyecanı, karnımın derinliklerinde bir heyecan dalgası yaratıyor ve tenime bir sıcaklık yayılıyor.

"Saçmalama" diyorum kendime, ama kelebekler yine de dans etmeye devam ediyor.

Onun gibi erkeklerle hiç deneyimim yok — Tyrek gibi erkekler Dünya'da bile *yoktu*. Lisede birkaç flörtüm oldu, üniversiteden ayrılmadan önce birkaç kez randevuya çıktım, ama hiç ciddi bir erkek arkadaşım olmadı, hatta resmi bir erkek arkadaşım bile olmadı. Diğerlerine kıyasla kendimi her zaman biraz naif ve deneyimsiz hissetmişimdir, ama Zivonluların yanında kendimi her zamankinden daha garip ve masum hissediyorum. Tüm bu muhteşem uzaylı erkekler beni en azından biraz heyecanlandırıyor, ama özellikle Tyrek.

"Tamam," diyorum kendime, gerginliğime rağmen kabul ediyorum.

Onunla vakit geçirme fırsatını kaçırmak aptalca geliyor. Aslında, şimdiye kadar birlikte geçirdiğimiz kısa zamandan sonra ondan hoşlanıyorum. Ve bugün beni kurtardıktan sonra onu reddetmek kabalık olur. Beni ormana götürüp tecavüz edecek değil ya.

Tabii ben istersem bunu yapabilir.

Bu düşünce, durduramadan aklıma geliyor ve Maya ile Anzir'i hatırlayınca omurgamdan bir ürperti geçiyor ve yine kızarıyorum.

"Şey, sanırım yemek zamanı geldi. Görüşürüz!"

Onun yanından hızla uzaklaşıyorum, yüzümün kıpkırmızı olduğunu görmeden ve ne düşündüğümü merak etmeden önce kaçmak istiyorum. Diğer

eşsiz kadınların yanına katıldım ve açık büfe tarzında servis edilen yemeklerden tabaklarımızı doldurduk: uzaylıların avladığı bir yaratığın eti ve dün topladığımız uzaylı sebzeleri. Herkes sırayla yemek pişiriyor — bazılarımız diğerlerinden daha iyi — ve bu akşamki yemek özellikle lezzetli görünüyor.

Belirli gruplara ayrılmak zorunda *değiliz*, ama genellikle eşli çiftler birlikte yemek yer, eşsiz erkekler bir araya gelir ve eşsiz kadınlar da bir araya gelir. Diğer kadınlarla birlikte otururum, hafifçe av eti tadı olan sulu bir et parçasını ısıtırım ve onlarla sohbet ederken Tyrek'e bakmamaya çalışırım.

"Çok korkutucu olmalı," diye fısıldıyor içlerinden biri. "O yaratık sana atladı mı? Çok korkutucu. Henüz ormana gönderilmediğim için mutluyum."

"Dalga mı geçiyorsun?" En yakın arkadaşlarından biri, Kylie adında güzel bir esmer, gülüyor. "Keşfe çıkmak istiyorum. Şimdiye kadar *üç* kez yemek pişirme görevinde bulundum. Dışarı çıkıp gerçekten bir şeyler bulmak istiyorum."

"Peki, yarın bir şansın olacak." Bunu söylerken Tyrek'e bir bakış atmadan edemiyorum, yarının ne getireceğini düşünerek, onunla ormanda dolaşmayı hayal ediyorum. Hiçbir *şey olmayacak* ve olsa bile ne yapacağımı bilemezdim, ama birine karşı heyecanlanmak güzel bir duygu. O kadar uzun zamandır hissetmemiştim ki, birine aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Bundan daha fazlası olması gerekmiyor. Sadece zararsız bir aşık olma hali.

Muhtemelen bunu bilse gurur duyardı, ama ona söylemeyeceğim. Bu düşünceyle yine kızardığımı hissedebiliyorum.

Grup sohbetine kulak vermeye çalışırken, bir bakış bir başkasına, bir başkasına dönüşüyor. Ve garip bir şekilde, her onun tarafına baktığımda, sanki benim bakışım onun bakışını çekiyormuş gibi, onun da bana baktığını görüyorum.

Ertesi sabah, herkes gibi ben de güneşle birlikte uyanıyorum. Kulübeler taşınmaya hazır olabilir, ama henüz herkese yetecek kadar yok ve yeni hazırlanan kulübeleri kimin alacağına karar vermek için kura çekiyoruz - içlerinde henüz toprak zeminden başka bir şey olmasa da.

Bu adil bir sistem. Ryven ve Kate, komutanın ilk konut alanlardan biri olması için çaba sarf etmelerine rağmen, hala açık havada uyuyorlar ve ben de henüz kura çekerek bir konut kazanacak kadar şanslı olamadım.

. En azından yağmur yağmadı ve bu durumun kendine özgü bir rustik cazibesi var. Ama dokuma matımdan kalkarken, yirmili yaşların başında birinin sırtında olmaması gereken bir şekilde sırtımın ağrıdığını hissediyorum.

Dünya'da özlediğim bir şey varsa, o da yumuşak yataklar. Ve sıcak su. Ve tamponlar.

Oasis'te sıcak su vardı ve o bile artık uzak bir anı gibi gelmeye başladı. Güne hazırlanırken yüzüme soğuk su serpiyorum ve suyun temiz, giysilerimin de çoğunlukla temiz olduğu için şükretmem gerektiğini söylüyorum kendime. Şu ana kadar hepimizin sadece birer giysi değişikliği var, geri kalan az sayıdaki eşyalarımız, kaçmak için aceleyle terk ettiğimiz, artık enkaz haline gelmiş *Oasis*'te kaldı. Ama kadınlar iki gün önce tek başlarına çamaşır yıkamaya gittiler, böylece biz de her şeyi çıkarıp temizleyebildik.

Çevremdeki herkes, yoğun bir gün olacağı için kahvaltılarını alıp gidiyor. Bugünkü sabah yemeğimiz, ezilmiş meyvelerle kaplanmış ve içine pişmiş et parçaları sıkıştırılmış bir bisküviye çok benziyor. Tyrek'i arıyorum ve onu bir bisküviyi hızla yiyip bir diğerine uzanırken buluyorum.

Bana sırtarak bir tane uzatıyor. "Sen çok zayıfsın," diyor. "İki tane al."

Reddetmeye başlıyorum, ama uzun bir gün olacak ve öğle yemeği için ne planlandığını tam olarak bilmiyorum. Bisküviyi alıp bir bez parçasına sarıp cebime koyuyorum, sonra Tyrek ve ben dostça köyden çıkmaya başlarken diğerinden bir ısırık alıyorum.

Günün başlangıcının ne kadar garip olabileceği konusunda endişeliydim, ama o beni hemen rahatlattı. Dünkü vahşiliğine ve bana saldıran yarattığı acımasızca alt etmesine rağmen, Tyrek çoğu zaman sessiz ve bazen neşeli, küçük patlamalarla bir tür nazik dev gibi görünüyor.

Ormana doğru ilerlerken sohbet etmemiz gerektiğini hissediyorum, ama ona her baktığımda beynim çok karışıyor ve söyleyecek bir şey bulamıyorum. Aklıma gelen her şey saçma geliyor ve onun yanında utangaç hissediyorum, onun neyi ilginç bulacağını bilemiyorum.

Ağaçların arasına doğru ilerlerken, kafama çeşitli konular geliyor: tavşana çok benzeyen küçük bir hayvan, en sevdiğim renkteki çiçekler, nehrin kayaların üzerinden akarken çıkardığı sesi ne kadar sevdiğim

ama bu konuların hiçbirisi yeterince iyi gelmiyor. Tekrar tekrar konuşmaya başlamak üzereyim, ama sonra kendimi durduruyorum.

"Burada biraz daha sazlık var." Tyrek durduğumuzda geniş bir alanı işaret ediyor. "Onları topla. Ben de bir keseyi bunlarla doldurayım."

Ağaç gövdelerinde mantarlara çok benzeyen, ancak daha lezzetli olan birkaç etli büyüme vardır. Onları ilk bulan savaşçılardan biri, küçük bir parçasını denedi ve kötü bir şey olmadığında, bunlar yemek rotasyonumuzun düzenli bir parçası haline geldi. Tyrek onları gövdeden dikkatlice soyarken, ben de bu sefer yanlışlıkla almam gereken bir şeyi almamaya dikkat ederek sazları koparıyorum.

O bölgedeki işimiz bittiğinde, ağaçların arasından geçerek, dik tepelerle yükselen ve alçalan bir araziye doğru ilerliyoruz. Yarıklar arasında, yemeklere lezzet katmak ve tıbbi amaçlarla kullanılmak için uygun otlar yetişiyor ve Ryven özellikle bunlardan bazılarının getirilmesini istedi.

Ağaçların arasından çıktığımızda güneş tekrar tüm gücüyle parlıyor ve ben çenemi yukarı kaldırarak yüzüme vuran güneş ışınlarının tadını çıkarıyorum. Cildimi sıcaklıkla dolduran bu his çok güzel ve bir an orada durup gözlerimi tekrar açtığımda Tyrek'in bana baktığını fark ediyorum.

Yanaklarım kızardı ve umarım o, yanaklarımdaki pembeliğin sadece güneşten kaynaklandığını düşünür.

güneşten

kaynaklandığını "Sıcaklığı seviyorsun, ha?" Bana sırtıyor.

düşünür. "Evet." Sepetimi alıp, tepenin çukurlarından birine doğru yürüyorum.

. "Eskiden çok güneşli bir yerde yaşıyordum. Havuz kenarında bikiniyle uzanmayı hep sevmişimdir."

"Bikini mi? O da ne?" Tyrek kaşlarını çatıyor ve bu yakışıklı, ürkütücü adama mayo tarif etme düşüncesi yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

"Yüzmek veya güneşlenmek için giydiğimiz çok küçük bir giysi. Güneşe maksimum maruz kalmak için. Sadece, şey, en önemli yerleri örtüyor."

Elimi göğüslerimin ve kasıklarımın olduğu yere doğru salladım ve Tyrek'in yüzündeki meraklı ifade karşısında utançtan o anda patlayacakmışım gibi hissettim. Bir an düşünür gibi göründü ve sonra kıkırdadı.

"Önemli şeyler, ha?" Bana sırtarak, birkaç bitkiyi alıp sepetime attı. "Demek Terra'da yaşayanlar güneşe tapıyorlar? Ben de öyle gezegenlere gitmiştim."

"Şey, tam olarak senin söylediğin şekilde değil. Ama bazen şaka olarak öyle diyoruz."

"Şansın varsa, burada bol bol güneş göreceksin." Başını yukarı kaldırıp bulutsuz mavi gökyüzüne bakar ve bir anda gerilir, çenesi sıkılırken cildi daha koyu, çamurlu bir kahverengiye döner.

"Tyrek?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne oldu?"

Onun bakışını takip ederek yukarı baktım ve onun gördüğünü gördüm: *Oasis* kadar büyük, hatta daha büyük bir gemi köye doğru ilerliyordu.

"O ne?" diye fısıldarım, mide ağrısı hissederek dönüp yerleşime doğru ilerleyen gemiyi izleriz.

Aniden, biz izlerken, geminin alt kısmında bir kapak açılır ve daha küçük gemiler, böcek bulutu gibi akın akın dışarı çıkmaya başlar.

Tyrek'in yüzü sertleşir. "Kruul'lar."

Sesinde daha önce hiç duymadığım bir öfke var ve sözünü bitirir bitirmez ikimiz de tepenin yamacından aşağı koşmaya başlıyoruz. Kalbim gırtlığıma kadar çıkmış. Bizi bulduklarına inanamıyorum.

Güvende olduğumuzu sanıyordum.

Yiyecek aramak için birkaç saat yürüdüğümüz için köyden hâlâ uzaktayız. Ama köy, aşağıdaki vadide açıkça görünüyor ve daha küçük gemilerin doğrudan oraya doğru gittiğini görebiliyoruz.

"Geri dönmeliyiz," diyorum nefes nefese, benden çok daha iri ve uzun bacaklı olan Tyrek'e yetişmek için adımlarımı hızlandırıyorum. Ama biz yarı koşarak, yarı kayarak tepenin yamacından aşağı inerken, küçük gemilerden biri yanaşıyor ve bize doğru dönüyor.

"*Vreck!*" Tyrek içinden küfrederek, beni de yavaşlatmak için kolunu uzatarak kayarak durur, ama artık çok geçtir.

Gemi çoktan inişe geçmiştir, belki yüz metre kadar önümüzde, ve daha tamamen yere inmeden kapak açılır ve Kruul'lar gemiden dökülmeye başlar, savaş çığlıkları havayı doldurur.

Kruul'ların silahlarını çekerek gemiden koşarak çıktıklarını görünce tökezleyerek duruyorum. Kruul'ların *Oasis'e* saldırdığı, blaster mermileri, çığlıklar ve güvenli bir yere kaçan kalabalıklar, esir alınan kadınlar ve duvarlara ve zemine sıçrayan kanlar aniden ve canlı bir şekilde gözümün önüne geliyor ve beni neredeyse felç eden bir korku kaplıyor.

Kaçıp saklanmak için çok geç; Kruul'lar Tyrek'i ve beni çoktan gördü. Doğruca bize doğru geliyorlar ve Tyrek kendini hazırlar, ormanda savaşırken kullandığı uzun ikiz hançerleri çıkarır ve önüne geçer. Bunu hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden yapar, sanki beni korumak onun için doğal bir şeymiş gibi, ve bu, omurgamdan yukarı çıkan ve midemi düğümleyen dehşete rağmen içimi bir sıcaklık dalgası kaplar.

İlk birkaç tanesi bize ulaşmadan önce düşünmeye zamanım bile yok, saldırırken hala bağıyorlar. Bazıları yakın dövüş silahlarıyla, bazıları bıçaklarla, bazıları da blasterlarla silahlanmışlar ve bir blaster bana doğrultulduğunda kendimi toprağa atıyorum, Tyrek onlara karşı savaşmak için ileri atılırken bıçakların çarpışması havayı dolduruyor.

Yerde kalamam, diye umutsuzca düşünüyorum. Ben de savaşmalıyım. Ona yardım etmeliyim.

Ama ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Daha önce hiç *savaşa* savaşmadım, hatta Dünya'da egzersiz dediğim şey spin sınıfı ya da parkta güzel bir yürüyüş idi. Kendimi yukarı itmeye çalışırken titrediğimi hissedebiliyorum, vücudumdaki her eklem ve kas korkudan donmuş gibi.

Çok fazlalar.

İkimiz için de çok fazla, ama Tyrek'in tek başına başa çıkamayacağı kadar çok. Ona yardım etmezsem ölecek. Muhtemelen yine de ölecek. Muhtemelen ikimiz de öleceğiz ya da esir alınacağız, ama o benim için savaşırken ben burada çaresizce yatamam.

Ayağa kalkmaya çalışırken, savaşmak için kullanabileceğim herhangi bir şey arıyorum. Birkaç santim ötede ölü bir Kruul cesedi var, Tyrek ben yerdeyken onu öldürmüş olmalı. Düşünmeden

. Nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, silah ateşlemenin temel mekanizması.

Nışan al, tetiği çek.

İçgüdülerim gözlerimi kapatmamı söylüyor, ama kendimi zorlayarak gözlerimi açık tutuyorum ve Tyrek yanımda savaşırken yaklaşan Kruul'lara blaster mermileri ateşliyorum.

Blaster bozuldu ve ben başka bir silah, Kruul'lardan birinin düşürdüğü bir sopa aldım. Çok ağırdı, ama yine de onu salladım ve bir Kruul'u yere devirdim, arkamda bir başkasının inleyerek düştüğünü duydum.

"Mm, taze insan eti." Solumdan bir ses geliyor ve ben dehşet içinde sopayı çılgınca sallayarak dönüp bakıyorum. Sesin geldiği yeri görüyorum: deri eldivenler, omuzluklar ve normal kıyafetlerinin üzerine kat kat deri yelek giymiş, saçları arkaya örülmüş devasa bir Kruul. Bir tür lider, otorite sahibi biri gibi görünüyor ve bana doğru ilerleyerek beni tepenin çukurlarından birine sıkıştırıyor. "Senin gibi güzel bir şey iyi satılır."

"Siktir git!" diye bağıryorum ve sopayı tekrar sallıyorum, ama o sopayı sanki hiçbir şey değilmiş gibi kenara itiyor ve yaklaşıyor. Çılgılık atıyorum, yüzünü tırmalıyorum, ama aniden ön kolumda keskin bir sıcaklık hissediyorum ve acı içinde bağıryorum.

Korkunç bir kükreme havayı yırtarken, kolumdan kan damlar, gerçek hayatta hiç duymadığım ilkel, hayvani bir ses. Bir saniye önce Kruul savaşçısı önümde, av bıçağının ucunda kanım parıldarken, bir saniye sonra bez bebek gibi havada uçar, yakındaki bir kayaya çarpar ve aniden kanı ve beyni kayaya bulaşır, sonra da çimlere yığılır.

Onun Tyrek olduğunu görünce kalbim neredeyse duruyor.

"Orada kal, Callie! Sakın kıpırdama!"

Kruul'ları keserken bu sözleri hırlayarak söylüyor, ben kanayan kolumu tutarak tepenin köşesine çekilirken, dövüşü birdenbire öncekinden daha vahşi ve acımasız hale geliyor. İstesem de hareket edemiyorum, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor.

Kan kaybıma katkıda bulunduğunu bilsem de, kalbimin atışını yavaşlatamıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. Aniden Tyrek sayıca azınlıkta görünmüyor. Kruul'ları sanki hiçbir şey değillermiş gibi parçalıyor, savaşçıları birer birer kesiyor, hançerleriyle boğazlarını ve uzuvlarını kesip, onları odun parçaları gibi bir kenara atıyor.

O tereddüt etmez, durmaz, saldırmaktan başka hiçbir şey yapmaz, tekrar tekrar, bronz teni, cesetler

etrafında yığıldıkça koyu yeşil bir renge dönüşüyor. Onlar gelmeye devam ediyor ve düşmeye devam ediyor, hançerleri kanlarıyla siyahlaşıyor, göğsü inip kalkıyor ama yorgunluk veya durma belirtisi göstermiyor.

Artık savaşın ortasına geri dönmeye bile çalışmıyorum. Tek yapabileceğim, Tyrek'in önümdeki tüm Kruul'ları vahşi bir hayvan gibi savaşıp katletmesini izlerken, kolumdaki yakıcı acıyla mücadele etmek. Onun savaştığı vahşet, beni, beni ve halkını ve evimiz dediğimiz bu yeni yeri koruduğu vahşet, hem korkutucu hem de garip bir şekilde güzel. Vahşice savaşıyor, ama yine de bir düzeni var, sanki hayatı boyunca bunun için eğitilmiş ve bu anda tüm gücünü ortaya koymuş gibi.

Son ceset yere düştüğünde, Tyrek bana dönüyor. Derisi hala o koyu benekli yeşil renkte, göğsü inip kalkıyor, mavi gözleri ve mor halkaları, keskin hatlı yüzünde şiddetli bir öfkeyle parlıyor. Baştan ayağa kanla kaplı, dağınık siyah saçları yüzünün etrafında dağınık ve vahşi görünüyor ve o...

Bir savaşçı gibi görünüyor. Bir barbar gibi.

Ormanda o yaratıkla savaştıktan sonra olduğu gibi görünüyor, kazara kuyruğunu çektiğim yaratık. Ve tıpkı önceki gibi, gözleri benimkilerle buluştuğunda, bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

Kalbim de hızla atıyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Dahası, hareket etmememe rağmen ona doğru çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Bu çekim inanılmaz, manyetik, sanki beni ona doğru çeken ilkel bir güç gibi, ama ben bir santim bile kıpırdamadım.

Çevremdeki dünya daralıyor, kenarları bulanıklaşıyor, böylece tek görebildiğim o oluyor. Etrafındaki bedenler bulanıklaşıyor, gökyüzü bulanıklaşıyor, böylece bu uçsuz bucaksız alanda sadece ikimiz kalıyoruz.

Sonra dünya *gerçekten* bulanıklaşıyor, görüşüm kararıyor ve yere yığılıyorum.

Her şey karardığında gördüğüm son şey Tyrek'in yüzüydü.

Tyrek

VRECK.

Callie'nin çimlere yığılmasını, kıyafetlerinin ve kolunun kırmızıya boyanmış ve hala kan damladığını görmek, savaş hırsından kurtulmam için yeterli. Onun için endişelenmek içimi şiddetle parçalıyor ve ona doğru koşarken, kan hırsı hala derimin altında bir *vrase* sürüsü gibi vızıldıyor olsa da, ona ulaşma ihtiyacı yüzeye çıkıyor ve diğer her şeyi silip süpürüyor.

Ayın güneşi örtmesi gibi, ona daha kötü bir şey olmadan ulaşmak için her şey gölgede kalır. Çimlerin üzerinde onun yanına diz çöküp, kolundaki yarayı daha iyi görebilmek için onu nazıkçe çeviririm.

İlk bakışta yüzeysel görünüyor ve birkaç küçük çürük ve sıyrık dışında tek yarası bu, ama bir süre inceledikten sonra, düşündüğümde çok daha kötü yaralandığı hemen anlaşılıyor. Yara, ana damarını kesmemiş gibi görünüyor, ama derin ve çok kan kaybediyor. Kan hala kolundan akıyor ve ben iki kez düşünmeden kendi gömleğimi başımdan çıkarıp onun ön koluna sarıyorum. Gömleğim onun kıyafetlerinden daha kanlıydı, ama şansım varsa, ne yapacağımı düşünürken nazıkçe uyguladığım basınçla birlikte kan kaybını yavaşlatmaya yardımcı olabilirdi. Onun yumuşak hatlı yüzüne, göğsünün zar zor inip kalkışına, başının bir tarafa eğilmiş haline bakarken, onun için endişe yeniden içimi kapladı.

Hiç bu kadar parçalanmış hissetmemiştim. Köye koşup, Callie ve bana saldıran o küçük geminin yaptığı gibi, onlara doğru uçan Kruul'lara karşı halkımı savunmak istiyorum. O tek gemide bile çok fazlaydılar, şu anda kaç tanesinin köye doğru yola çıktığını düşünmek midemi bulandırıyor.

Ama zaten yaralı olan Callie'yi savaşa götüremem ve onu burada bırakamam. Ben köye giderken onu burada terk etme fikri fiziksel olarak midemi bulandırıyor, sanki tüm bedenim, zihnim ve ruhum bu fikre isyan ediyor.

Bu konuyu tartışarak daha fazla zaman kaybedemezsin.

Kanı hala akıyor, gömleğime sızıyor ve hızlıca bir şeyler yapmazsam ölebileceğini biliyorum. Hızlı bir karar verip ayağa kalkıyorum ve onu olabildiğince nazıkçe kollarımın arasına alıp Kruul gemisine doğru dönüyorum.

Callie'ye yardım etmeliyim. Aşağıda savaşacak bir köy dolusu savaşçı var, ama onu koruyabilecek başka kimse yok. Kararımı verdikten sonra, onu kurtarmak için ne yapılması gerektiğini düşünerek ilerliyorum.

Beklediğim gibi, küçük Kruul gemisinde tıbbi malzeme var. Tıbbi bölüm ya da iyileştirme kabini yok, bunun için çok küçük, bu yüzden basit bir sargı bezi kullanmak zorundayım. Callie'yi tıbbi malzemelerin bulunduğu rafların yanındaki yere nazıkçe yatırıyorum ve kanı temizliyorum. Kolunu dezenfektanla yıkarken, her acı çekerek inlediğinde yüzümü buruşturuyorum ve yaraya iyice ulaştığından emin oluyorum. Kruul silahları genellikle zehirli değildir, ama bıçağın ne kadar kirli olabileceğini bilemeyiz.

Callie yine acı içinde inledi ve ben tereddüt ettim. Ona sakinleştirici vermek istemiyordum. Onun boyutuna uygun dozajın ne kadar olduğunu bilmiyordum ve gerçek bir tıp eğitimi de almamıştım. Yarayı kapatırken uyanması düşünce si korkunçtu ve bu beni daha hızlı hareket etmeye itti, kanama daha da kötüleşmeden yarayı kapatmanın bir yolunu aradım.

Tanıdığım bir şey var, kanamayı durdurup yarayı kapatarak sertleşen jel benzeri bir sızdırmazlık maddesi içeren bir aplikatör. Bunu birden fazla kez kendime uyguladım — Zivonian yazının en sıcak günlerinde güneş gibi yakıyor ve Callie'nin kolunu bileğinden tutarken dişlerimi sıkıyorum, aplikatörü yaraya tutarken jeli sıkacak tetiği çekmeye başlıyorum.

Neyse ki, bilinci kapalı kalıyor, ancak benim tutuşumda biraz kıvrılıyor ve kalbimi parçalayan bir acı çığlığı daha atıyor. Yarasının her iki yanındaki derinin gerildiğini, kapandığını görebiliyorum ve anestezi olmadan bunu hissetmediği için minnettarım.

Yara kapatıldıktan ve kolu temizlendikten sonra, birkaç dakika bekledikten sonra şırınganın kapağını açıp ona antibiyotik enjekte ediyorum. İnsanlar için uygun olup olmadığından emin değilim, ama ona vermemeye cesaret edemiyorum. Yara kapalıyken enfeksiyon vücudunda yayılabilir ve birkaç gün, hatta birkaç saat içinde onu öldürebilir

birkaç gün, hatta birkaç saat içinde onu öldürebilir. İlacı kullanmamaktan daha iyidir.

Onu stabilize etmek için elimden geleni yaptıktan sonra, onu geminin kontrol odasının bir tarafındaki yastıklı bir bankın üzerine taşıyorum, onu yatırabileceğim tek yer burası. Bu bir savaş gemisi, kabinleri veya ortak salonu yok ve boşuna battaniye arıyorum ama bulamıyorum. Ancak gemi soğuk değil ve onu olabildiğince rahat ettiriyorum. Hala tamamen bilinçsiz ve onu bırakma düşüncesi içimdeki her şey isyan etse de, geminin dışındaki durumu değerlendirmem gerektiğini biliyorum.

Kontrol odasını ve kokpiti arayarak bir dürbün buluyorum ve onu avucumda sıkıca tutarak kapaktan dışarı çıkıp güneş ışığına geri dönüyorum, göğsümde ne göreceğim korkusuyla kalbim deli gibi atıyor.

Beş yıl boyunca Oasis ile Kruul'dan kaçtık, ama başka bir yere yerleşmek için iner inmez bizi buldular. Gerçekten kaçış yok mu?

Dışarı çıktığımda derin ve yoğun bir umutsuzluk hissediyorum. Tepeyi biraz yukarı doğru yürüyerek, uzaktaki köyü ve aşağıdaki vadiyi iyi görebileceğim bir nokta buluyorum. Eğer burada, medeniyetten uzak, keşfedilmemiş ve biz gelene kadar ıssız olan uzak bir gezegende bile Kruul'dan kaçamıyorsak, nereye kaçabiliriz ki?

Onlar tarafından yok edilmek kaderimiz mi?

Buna inanamıyorum. İnanmayacağım. Ama vadide neler olup bittiğini daha iyi görebilmek için dürbünü gözüme götürdüğümde, kalbim sıkışıyor, umutsuzluk beni kaplıyor.

Beklendiği gibi, Kruul'un sürpriz saldırısı ve sayıca üstünlüğü köyü ezip geçmişti. Savaş çoktan bitmişti. Yerde cesetler vardı, gördüğüm kadarıyla hem Kruul'lar hem de Zivonian'lar ve birkaç insan kadını. Ama çoğunlukla, ne Zivonian'lar ne de kadınlar öldürülmüştü.

Kruul onları esir alıyor.

Bu gerçeği öğrendiğimde içimi kaplayan öfke anlık, karanlık, sıcak ve eziciydi. Vadiye koşup savaşmak, Callie ve bana saldıran Kruul'ları parçaladığım gibi onları da parçalamak için içimdeki dürtüyü zorla bastırmak zorunda kaldım. Bunun bir faydası olmayacağını, savaş öfkemin doruk noktasında bile, o büyük gemiden gelen Kruul'ları yok edemeyeceğimi kendime ikna etmek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Kruul'ları yok edemeyeceğimi ikna etmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Sadece küçük savaş gemisinden bize saldıranları yok ettim.

Benim de sınırlarım var. Bu sınırları aşıyor ve ben bunun farkındayım.

Tek seçenek Kruul gemisine geri dönüp yeniden toplanmak ve Callie'yi güvende tutmak. Ama önce, burada yaşanan savaşın izlerini saklamam gerekiyor.

Kruul cesetlerini saklamak için öğleden sonranın büyük bir kısmını harcadım. Onları yakındaki ormanın ağaç sınırına ve tepelerde bulabildiğim her türlü delik ve köşeye sürükledim, zirveler arasındaki vadilerde toprak ve yapraklarla örttüm. Cesetleri elimden geldiğince sakladıktan sonra, Callie ve benim şimdilik saklandığımız Kruul gemisine odaklandım.

Gemiyi dikkatlice hareket ettirip, çalıştırıp yerden biraz havalandırarak, büyük ağaç gövdeleri ve gölgelerin gizlediği ormanın ağaç sınırına doğru kaydırıyorum. Gürültü, uzaktaki dev Kruul gemilerinin daha yüksek uğultusu ve köyden gelen seslerle bastırılır ve kimsenin duymadığından emin olmak için birkaç dakika bekledikten sonra dışarı çıkarım, ancak geminin hafif hareketinden dolayı yakınlarda kimse uyanmış gibi görünmüyor.

Bundan sonra, onu da gizlemek kalıyor. Gemiden çok uzaklaşmadan, çevredeki ormanda bulabildiğim her şeyi kullanıyorum: sarmaşıklar, dallar, geminin içini görmeyi engelleyecek çamur, yapraklar.

İşimi bitirdiğimde hava tamamen kararmış, Tatarı'nın ikiz ayları gökyüzünde parıldayarak yükseliyor. Kalbim hiç olmadığı kadar ağırlaşmış bir şekilde gökyüzüne bakıyorum, çünkü bir an için onun sonsuza dek yok olabileceğini, ya da en azından azalabileceğini düşündüm.

Zivon'un kaybı asla tamamen iyileşemez, ama bu yeni gezegen yaraya merhem oluyor.

Ancak Kruul saldırısı yarayı yeniden açtı ve umudun geri dönebileceğine inanmakta zorlanıyorum. Bundan sonra herhangi birimizin herhangi bir yerde kendini güvende hissedebileceğine inanmakta zorlanıyorum.

Callie'yi kontrol etmek ve gemide ne kadar yiyecek bulabileceğimi görmek için gemiye geri giriyorum. Hâlâ baygın durumda ve birkaç paket erzak ve su buluyorum, başka bir şey yok. Yanına oturup, uzandığı bankın kenarına yaslanıyorum. Susuzluğumu gidermek için suyumu içip erzak paketini açıyorum ve içindeki kurutulmuş eti ve krakerleri yiyorum. Eğer burada

uzun süre saklanmak zorunda kalırsak, bizi beslemek için avlanmam gerekecek, ama endişelendiğim şey bu değil.

Kendi hayatta kalmamdan daha çok, Callie için endişeleniyorum. Kruul tarafından yakalanmayan tek iki kişi biziz.

İkimizin de ölmesine izin vermeyeceğim.

SONRAKİ BİRAZ GÜNLER son zamanlarda yaşadıklarımın en kötülerinden.

Callie'nin iyileşmesi yavaş. Vücuduna düzenli olarak antibiyotik veriyorum, bu da ateşinin çıkmasını engelliyor ve bir kez çıktığında da hızla düşürüyor. Nadiren uyanık, çoğu zaman uyuyor ve uyandığında da, tekrar bayılmadan önce ona yiyecek ve su verebilecek kadar bilinci açık oluyor. İyileştiği açık, ama onu iyileştirmek için sadece en temel araçlara sahip olduğumdan, bu yavaş ve zorlu bir süreç.

Onun yanında kalıyorum, ona özenle bakıyorum, sadece küçük hayvanları avlamak, su kaynağımızı yenilemek ve küçük sığınağımızın dışında neler olup bittiğini gözetlemek için ayrılıyorum. Her gece gemiyi kaplayan doğal enkazları artırmaya özen gösteriyorum, geminin sıradan, çamurlu, yaprak ve sarmaşıklarla kaplı bir tepe gibi görünmesi için elimden geleni yapıyorum. Şimdilik işe yarıyor, ama Kruul'un Tatarı'deki varlığı her geçen gün yoğunlaşırken, burada ne kadar süre daha keşfedilmeden kalabileceğimizi merak ediyorum.

Kruul, Zivon'da yaptıkları gibi bizi yok etmek için buraya gelmediler. Tatarı'yi ve kaynaklarını *kendileri* için almaya geldiler. Doğal kaynaklarıyla ilgilendikleri için değil tabii ki. Kruul, bizim değerlerimizin tam tersine doğadan nefret ediyorlar. Öyle ki, her gün gelen büyük gemiler gökyüzünde uçarak, yerdeki savaşçıların araziye temizleyip gezegeni kolonileştirmeye hazır hale getirmesini bekliyorlar.

Gemilerin çoğu şimdilik köyün yakınında yoğunlaşmış durumda, bu da saklandığım yerden onları kolayca gözlemlememi sağlıyor. Aşağı inen Kruul'lar hemen işe koyulup araziye yerle bir ediyor, otlakları yakıyor, köyümüzün başlangıcını yok ediyor, ağaçları kesip yakıyor. Yıkım hızlı ve acımasız, bunu görmek ruhumu parçalıyor. Sadece birkaç gün önce burada bir şeyler yaratıyorduk, çevreyle bütünleşip uyum içinde yaşayabileceğimiz yeni bir yaşam alanı

Kruul'ların yaptıkları ise bundan o kadar uzak ki, bunu görmek fiziksel olarak acı verici.

Bireysel Kruul'lar yapabildikleri her şeyi yıktıklarında, bir sonraki aşama başlıyor. Gemilerden, daha önce hiç görmediğim büyük makineler iniyor, kendi kendilerine çalışan bu makineler Tatarı'nın toprağını karıştırıp yiyip bitiriyor, her türlü yaşam izini ortadan kaldırıyor ve düz, çorak bir yüzey haline getiriyor, Kruul'ların getirmek istediğini bildiğim teknoloji ve çelik yapılar için hazır hale getiriyor. Onların medeniyet anlayışını gördüm ve Tatarı için neyi amaçladıklarını biliyorum.

Onlar burayı bir çorak araziye dönüştürmek niyetindeler, kendileri dışında her canlıyı kendi hizmetleri için yok edecekler.

İkinci gün civarında, köyün kalıntılarının yakınına devasa bir kule dikildi ve bunun, yerdeki kişilerle gemilerde kalan Kruul'lar arasında iletişim ve sinyalizasyon aracı olarak kullanıldığını anlamam çok uzun sürmedi. Onu görünce, görülmekten ve Callie ile saklandığım yerin keşfedilmesinden korktuğum için daha da geri çekildim.

Geminin içindeyken, onun yanına oturur ve dışarıda neler olup bittiğini ona aktarırım, ama onun tek kelimesini bile duymadığını biliyorum. Yine de onunla konuşmak, Kruul'un burada yarattığımız şeyin hassas başlangıcını kökünden söküp, yeni ve barışçıl bir gelecek umudumuzu yok ettiğini görmek nasıl bir his olduğunu yüksek sesle söylemek beni rahatlatıyor. Bunları söylemek biraz olsun yardımcı oluyor, özellikle de her gün içimde yükselen, Kruul kampına koşup öfkeyle saldırmak ve önüme çıkanları parçalamak için duyduğum derin ve güçlü dürtüyü bastırmak söz konusu olduğunda.

Ancak bunun umutsuz olduğunu biliyorum, özellikle de şimdi çok daha fazlası geldiği için. Beni durdurmak için kendi savaşçılarına bile ateş ederler ve ben onların gemilerine karşı kendimi savunacak hiçbir yolum olmaz. Bu intihar görevi olur ve hiçbir şey başaramam. Callie ölür ve diğer Zivonlular ve Terranlar da kurtulamaz.

Orada otururken ona söylemediğim şey, onlara ne olduğu, esir alınan insanlara ne olduğu. Hepsi hala hayatta, ama ne pahasına?

Hepsi köleliğe zorlanmış, her gün buraya ekmeye, korumaya ve uyum içinde yaşamaya geldiğimiz manzarayı yok etmeye zorlanmışlar. Onların yüzlerindeki sefaleti görmek ruhumu paramparça ediyor, çünkü bu işkence iki kat daha ağır. Terran kadınları için, her yıkım, burada inşa etmek istedikleri yeni geleceğe, Ryven ve bizim onlara sunduğumuz ve ulaşmaları için teşvik ettiğimiz yeni başlangıca bir darbe daha vuruyor.

onlara ulaşmaları için teşvik ettiğimiz ve onlara koruma sözü verdiğimiz yeni bir başlangıç.
Ve Zivonlular için
için

Bir gezegenin yıkımına katılmaya zorlanmaktan daha kötü bir kader yoktur.

Ölüm bile.

Onları her gün orada görmek, kaçmalarını önlemek için boyunlarına takılan metal tasmalar ve geceleri onları barındırmak için kurulan metal kafesler, kan dökme arzumun neredeyse dayanılmaz bir hale gelmesine neden oluyor. Tasmalar, onlara itaat ettirmek için şok özelliği ile donatılmıştır — bunu iş başında gördüm ve onları kontrol eden Kruul'lar, itaatsizlik etmeye çalışan Zivonluları nadiren şok ediyorlar.

Bunun yerine kadınların tasmalarını etkinleştirdiler ve ondan sonra savaşçılarımız nadiren kurallara uymaz hale geldi.

Şu anda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum ve bu beni paramparça ediyor. Callie'nin yanında oturup ona bakıyorum, gün be gün, çünkü Kruul'un onu yakalarsa öleceğini biliyorum. Bu durumda çalışamaz ve onların tek umursadıkları şey bu. Yararlı değilse, değersiz olacaktır.

Kule inşa edildikten sonra birkaç gün daha geçer, sonra birkaç gün daha. Sonunda, bir sabah Callie'nin yanında yerde sert bir şekilde uyanırım ve onun da uyanırken yastıklı bankta kıpırdadığını görürüm.

Ayağa kalkıp ona baktığımda, nefes alıp verişinin güçlü ve düzenli olduğunu, yarasının kenarlarının pembe ve kapalı olduğunu, mühürleme jelinin vücuduna emildiğini görebiliyorum. Gözleri açıldığında, berrak ve uyanıklar ve beni başımı döndüren güçlü bir rahatlama hissi içimi kaplıyor.

Callie bana göz kırpmıyor ve ilk söylediği şey benim adım.

Uyandığımda etrafımı anlamam biraz zaman aldı. İlk fark ettiğim şey, bir gemide olduğumdu ve Tyrek'in yüzü gözlerimin önüne geldiğinde, sisli anılarım geri gelmeye başladı, beynimi belirsiz bir şelale gibi doldurarak beni bankın üzerine geri çökertip, elimi alınma götürdü.

Birkaç gündür buradayız galiba. Bana yemek yedirip, benimle ilgilendiği ve hatta bana yardım ettiği anıları hatırlıyorum. Dudaklarımı ısırarak, bana yardım etmek için yaptığı *her şeyi* fazla düşünmemeye çalışıyorum, yoksa utancımı yenmem imkansız olacak.

Babamın son nefesini verene kadar ona bakmış biri olarak bakım hizmetlerine yabancı değilim, ancak kendimin buna ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemiştim. Bunun gerçekleşebileceği gün o kadar uzak görünüyordu ki hayal bile edemiyordum ve açıkçası, son zamanlarda başıma gelen bazı olaylardan sonra, o yaşlılığa kadar yaşayabileceğimi bile sorguluyordum.

Eğer o gün gelirse, bakımımı, bir yandan şefkatli, bir yandan da neredeyse çılgınca bir savaş öfkesi içinde olan, renk değiştiren muhteşem bir uzaylı savaşçının üstleneceğini kesinlikle hayal etmemiştim.

Ama işte buradayız.

Tyrek, ben gerçekliğe geri dönerken kolumu nazikçe kontrol ediyor, yarayı dürtüyor ve hayati organlarımı kontrol ediyor. Çenemin hemen altındaki boğazıma bastırduğu pürüzlü parmaklarının hissi, nabzımın kendiliğinden hızlanmasına yetiyor. Umarım fark etmez — ya da fark ederse, başka bir şey gibi gösterir.

"Kalp atışın güçlü," diyor, elini geri çekerek ve midem kıpır kıpır oluyor.

"Mm-hm," diye mırıldanıyorum, parmaklarının kolumun üzerinde nazikçe okşamasının, yaramla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde cildimi karıncalandırmasını ya da bana eğilmiş, kollarımı bu tarafa ve o tarafa çevirirken kaslarını gererek, iyileştigiime tamamen ikna olana kadar düzeltmeden duran yakışıklılığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

O anda, kavgadan kalma kanlı giysilerini hâlâ giydiğini fark ettim. Lekeler solmuş olduğu için yıkanmış olduğu belliydi, ama ne nehir suyu ne de hayvansal yağ sabunu o lekeleri çıkarmaya yetmezdi. O giysilerle bir Kruul ordusunu öldürmüştü, yani onları yakması daha iyi olurdu.

Bu ve bir gemide olduğumuzu yeniden fark etmem, bana bir şeylerin ters gittiğini fark ettiriyor. Köyün yakınındaki tek gemi bize saldıran Kruul gemisiydi ve eğer biz bu gemide saklanıyorsak ve Tyrek kıyafetlerini değiştirmediyse, beni köye geri götürmek yerine iyileşene kadar burada tuttuysa...

"Ne oldu?" diye soruyorum, ağzım birden kuruyup boğazım düğümleniyor. "Neden hâlâ buradayız?"

Tyrek geri adım attı ve tüm vücudu ağırlaşmış gibi, sanki fiziksel olarak geriye doğru eğilmiş gibi görünüyordu. Uzun bir süre bana baktı, sanki bana vereceği haberi kaldırabilecek kadar iyileşip iyileşmediğimi değerlendirir gibi, ve yüzündeki ifade şimdiye kadar olan her şeyden daha çok beni korkuttu.

"Tyrek, söyle bana."

"Kruul köyü ele geçirdi," diyor sessizce, duvara yaslanarak. "Dışarıda Tatarı'yi yok ediyorlar, ağaçları ve çimleri parçalıyorlar ve..."

O sözünü keser ve yüzünde bir anlık acı ifadesinin belirdiğini görebilirim. Neyi hatırladığını biliyorum. Kruul'un kendi dünyasına yaptıklarını, onu kurtarılması imkansız bir şekilde yok ettiklerini ve şimdi de aynısını tekrar yaptıklarını düşünüyor.

Onun yeni evini ve benim evimi yok ediyorlar. Peki ya diğerleri...

"Diğer Zivonlular ne olacak?" diye fısıldıyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Ve diğer kadınlar?"

Midemde soğuk bir keder düğümü oluşur ve yeni bir şey hissederim. Dünya'dan ayrıldığımdan beri hissettiğim her şeyden daha yoğun bir nefret kıvılcımı. Bunu daha önce de hissetmiştim. Babamı alan kansere karşı böyle hissetmiştim. Ondan nefret etmiştim, bunun olmasına izin verdiği için kadere karşı acı ve öfke duymuştum, sağlıklı, canlı babamı alan ve onu daha ölmeden önce bir kabuk haline getiren hastalığa içten içe öfkelenmiştim. O kadar da yaşlı değildi. Öyle bir şekilde ölecek kadar yaşlı değildi.

Aynı nefret Kruul'lara karşı da içimde alevleniyor, bağırsaklarımın derinliklerinde hasta, öfkeli bir duygu kaynağı. Onlara karşı zaten belli bir şey hissediyordum

Çünkü bana ve diğ er kadınlara kar   her zaman nazik ve misafirperver davranan Zivonlulara yaptıkları yüzünden. Birinin tüm bir gezegeni yok edecek, neredeyse tüm bir türü ortadan kaldıracak kadar acımasız olabileceğini hayal edemiyordum.

Ve  imdi bunu tekrar yapıyorlar — bir kez daha buna katlanmış olan Zivonlulara, Tatarı'yi yeni ba langıcımız olarak gören diğ er kadınlara ve *bana*. Yeni evimize.

"Onları esir aldılar," diyor Tyrek. "Anladığım kadarıyla, çatışmada ölen birkaç kişi dışında, halkımızdan kimseyi öldürmediler. Onları köle olarak kullanıyorlar, Tatarı'yi Kruul'un istediğı şekilde terraformlamak için alı tırıyorlar."

Onun *halkımızdan* bahsetme şekli beni ısıtıyor, ama bu zevk, zincirlenmiş diğ er sava  lar ve insan kadınların, bizim büyük emeklerle inşa etmeye ba ladığımız gezegeni yok etmeye zorlandıkları düşüncesiyle hemen g lgeleniyor. Özellikle Zivonlular. Doğaya bu kadar bağılı olan onlar için, bir gezegeni yok etmeye zorlamak, kendi kalplerini söküp atmalarını istemek gibi bir şey olmalı. Hatta kendi ruhlarını.

"Bu konuda bir şey yapabilir miyiz?" diye umutsuzca fısıldıyorum, hayal kırıklığı ve çaresizlik gözyaşlarını zorlukla tutuyorum. "O gemi bize saldırdığında çok sayıda kişiyi öldürdün, dışarıda daha fazlası mı var?"

Tyrek ba ını sallar ve kendi duygularını kontrol altında tutmanın onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. "ok daha fazlası var," der sessizce. "Son be  yıldır Kruullar ayrı gruplar halinde bizi avlıyorlar. Kruulların oğu Zivon'dan ayrıldı ve bizi acımasızca takip ediyorlar. Şimdi, Kruul'un tüm ayrı grupları Tatarı'ye geldi ve son günlerde yaptıkları yıkımdan, burada kalıp bu gezegeni bizden almak istedikleri açıkça anlaşılıyor. Bizim dünyamızı yaşanmaz hale getirdiler ve şimdi bizim yerimize burayı yeni evleri yapmayı planlıyorlar. Bizi köleleri olmaya zorlayacaklar, hatta i leri bittiğinde ve kölelere ihtiyaç kalmadığında bizi öldürecekler."

Bir an durdu, sanki bir kez daha sağlığımı değerlendirir gibi, beni değerlendirircesine s zd . "Sen iyile ene kadar burada seninle bekledim," diye açıkladı. "Bu kadar ağır yaralıyken seni burada yalnız bırakamazdım. Ama  imdi daha iyisin, ben gidip onlara yardım etmeye çalışırken, seni burada bırakıp iyile meni bekleyeceğim."

O anda beni saran korku derin ve ani, tüylerimi diken diken ediyor ve midemi bulandırıyor, tekrar ağlamak istiyorum

Tekrar ağlamak istiyorum. Burada yalnız kalmak, Tyrek'in nerede olduğunu, onun da esir alınmış mı yoksa öldürülmüş mü olduğunu, ne zaman geri döneceğini merak etmek istemiyorum. Önümdeki günlerin, burada saklanarak, erzakların bitmesini bekleyerek, bulunmayı bekleyerek, yalnızlık ve korku içinde yaşayarak sonsuza kadar uzadığını görebiliyorum.

Yapamam. Yapamam.

Tyrek'in tek başına gitmesine de izin vermek istemiyorum. Yiyecek ararken saldırıya uğradığımızda savaşta yardım etmek istediğim gibi, diğerleri tehlikedeyken geride kalmak, burada korkarak sıramın gelmesini beklemek istemiyorum.

Kaçınılmaz olanı korkmaktan ziyade tehlikeye atılmayı tercih ederim. "Ben de yardım etmek istiyorum," diyorum ona kararlı bir şekilde.

Tyrek'in yüzü anında değişir, kararlı ve tavizsiz bir ifade alır. "Kesinlikle olmaz," der kararlı bir sesle. "Sadece tehlikeye girersin. Buna izin veremem."

Ona sertçe bakıyorum, zayıf ve kırılgan biriymişim gibi davranılmasına anında kızgınlık duyuyorum. Hayatım boyunca hep böyle görüldüm. *Minyon. Sevimli. Tatlı. Utangaç. Masum.* Bana yöneltilen tüm bu sözler, iğneleyici ya da iltifat amaçlı olsa da, iltifatlar bile canımı yakıyordu.

Tyrek'in beni bu yeni yerde, bu yeni hayatta böyle görmesini istemiyorum. Güçlü, cesur, atılgan olmak istiyorum. Akıllı. Yetenekli. Hatta seksi. Güzel. Ama son ikisi şu anda önemli değil. Önemli olan, hayatım bana olurken artık gölgede kalmamam. Tyrek'e de tam olarak bunu söylüyorum.

"Gidiyorum," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Sen intihar görevine giderken, ben bekleyip saklanıp neler olduğunu merak etmeyeceğim. Yardım edebilirim." "Callie." Sesi küçümseyici değil, ama "*beni dinle, o zaman anlarsın*" diyen, daha önce defalarca duyduğum o ses tonu. Ve ben bunu kabul etmiyorum

. Şimdi değil, burada değil.

Her zaman nazik ve yumuşak konuşan, kolayca korkutulan birisi oldum ve şimdi de durum farklı değil. Tyrek'in heybetli varlığı ve emredici sesi geri adım atmamı istiyor, ama ben atmıyorum. Kararlıyım, çünkü bu benim için önemli ve her zaman yaptığım şeyi yapmayacağım.

"Bu tehlikeli," diye tekrarlar Tyrek. "Hâlâ yarandan iyileşiyorsun, bu yüzden seni yakalarlarsa, seni çalıştırmayabilirler bile. Seni öldürebilirler, ya da daha kötüsü olabilir." Bana bakar, yüzü endişeyle gergindir. "Kendini tehlikeye atmanı istemiyorum."

"Bu senin karar vereceğin bir şey değil." Ben de onunla aynı korkuları paylaşıyorum, ama yine de dişlerimi sıkıp geri adım atmayı reddediyorum. "Gitmek istiyorum. Yardım etmek istiyorum. Onlar da *benim* halkım, bunu sen kendin söyledin. *Bizim* halkımız. Onları bu canavarlara terk etmek istemiyorum. Sana küçük ve zayıf göründüğümü biliyorum, ama yardım edebilirim. *Savaşabilirim*. Yapabileceğimi biliyorum."

Konuşurken alt dudağımı ısırıyorum, engelleyemediğim eski bir sinir tikim, ama yine de çenemi kaldırıp ona bakıyorum. Yüzünde bir dizi duygu beliriyor, sonra sonunda uzun bir nefes alıyor ve başını sallıyor.

"Tamam," diyor sessizce ve yüzünde, beni ilk kez görüyormuş gibi, tam olarak tanımlayamadığım bir ifade var. "Benimle gelebilirsin."

Rahatlama ve dehşet aynı anda beni kaplar, karmaşık bir karışıklık içinde kalbim hızla çarpar, nabzım hızlanır, kolumdaki iyileşmekte olan yara, olanları hatırlatırcasına zonklar. Beni de götüreceği, burada yalnız bırakılmayacağım ve yardım edebileceğim için rahatlarım.

Ama bununla birlikte, gerçekten *yardım etmeye çalışmam gerekeceğinin* farkına varıyorum ve içten içe, bir gezegen dolusu Kruul'a karşı ne yapabileceğimi bilmiyorum. Tyrek yanımda olsa bile, ne başarabileceğimizden tam olarak emin değilim.

Ama denemem gerektiğini biliyorum.

"Bana bir söz vermelisin," diye devam ediyor Tyrek, sesi derin ve sert, ve dikkatim tekrar ona dönüyor. "Dikkatli olacağına, beni dinleyeceğine ve tehlikeyle karşılaştığımızda bana itaat edeceğine söz vermelisin. Sana bir şey yapmanı söylersem, onu yapmalısın. Kendi başına hareket edemezsin." Bana bakar, mavi ve mor gözleri benimkilerle kilitlenir. "Tekrar incinmene izin vermeyeceğim."

Son cümleyi söylerken sesinin yoğunluğu, kalbimin çarpmasına ve nabzımın yeniden hızlanmasına neden oluyor. Kararlı bir şekilde konuşurken gözlerime bakıyor ve ağzım kuruyor.

Ona inanıyorum. Bu anda ve özellikle bizi korumak için Kruul'ları nasıl katlettiğini gördükten sonra, beni bir daha hiçbir şekilde incitmemek için elinden gelen her şeyi yapacağına inanıyorum.

Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti.

Bir an, bana dokunacağını, aramızdaki mesafeyi kapatacağını düşündüm. Hâlâ, parmak uçlarının

parmak uçlarının yumuşak, hala iyileşmekte olan kolumun derisi üzerinde bıraktığı izlerin yankısını hissedebiliyorum.

Ama sonra o anı bozuyor, başka yere bakıyor. "Harekete geçmeliyiz," diyor, boğazını temizleyip benden daha da uzaklaşarak kapıya doğru yöneliyor. "Köye inmeden önce yapmamız gereken çok iş var."

Haklı olduğunu biliyorum. Ama o dışarı çıkarken, daha uzun kalmadığı için içimde küçük bir pişmanlık hissediyorum. O anın başka bir şeye dönüşmediği için.

Neye dönüştü, tam olarak emin değilim. Ama *bir şeye*.

Tyrek

Callie'nin odasından çıkar çıkmaz, köye gizlice inmeye hazırlanmakla meşgul oluyorum, onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Odaklanmam gerekiyor, zaten düşük olan başarı şansımızı en üst düzeye çıkaracak şekilde hareket etmemiz gerekiyor. Ama onu düşünmemek, onun için endişelenmemek, o odadayken farklı yapmam gereken şeyleri düşünmemek zor.

Aramızdaki o an, ona asla belli etmeyeceğim kadar beni etkiledi. Onu o şekilde görmek, bildiğimden daha güçlü ve kararlı olduğunu görmek, onu her zamankinden daha çok istememe neden oldu.

Onu o kadar çok arzuluyorum ki, bazen acı verici oluyor, ona karşı hissettiğim çekim beni birçok yönden acılandırıyor. Onu gördüğüm andan itibaren güzel bulmuştum, Zivon'da yetişen çiçekler gibi zarif ve sevimliydi. Kruul'la savaşmaya çalışmasını gördükten, günlerce onun yanında kalıp ona baktıktan sonra, bu duygularım daha da yoğunlaştı. Ona her zamankinden daha fazla çekiliyorum.

Hala parmaklarımın altında onun yumuşak tenini, nabzının atışını, nefesinin hızlanmasını hissedebiliyorum. Bu anıya tepki olarak kendi nabzım da hızlanıyor ve malzemeleri toplarken rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum, ona dokunmayı düşündüğümde bile, o kadar masum bir şekilde olsa bile, sertleşmeye başladığımı hissediyorum. Onu çaresizce istiyorum — ve sadece uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadığım için değil *Onu* istiyorum, ama sadece bir kadınla birlikte olmadığım için değil, özellikle *onu* istiyorum. Sadece güzelliği için de değil, onunla ilgili pek çok şey için.

Ama bunların önemi yok. O benim için değil ve dikkatimin dağılmasına izin veremem. Onu güvende tutacak tek kişi benim ve bana ihtiyacı var. Halkımız bana ihtiyaç duyuyor ve onlara yardım etmek için elimden geleni yapmalıyım. İkimiz, bu kadar çok Kruul'a karşı yapabileceğimiz bir şey var mı bilmiyorum, ama gerekirse denerken öleceğim. Onları terk etmeyeceğim.

Ancak, bana ne olursa olsun, Callie'nin güvende olmasını sağlamalıyım. *Korunmasını sağlamalıyım*. Ve benimle gelmekte ısrar etmesi işimi çok daha zorlaştırdı.

"Yardım edebilir miyim?"

Sanki düşüncelerim onu çağırılmış gibi, sesi kapıdan geliyor ve ben biraz irkiliyorum.

Kayıyorum.

Bir zamanlar kimse bana gizlice yaklaşılamazdı, hele ki bu küçük insan kadını hiç. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, onun yaklaştığını bile duymadım.

"Kalan erzakları toplayabilirsin. Ve bulabildiğimiz tüm su kaynaklarını da." Stresim ve endişemin ona karşı sert davranmama neden olduğunu fark ederek ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum. "Vücudun tamamen iyileştiğinden emin olana kadar kendini fazla zorlama."

O, erzak paketlerini toplamaya giderken bana bakıp başını sallar ve ben de küçük alanda hareket ederken onu gözetlerim, dışarı çıkacak kadar iyileşmediğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını izlerim. Hazır olmadığını söylersem dinleyeceğini sanmıyorum.

Onun kararlılığı, hatta inatçılığı, başa çıkması zor olabilir, ama beni de etkiliyor. Ben gidip durumu değerlendirip ne yapılabileceğine bakarken, burada kalmak, saklanmak için her türlü mazereti var ve kimse onu bunun için küçümsemez. Ama o yine de benimle gelmeyi seçiyor, ısrar ediyor.

Kruul gemisinden toplayabildiğimiz tüm ekipman ve malzemeleri topladıktan sonra, kimse bizi izlemiyor mu diye kontrol edip, tepenin yamacından aşağıya, köye doğru yola çıkıyoruz.

"Neden buraya?" Callie, inşa ettiğimiz şeyin kalıntılarına doğru gizlice ilerlerken yumuşak bir sesle soruyor. "Başka pek çok gezegen olmalı - tabii ki *hiçbir* gezegene bunu yapmamaları gerekir," diye ekliyor hemen. "Ama neden bu gezegen? Zivonluların burada olduğunu bildikleri için mi?"

"Büyük olasılıkla." Ona bakıyorum. "Raza ve Samantha'nın karşılaştığı o keşif eri vardı, muhtemelen bir sinyal ya da bir tür iletim göndermeyi başarmıştır, ya bizim burada olduğumuzu ya da sadece yok edilecek başka bir yaşanabilir gezegen bulunduğunu."

"Ne büyük bir israf," diye fısıldar Callie ve Zivon'daki yıkımı hatırlayınca göğsüm sıkışır.

"Onlar öyle görmüyorlar. Onlar bunu *ilerleme* olarak görüyorlar." Çenem gerildi. "Zivon'u mahvettiler ve bu gezegeni de mahvedecekler, sadece bizim için değil, buraya yerleşen herkes için, kendileri dahil. Ama onların gördüğü tek şey kâr ve teknolojik olarak en gelişmiş tür olma yarışı."

"Yaşayacak yer kalmazsa bunların hiçbir önemi kalmaz," diyor Callie yumuşak bir sesle ve Kruul'un şimdiye kadar en çok zarar verdiği yere yaklaşırken, Tatari'nin tahribatını gözler önüne sererken, sesinde benim hissettiğim acıyı duyabiliyorum.

"Eminim onlar da bu sorunu teknolojiyle çözeceklerini düşünüyorlardır. Ama doğayı alt edebileceklerini, bu gezegende yaşamak isteyen herkesten ve her şeyden daha fazla hak ettiklerini düşünmek, sonuçta kısa görüşlülük ve kibirdir. Evrendeki her şeyin, istedikleri takdirde alabilecekleri, onlara hizmet etmek için var olduğunu düşünmek."

"Tatari çok güzel." Callie'nin sesi biraz titriyor. "Ve onlar onu yok edecekler."

"Onları durduramazsak, kesinlikle yok edecekler."

"O zaman plan ne?" Callie'nin sesindeki gerginlik belirgin, ama yine de ilerlemeye devam ediyor. Ona karşı bir kez daha hayranlık duyuyorum. Tehlikenin içine atılmak bir şey, tanrılar kaç kez yaptığımı bilir, ama Callie'nin olduğu gibi korkmuşken bunu yapmak bambaşka bir şey.

Ne yazık ki, plan konusunda ona iyi bir cevap veremiyorum. "Emin değilim," diye isteksizce itiraf ediyorum. İnsanlarımızı kurtarmak ve Kruul'u Tatari'den kovmak için net bir yol çizemediğim için kendimden nefret ediyorum, burada nasıl bir fark yaratabileceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok.

bir yol çizemediğimden nefret ediyorum, burada nasıl bir fark yaratabileceğimiz konusunda gerçek bir fikrim bile yok. Callie gibi ben de halkımızı kurtarmak istiyorum. Ama bunu başarırız, sonra ne olacak? Tüm Kruul'larla baş edemeyiz. Diğerleri kurtulup yardım etseler bile, sayıları çok fazla. Kruul'ların onları tuttuğu koşullar yüzünden zayıf düşecekler ve saldırırsak, hepimiz aynı durumda ya da daha kötü bir durumda kalacağız.

"Biz sadece iki kişiyiz," diyor Callie sessizce. "Ama pes edemeyiz."

"Hayır, edemeyiz," diye onaylıyorum. "Durumu dikkatlice değerlendirerek, ilerledikçe planımızı oluşturacağız."

durumu dikkatlice değerlendirerek planımızı yapacağız."

Callie derin bir nefes alır, ama başını sallar, çenesini inatla öne çıkararak bana bakar.

"Tamam," diyor kararlı bir şekilde. "Planı ilerledikçe yaparız."

Onun mükemmel şekilli yüzüne bakarken, o ruhani özelliklerinin arkasında ne kadar güç saklı olduğunu merak ediyorum. Bu kadar küçük birinin bu kadar cesur olabileceğini asla tahmin edemezdim, ama işte burada, cesurca bilinmeyene doğru yürüyor ve her şeyde benim yanımda olmayı kabul ediyor.

Bir an için duyularımı baş döndüren sıcak ve hızlı bir dalga gibi aniden hissettiğim ona olan arzu, daha önce yaşadığım hiçbir arzudan farklı. Daha derin, daha yoğun, sanki sadece fiziksel ihtiyaçlarımdan ziyade ruhumun derinliklerini çeken bir şey gibi.

Eğer geçmişte olduğu gibi dikkatimi dağıtacaksa, hissetmeye gücüm yetmeyecek bir arzu bu. Eğer hayatta kalmak istiyorsak, hissetmemeliyim.

Köyün kenarında, ağaçların arasında saklanarak alacakaranlık çökene kadar bekliyoruz ve ben, yaprakların arasında çömelmiş, bana çok yakın olan Callie'nin ince vücudunun farkındayım. Günlerdir yataktan kalkamıyor ve buraya kadar olan yolculuk, uzun süre hareketsiz ve gizli kalmak da cabası, onu çok yormuş olmalı. Ama tek bir şikayet bile etmiyor, aksine umabileceğim kadar hareketsiz ve sessiz kalıyor, vücudunun sıcaklığı, teninin kokusu ve yumuşak nefesinin sesi tüm duyularımı uyandırıyor.

İyileşirken bazen nefes alıp verişini izledim, her an durabileceğinden korkarak. Vücudunun iniş çıkışları, yükselip alçalması beni büyülemişti ve düşüncelerimin kontrolünden çıkmasına izin verdiğim anlarda, uyandığında ellerimi o iniş çıkışların üzerinde gezdirdiğimi, ağzımın onun ağzını bulup dudaklarını tattığını hayal ettim.

Vreck.

Dişlerimi sıkıp, bu düşüncelerin duyularımdan fazlasını uyandırmasına izin vermeden onları kafamdan kovuyorum. Burada çok fazla şey söz konusu, bu tür şeyleri düşünme lüksüne kendimi kaptıramam ve doğrusu, bunları hiç düşünmemeliyim.

"Aşağı sızarken arkamda kalmalısın," diye Callie'ye fısıldadım, karanlık etrafımızı sararken. "Rengimi çevreme uyum sağlamak için değiştirebilirim, böylece beni görmeleri çok zor olacak. Karanlığı ve boyumu kullanarak kendini gizleyebilir, kafeslere ulaşana kadar çok yakınımda kalabilirsin. Anladın mı?"

Callie başını sallar. "Tamam," diye fısıldar ve sesinde korkunun titremesini duyabilirim. "Yakınında kalacağım," diye söz verir.

"Bunu yapacak kadar iyi misin?" Bu soruyu sormaktan nefret edeceğini biliyorum, ama sormak zorundayım. "Ben dönene kadar burada, ağaçların arasında saklanabilirsin

—"

"Hayır," Callie hemen cevap verdi, ki ben de onun böyle cevap vereceğini biliyordum. "Ben de seninle geliyorum."

"O zaman benden ayrılma."

Eski köyümüze, şimdi Kruul çalışma kampına, her yaklaştığımızda korku daha da artıyor. Her yerde Kruul var ve yolumuzda saklanabileceğimiz ağaçlar, bitkiler veya yapılar çok az. Rengimi koyu kahverengi-griye çeviriyorum, cildime yayılmasını sağlıyorum, ta ki sadece bir gölge kalana kadar. Renkler, hareket ederken çevremizdeki karanlığın gece siyahından, altüst olmuş toprağın koyu kahverengisine doğru dalgalanıyor.

Callie çok yakınımnda kalıyor. Kendi kıyafetleri toprak tonlarında, bu da onun biraz daha iyi uyum sağlamasına yardımcı oluyor, ama çoğunlukla benim boyuma güveniyor, sanki o da gölgeden gölgeye geçiyormuş gibi kaslı vücudumun arkasına saklanıyor — sadece devasa, gizlenen gölge benim.

Özenle inşa ettiğimiz kulübelerimiz yok olmuş, onların burada oldukları sürece barınmaları için Kruul çadırları ile değiştirilmiş. Bazı savaşçılar kampta dolaşıyor, ama çoğu ateşin etrafında oturmuş yemek yiyor, bu da bize çadırlardan çadırlara gizlice geçme ve her birinin arkasına saklanma olanağı veriyor, böylece kampın uzak ucunda Zivonlular ve Terranların tutulduğu kafes sıralarına yaklaşabiliyoruz.

Callie kafesleri görünce nefesini tuttu. "Onlar orada tutsak mı tutuluyor?" diye sordu, sesi o kadar alçaktı ki, onu zar zor duyabiliyordum.

Yüksek sesle konuşma riskini almak istemediğim için başımı sallıyorum. Kafesleri işaret ediyorum ve o yönde ilerlemeye devam ediyoruz, adımlarımız acı verici derecede yavaş. Acele etmeyi göze alamayız, ama aynı zamanda Kruul kampında kaldığımız her dakika, bir şeyler ters giderse keşfedilme riskimizi artırıyor.

Sonunda ilk kafesin kenarına ulaştık ve parmaklıkların arkasında Rok'u ve tanımadığım başka bir uzaylıyı gördüm. Rok beni görür görmez ayağa kalktı ve sessizce konuşabilmemiz için parmaklıklara yaklaştı.

"Tyrek?" Sesi neredeyse inanamıyormuş gibi geliyor. "Ve Callie. İkinizin de öldüğünü sanıyorduk. Tanrıya şükür ki ölmemişsiniz." Parmaklıklara uzanıp eğilirken rahatlama hissedilir. "Gördüğünüz gibi, işler bizim için kötüye gitti," diye ekliyor Rok alaycı bir şekilde. "İkiniz de dikkatli olun, yoksa sizi de yakalarlar."

Diğer uzaylı ayağa kalkar, bize doğru ilerler ve ben kamp ateşlerinin loş ışığında onu bir anlık görürüm. Tanıdığım bir tür değildir, uzun boylu ve kaslıdır, uzun, karışık siyah saçları, bronz teni ve vücudunu saran gümüş rengi izleri vardır, gözleri o kadar siyahtır ki keskin yüzünde çukurlar gibi görünürler, irislerinin çevresinde sadece biraz beyazlık vardır. Kulakları, burnu ve alt dudağının ortası

delinmiş ve bu, vücudundaki izler ve giydiği tek giysi olan peştamal ile birleşince onu vahşi, hatta benim halkımdan daha savaşçı gibi gösteriyor.

"Bu Harax," diyor Rok, diğer uzaylıya yaklaşması için işaret ediyor. "Kruul buraya gelmeden önce onu yakaladı ve o zamandan beri onu esir tutuyor, gemilerinde ve şimdi de Tatarı'de köle olarak kullanıyor."

"Tyrek," diyorum sert bir sesle, kendimi tanıtarak. "Bu Callie, bir Terran kadını."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Harax kısaca ve Callie'nin arkamda biraz geri çekildiğini hissediyorum. "Ben Xaath'lıyım. Muhtemelen duymamışsınızdır, ya da duymuşsanız bile oraya gitmemişsinizdir."

"Geçerken duymuş olabilirim." Rok'a bakarım. "Seni kurtarmaya geldik. Callie yaralandı, ama elimizden geldiğince çabuk geldik."

"Bu imkansız." Rok başını sallar. "Kilitler sağlam, Kruul'ların üzerinde taşıdıkları bir cihazla açılıyor. Onları açmanın ya da zorla açmanın bir yolu yok."

"Kruul'lardan birini, belki bir muhafızı öldüreceğiz. Cihazı çalacağız." Kaşlarımı çattım. "Bir yolu olmalı."

"Kafesleri açsan bile," Rok düz bir sesle devam eder, "boyunlarımızdaki bu tasmalar kaçmaya çalışırsak bize şok vermek üzere ayarlanmış. Bir şok bizi etkisiz hale getirebilir, ya da daha küçük Terran kadınları öldürebilir. Güven bana," diye ekler. "Hepimiz Ryven ile bunu, fırsat buldukça, geçiştirerek tartıştık. Birlikte güçlerimizi birleştirip onları alt etmeye çalışarak kaçabileceğimizi düşündük. Ama bu tasmalar, buna karşı onların güvenlik önlemi. Kamptan asla çıkamayız."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. "Ne olmuş yani? Kruul'ların istediklerini yapmalarına izin mi vereceğiz? Evimizi *yine* yok etmelerine? Artık bize ihtiyaçları kalmadığında bizi öldürmelerine, kadınları kaçırmalarına..."

"Sakin ol." Rok bana keskin bir bakış attı. O da diğer tüm savaşçılar gibi, kanımın kaynadığını ve öfkeye kapılma tehlikesi altında olduğumu anlayabiliyordu. "Benim bir silah uzmanı olduğumu biliyorsun. Artık buradasın ve hala özgürsün, bu durumdan kurtulmanın bir yolu olabilir."

"Nedir o?" Callie hevesle sorar ve Rok ona bakarak gülümser. Harax'ın bile ağzı seğirir, gözleri yanımdaki ince, kararlı kıza sabitlenir.

Ona bakışları içimde bir sahiplenme duygusu uyandırır, şiddetli bir kıskançlık kıvılcımı Callie'nin önüne geçmeme neden olur, ama o benim korumam gereken biri değildir. Bu hareket, sırtan Harax'ın da, bir an merakla beni inceleyen Rok'un da dikkatinden kaçmaz.

"Kruul gemilerini yok edebilecek bir silah yapabilirim. Onların güç kaynağını ve yerdeki teknolojiyi, bize savaşma şansı verecek kadar uzun süre devre dışı bırakacak bir enerji patlaması yaratacak bir şey. Tabii ki, burada ve bu tasma takılıyken, onu yapmak için ihtiyacım olan malzemeleri bulmam imkansız. Taslak kafamda var, ama o malzemelere ihtiyacım var."

"Onları senin için bulabiliriz," diye hemen onu temin ederim. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle, biz buluruz. Kruul'a karşı bir şansımız olacaksa, bunu başarmak için ne gerekiyorsa yaparız."

Callie başını sallar ve Rok'un onu görebilmesi için tekrar öne çıkar. "İkimiz de yapacağız," der kararlı bir sesle ve Rok takdirle gülümser.

"Tyrek." Ryven'in sesi bir sonraki kafesten geliyor ve ben sesin geldiği yöne doğru hızla dönüyorum.

"Komutan?"

"Kruul'un V'Ari tohumlarını alıp yok etmemesi için sakladık. İşte. Şimdi onları saklamak için sende tutabilirsin." Parmaklıkların arasından elini uzatır ve ben hızla ona doğru ilerleyerek küçük tohum paketini alıp cebimin derinliklerine sokarım.

"Onları yeni evimizin bir simgesi olarak buraya ekmeyi planlamıştık," diyor Ryven sessizce. "Tanrılar izin verirse, sen ve Callie bize yardım etmeye geldiğinize göre, bunu hala yapacağız."

"*Shola*." Harax, küfür gibi bir kelime mırıldanır ve acı bir gülümsemeyle güler. "Eğer iş o noktaya gelirse, savaşmanıza yardım ederim."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Harax omuz silkiyor. "Rok oldukça dostça davrandı ve ben de senin kadar Kruul'ların acımasızlığından bıktım. Halkımın yanına dönmem gerekiyor, bu yüzden kaçış fırsatı yaratırsan, seni koruyacağım."

Kruul'un istilasını gördüğümünden beri ilk kez bir umut ışığı hissediyorum. "Bize listeyi ver," diyorum Rok'a kararlı bir şekilde. "Ve biz de işe başlayalım."

TYREK ve ben, kafeslerden sıyrılıp köyden çıkarken birbirimize yakın duruyoruz, içeri girerken olduğu kadar dikkatli bir şekilde, çadırların arkasına saklanarak, kampta bulunan Kruul savaşçılarının göz ve kulaklarından uzak duruyoruz.

Yolculuk sırasında zihnim hızla çalışıyor. Artık umut var, Tyrek ve ben buraya gelirken hissettiğimizden daha fazla umut, daha önce sahip olmadığımız bir tür plan. Rok, onları ortadan kaldırmak için bir şeyler yapma yeteneğine sahip ve onun blöf yapmadığını biliyorum, Hak Gavar'dan nasıl kaçtıklarını anlattıkları hikayeleri duydum. Ama yine de bu çok uzak bir ihtimal gibi geliyor ve planın işe yaraması büyük ölçüde Tyrek ve benim üzerimize düşen görevi yerine getirmemize bağlı.

Kendime itiraf etmekten nefret ediyorum ama bir parçam, Kruul'un istila ettiği gün o kafeslerden birinde benim olmamı ve Tyrek'in yanında başka birinin olmasını diliyor. O başka biri yakalanmaktan kurtulmuş ve ona yardım etmek için yanında olmuştu.

Yardım etmek *istiyorum*. Hatta onunla birlikte burada olmak istiyorum. Tyrek'i seviyorum, belki de sevmem gerekenden daha fazla. Kurmaya çalıştığımız bu yeni yerleşim yerinde değerli bir parça olduğumu kanıtlamak istiyorum, ama burada, kafeslerin dışında olmasaydım, hayatta kalmaktan başka bir şey yapmam gerekmezdi. Hayatta kalmakta iyiyimdir. Ama böyle bir şey yapmak?

Nasıl başarabileceğimi bilmiyorum ve başarısız olma düşüncesi, hiç katılmama düşüncesinden daha kötü.

Böyle düşünmemeliyim. Pozitif kalmalıyım. Henüz bitmedi.

Geçici evimiz ve üssümüz olan gizli Kruul gemisine geri dönerken bu mantraları tekrar tekrar söylüyorum. Babam hasta olduğunda, bu durumu atlatmak için bunları tekrar tekrar düşündüm ve o zaman bana çok yardımcı oldu, babam çok hasta olduğunda ve onun tek varlığı ben olduğumda dağılmamı engelledi.

Ama sonuçta, bu onu kurtarmadı elbette. Ve şimdi bize yardımcı olup olmayacağını da bilmiyorum.

Kruul gemisine güvenli bir şekilde geri döndüğümüzde, Tyrek kontrol odasındaki bankın üzerine çöküyor. Benim iyileşme sürecimi geçirdiğim yerde,

kendisine bir paket açarken bana da bir paket uzattı. "Bir plana ihtiyacımız var," dedi sert bir sesle, kurutulmuş etten bir parça ısırarak. "Rok'un ihtiyaç duyduğu malzemeleri nasıl elde edeceğimize dair iyi bir plan."

"Onları *nereden* bulabileceğimizi biliyor muyuz ki?" diye soruyorum, kendi kurutulmuş etimi ısırarak. *Kötü* değil, ama hangi hayvandan yapıldığını ya da bu gemide ne kadar süredir paketlenmiş olduğunu düşünmek istemiyorum.

"Ben biliyorum." Tyrek kaşlarını çatıyor. "Ama cevabı hoşuna gitmeyecek. İyi haber değil."

Paketten küçük bir kurutulmuş meyve çıkarıyorum. "Evden ışık yılları uzaklıkta, başka bir gezegendeyim ve hala akşam yemeğinde kurutulmuş et ve kuru üzüm yiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" Tyrek kaşlarını kaldırır. "Kuru üzüm nedir?"

"Hiç iyi bir şey değil. Malzemeleri nereden bulabiliriz?"

Tyrek uzun bir nefes verir. "Orada uçan Kruul gemilerinden birine gizlice girmemiz gerekiyor." Görünüşte dışarıdaki gökyüzünü işaret ederek yukarıyı gösterir. "O gemilerde Rok'a geri götürmemiz gereken malzemelerin çoğunu, hatta belki de hepsini bulabiliriz. Ama gemiye binmek mi? Neredeyse imkansız." Sanki öfkesini ondan çıkarıyormuş gibi, akşam yemeğinden bir parça daha öfkeyle ısırır.

"Bu gemimiz var." Bir an düşünürüm. "Bu en azından diğer gemilere nasıl ulaşacağımız sorununu çözer. Biraz temizleyip, tekrar kullanıma uygun hale getirirsek, farkı asla anlamazlar."

Tyrek düşünür gibi görünüyor. "Doğru," diyor yavaşça. "Zivonlular ve Kruullar görünüş olarak birbirlerine çok benziyorlar. Birazcık kılık değiştirirsem, en azından kısa bir süreliğine Kruul olarak geçinebilirim." Yüzündeki ifade, *bu konuda* ne düşündüğünü açıkça belli ediyor, ama yine de devam ediyor, yüksek sesle fikir üretmeye çalışıyor. "Kusursuz bir kılık değiştirme olmayacak, ama muhtemelen yeterli olacaktır."

Duraklayarak bana bakar. "Yine de büyük bir sorun var. Durdurulup sorgulanırsam ne diyeceğim? Makul bir bahaneye, diğer kara kuvvetlerinden ayrılıp ana gemilere gelmem için bir nedene ihtiyacım var. Bu olmadan, kılık değiştirmem anında ortaya çıkar ve o zaman..."

Sözünü bitirmiyor, ama devamını duymama gerek yok, ne olacağını biliyorum. Yakalanırsa, diğer tüm Zivonlular gibi bir kafese kapatılacak ve

tüm umutlar kaybolacak. Bana gelince, ben de kafese kapatılacağım, ya da daha kötüsü. Belki de, yaralarım henüz iyileşmemişken çalışacak kadar iyi durumda olmadığımı düşünürlerse, öldürülürüm.

"Bir şeyler olmalı," diyorum çaresizce, düşünmeye çalışarak. "Bir şeyler olmalı... oh!"

Bu görevde bir yük olmak yerine nasıl yardımcı olabileceğim birden aklıma geliyor. Hangi rolü üstlenebileceğim.

"Senin tutsağın olacağım," diyorum ve Tyrek'in kaşları, neredeyse lüks koyu saç çizgisine kadar yükseliyor.

"Ne?" Bana bakıyor. "Kesinlikle olmaz..."

"Hayır, dinle," diye ısrar ediyorum. "Bu sana orada olmak için resmi bir neden verecektir. Terran kadınlarından birini getirmeleri emredildiğini söyleyebilirsin, bana testler yapmak için falan. Orada bulmayı beklemedikleri tür. İnsanların Dünya dışında evrende ne kadar nadir olduğunu duydum."

Tyrek çoktan şiddetle başını sallamaya başlamıştır. "Dediğim gibi," diye tekrarlar. "Kesinlikle olmaz. Kendini bu kadar tehlikeye atmana, potansiyel olarak Kruul'un eline düşmene ortak olmayacağım..."

"Ben zaten tehlikedeyim ve potansiyel olarak Kruul'un elindeyim!" diye haykırıyorum. "Bu planda başarılı olamazsak ve Rok'a ihtiyacı olanı veremezsek, eninde sonunda bizi yakalayacaklar! Bu lanet gezegeni yerle bir edecekler, bunu sen kendin söyledin! Halkımızı kurtarmaya yardım etmezsek, onlar ölecek ya da kölelikte kalacak, biz de öyle. Başarılı olmak zorundayız."

"Cesur olduğunu biliyorum," diye başlar Tyrek. "Ama..."

"Cesur *değilim*!" Ona bakıyorum. "Cesur olmaya çalışıyorum, ama *değilim*. Her zaman çok korkuyorum. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum ve seni ve diğer herkesi her zaman hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyorum. Ama yine de yapmak istiyorum."

"Callie..."

Onun cümlesini bitirmesine izin vermedim. "Bu bizim en iyi şansımız ve sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun. Kruul kılığına giremem, bunu sadece sen yapabilirsin. Ve seni yalnız göndermeyeceğim, ki bunun senin ağzından çıkacak bir sonraki öneri olacağını zaten biliyorum. Ryven, kafeslerin altında olduğumuzda birbirimizin arkasını kollamamızı söylemişti ve ben de tam olarak bunu yapacağım."

Tyrek hala başını sallıyor. "Seni böyle bir tehlikeye atamam. Yaralanmana, yakalanmana ya da..."

"Beni tehlikeye atmıyorsun," diye ısrar ediyorum. "Bunu kendim yapıyorum. Sen benden sorumlu değilsin. *Ben* sorumluyum. Lütfen." Kendimi durduramadan öne eğiliyorum ve elimi dizine koyuyorum. "Lütfen yardım etmeme izin ver. Cesur olmama izin ver."

Elimin bacağına dokunduğu yerde seğiriyor, vücudunun geri kalanı ise sanki bir tepkiyle mücadele ediyormuş gibi hareketsiz kalıyor. Yavaşça bana dönüp bakıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, sanki bir bakışıyla beni elektriklemiş gibi içimi bir şey sarsıyor.

Bu sabah uyandığımda onun bana baktığını gördüğümde olduğu gibi, aniden onun ne kadar yakın olduğunun farkına varıyorum. Sıcaklığını hissediyorum, vücudunun ısı ve sağlam varlığı aniden beni etkiliyor ve o acı yeniden içimi kaplıyor.

Sanki tüm duyularımı uyandırıyor, elim altındaki sert bacak kaslarını, yakışıklı yüzünü ve parlak mavi ve mor gözlerini benimkilere odaklamış olduğunu, burnuma gelen yeşil kokusunu neredeyse dilimin ucunda tadabileceğim kadar güçlü hissediyorum, tıpkı baharda çimlerin kokusu gibi.

Nefesinin hızlandığını duyabiliyorum ve istemeden gözlerim kapanırken, neredeyse onun kalp atışlarının ağır ritmini duyabildiğimi hayal edebiliyorum.

Sıcak, yumuşak ve dolgun bir şey dudaklarıma dokunuyor, önce nazikçe, sonra daha sertçe, güçlü eller belime dokunuyor ve başım dönerek Tyrek'in beni öptüğünü anlıyorum. Gözlerim açılıyor ve ağzı benim ağzımın üzerinde eğilirken ona bir bakış atıyorum, ama o öpücüğü derinleştirirken gözlerim tekrar kapanıyor, dilini alt dudağımın üzerinde kaydırırken beni kendine çekiyor, elim hala bacağını sıkıca tutuyor.

Ben de onu öpüyorum. Öpmemem gerektiğini düşünmeye ya da sonuçlarını düşünmeye vaktim yok. Haftalardır ona olan ilgimi görmezden geliyordum, Tyrek gibi vahşi, yakışıklı, neredeyse barbar bir savaşçının benim gibi küçük, masum, narin birini isteyemeyeceğini kendime söylüyordum, ama bu anın her şeyi benim yanıldığımı kanıtlıyor.

Dudaklarım onun diline açıldığında, o inliyor, onun tadı duyularımı doldururken, elleri saçlarımı kavırıyor, parmakları saçlarımın arasından geçip ensemin arkasına geçiyor.

Ağzı benimkini şiddetle yutuyor, öpücük hayal edebileceğim her şeyden daha ateşli ve daha tutkulu. Böyle bir öpücüğü hayal etmişim, yakışıklı, güçlü bir adamın beni kollarına alıp istediğini almasını

ama gerçek, en çılgın hayallerimin bile ötesinde.

Onu istiyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, bacaklarımın arasında sürekli, acı veren nabzımın yankısı, beni ileri itiyor. Daha fazlasını istiyorum, *ondan* daha fazlasını, ve o benim alt dudağımı ağzına alırken, elim onun iç bacağına kayıyor, ben en çok merak ettiğim, dokunmak istediğim kısmını ararken, eli kalçama sertçe basıyor.

Elim ona dokunuyor, sert, katı ve inanılmaz derecede *büyük*, ve Tyrek'in ağzına doğru nefesimi tutuyorum, şaşkınlıkla elimi geri çekiyorum. Hiçbir erkeğē, özellikle de bir uzaylıya, oraya dokunmamıştım ve tam olarak ne bekleyeceğimi bilmiyordum. *Ama bu mu?*

Sığar mıydı ki?

Ona tekrar uzanıyorum, parmaklarım kalın şişkinliğı okşuyor ve tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Hışırdayarak nefesini içeri çekiyor, aniden geri çekiliyor ve benim ulaşamayacağım şekilde bankın diğē tarafına geçiyor.

"Tyrek?" Nefes nefese ve kafası karışmış bir şekilde ona baktım, kanım hala damarlarımdan akıyor ve kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Ona uzandım, hala onu istiyordum, ama o aramızdaki mesafeyi daha da artırmak istercesine aniden ayağā kalktı ve ben nedenini anlayamadım.

"Benimle gelebilirsin," diyor kalın, keskin ve düz bir sesle. "Planın iyi. Ama biraz dinlenmeliyiz. Sabah gideceğiz ve yarın zor bir gün olacak. Tüm zekâmızı kullanmamız gerekecek."

Sesi tamamen iş gibi olunca kalbim sıkışıyor, bir dakika önce onda hissettiğim tüm sıcaklık ve tutku bir anda yok oluyor. Birkaç dakika önce onun tarafından bu kadar incinebileceğimi düşünmezdim, ama o beni öpmeden önceydi. Ona olan ekiciliğimin aslında ne kadar derin olduğunu fark etmeden önceydi.

Daha önce böyle bir şeyi hayal bile edemezdim, ama şimdi?

Kalbim hâlâ çarpıyor, o kontrol odasının kapısını açıp dışarı çıkarken bile, aramızdaki konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırırken bile.

"Tamam," diyorum sırtına, ama o çoktan koridorda ilerlemeye başlamış.

Tyrek

Callie yaralıyken onu çok uzağa taşımak istememiştim, ama şimdi iyileştiğine göre, geminin arka tarafında bulduğum kabinde uyuyabiliriz. Burası, mürettebat için yatak matlarının sıralandığı geniş bir oda ve muhtemelen geminin kaptanı için ayrılmış daha rahat ve daha büyük bir karyola var.

"Sen bunu alabilirsin," diye söylüyorum ona içeri girerken, yatağı işaret ederek. "Ben matlardan birinde uyuyacağım."

"Buna gerek yok," diye başlıyor ama tekrar tartışmaya başlamadan önce onu hemen kesiyorum.

"Hâlâ iyileşiyorsun," dedim ona kararlı bir şekilde, ona bakmadan odanın en uzak köşesindeki şiltelerden birine doğru yürüdüm. "Daha iyi dinlenmen lazım."

Küçük bir itirazda bulunur, ama başka bir şey söylemez, sanki aramıza mesafe koymaya çalıştığımı anlamış gibi.

Kızgınım, ona değil, kendi arzularıma boyun eğdiğim için kendime. Bu duygu bu gece birdenbire ortaya çıkmadı, onu ilk gördüğüm andan beri, uzun zamandır onu öpmek istiyordum. Terran kadınları arasında, nedense, bu küçük, narin kadın beni en çok cezbetti. İlk andan itibaren ona karşı bir çekim hissettim, ama onu tanıdıkça bu his daha da derinleşti.

Bu, ona göre davranmam gerektiği anlamına gelmez. Bunca zamandır kendimi tuttum, çünkü onun gibi birine uygun olmadığımı biliyorum. Fiziksel olarak bu kadar minik, bu kadar tatlı, masum ve alçakgönüllü birine. Onun gibi biri, benim gibi bir canavarın elinde zarar görebilir.

Bu geceki hatam bunu kanıtlıyor. Ona yaklaştım ve kendimi kontrol edemedim. Savaşın heyecanı içindeki kanlı öfkem gibi, fırsatını bulduğumda şehvetimi kontrol etmek çok zor oldu, dürtülerim elimden çıktı. Bana güvenilmez.

Ama durdun, kafamın içindeki küçük bir ses fısıldıyor. Onu almadın. Kendini durdurdun, aslında onu da. O istekliydi. Ama sen onu

uzaklaştın.

Bu hiçbir şey ifade etmez. Callie yatağa girerken odanın diğer tarafından gelen hışırtıların farkında olarak çenemi sıkıyorum. Belki bir dahaki sefere kendimi tutamayacağım. Ayrıca, o bana göre çok küçük. Şehvetin ateşinde, o istekli olsa bile ona zarar verebilirim. Bana güvense bile.

Bu düşünce, ona olan şehvetimin o kadar yükselmesine izin verme düşüncesi, beni yeniden acı çekmeye itiyor. Tadı çok tatlıydı, dudakları çok yumuşaktı, vücudu ellerimin altında çok esnek ve uysaldı. Beni *istedi*, benim kadar yabancı olmama rağmen. Ama ne olabileceğini bilmiyor.

Kendimi tekrar teslim edemem. Bu çekici kadın benim için değil.
—Onu korumam gerekiyor, kendime mal etmemem. Ona, halkımıza karşı bir görevim var ve odaklanmam gereken şey bu, çılgınca arzularım değil.

Ne kadar uğraşsam da, uykuya dalarkenki yumuşak nefesini duyabiliyorum, bana bu kadar yakın olduğunu, istersem o yatakta ona sarılabileceğimi, ince vücudunu bana yakın tutabileceğimi çok iyi biliyorum. Onu kaslı vücudumun kıvrımlarına sokma düşüncesi, yaralarını sararken gördüğüm tüm küçük detaylarını hatırlamamı sağlıyor. Yumuşak, düz karnı, kalçasının kıvrımı, kolunun yumuşak iç kısmı, gömleğinin yakasından dışarı çıkan, ellerimi, ağzımı isteyen etleri...

Vreck. Gözlerimi sıkıca kapatıp, odanın onun tarafına dönmek için yuvarlanıyorum, ama bu da işe yaramıyor. Acı verici bir şekilde sertleşmişim, penisim pantolonumun kumaşına baskı yapıyor ve neredeyse acı verecek kadar zonkluyor, ve görmediğim tüm vücut kısımlarını, diğer savaşçıların bahsettiği yumuşak, sıcak, ıslak kısımlarını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Sıkı ve sıcak, benim için mükemmel bir yer...

Sadece bırak gitsin. Kendimi daha da mutsuz ediyorum, ama odanın diğer ucunda yatakta yaptığı her hareketi, uykusunda çıkardığı, neredeyse inilti gibi gelen küçük iç çekişini yakından hissediyorum.

Onun hakkında hayal kurmayı bırakmalıyım. Bu kimseye bir fayda sağlamıyor ve sadece görevimizden uzaklaştırıyor. Halkımızın hayatının bağlı olduğu bir görev.

Dahası, uykuya ihtiyacım var. Sabahları odaklanabilmem gerekiyor, onun da öyle.

Ama uyku bir türlü gelmiyor.

Ertesi sabah, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Callie'den önce uyanıyorum ve benim penisim ikimizden de önce uyanıyor. Birkaç dakika battaniyenin altında kalıyorum, elim şişmiş penise kayıyor ve günün geri kalanını rahat geçirmek için, kendime çok ihtiyacım olan rahatlamayı sağlamak için kendimi tatmin etmek istiyorum.

Ama onun uyanıp beni görme ihtimali çok yüksek ve kontrol edilemeyen şehvetimle onu korkutmak ya da tiksindirmek istemiyorum. Bunun yerine, kendimi zorlayarak elimi penisimden çekiyorum ve Callie uyanana kadar başka bir işe koyuluyorum. Bu durumda, dün gece Ryven'ın bana emanet ettiği birkaç V'Ari tohumunu ekiyorum.

İlk bir saatimi geminin dışına gidip gelerek, geçici tepsileri toprakla doldurup tohumları nazikçe ekerek geçiriyorum. Bu dikkat dağıtıcı şey bana odaklanacak başka bir şey veriyor, penisimin sönmesini sağlıyor ve ben de onu tohumları ektiğim mutfığa doğru koridorda yürüdüğünü duyana kadar buna devam ediyorum.

Onu kapıda dururken görmek, ince vücudunu kapıya yaslamış, saçları güneş ışığı ve alev gibi yüzünü çevreliyor, beni yeniden arzu ile dolduruyor. Penisim seğiriyor, yine acı veren bir ereksiyonla tehdit ediyor, ama kendimi bunu görmezden gelmeye zorluyorum.

"Bu ne?" Callie tepsilere doğru yürür ve içindekileri inceler.

"V'Ari tohumlarını ekiyorum. Şansımız yaver giderse, Kruul'u bu gezegenden uzaklaştırabiliriz ve hava koşulları uygun olduğunda toprağa dikmeye hazır fidelerimiz olur. O zaman, V'Ari çiçekleri burada açtığında, Tatarı gerçekten evimiz olacak."

Callie bana bakarken gözlerinde bir şey parıldıyor ve bu da benim göğsümde bir sıcaklık uyandırıyor. "Bu çok güzel," diyor yumuşak bir sesle ve ben onun bakışlarını bir an için tutamadan, yağmurlu mevsimdeki bulutlu gökyüzü gibi ne kadar güzel gözleri olduğunu fark ediyorum.

Ona hayır demek istiyorum, *onun* güzel *olduğunu*, neredeyse sürekli aklımda olduğunu. Ama bunun yerine, boğazımı temizleyip geri çekiliyorum, tohum tepsilerinden uzaklaşıyorum.

"Görünüşümü gizlemenin bir yolunu bulmalıyız," diyorum sertçe, Callie'nin yüzündeki hayal kırıklığını görmezden gelerek. "Kruul'ların yüzlerinde farklı desenler var. Gözlerimi aşağıda tutmaya çalışabilirim, böylece halkalı irislerimi fark etmesinler, ama

oluklar çok belirgin. Bunu başarmanın bir yolunu henüz bulamadım."

Callie kaşlarını çatarak tepsilere tekrar bakar ve aniden yüzünde bir şeyin farkına vardığını görürüm.

"Bu!" diye heyecanla bağırdı ve kenardaki toprağa dokundu. "Burada bir iki ton daha açık renkli çamur veya kil var mı? Varsa, bir fikrim olabilir."

Kaşlarımı çatarak, ne demek istediğini tam olarak anlamadım. "Toprak mı? Nasıl olacak ki?"

"Dünya'da kadınların kullandığı bir şey var," diye açıklıyor Callie heyecanla, neredeyse kelimeleri birbirine karıştırarak. "Makyaj. Biz onu sadece daha güzel görünmek için kullanıyoruz, ama nasıl kullanılacağını bilersen, yüz hatlarını değiştirmek, yüzünü şekillendirmek gibi her türlü şey için de kullanılabilir."

İlk içgüdüm, ona ne kadar becerikli uygulanırsa uygulansın, hiçbir kir veya makyajın onu daha güzel yapamayacağını söylemek.

"Kir bir kadını nasıl daha güzel yapabilir?" diye şaşkınlıkla soruyorum, ama Callie sadece gülerek başını sallıyor.

"Önemli değil," der hızlıca, dikkatini yeniden toplayarak. "Mesele şu ki, makyajın nasıl kullanılması gerektiğine dair her türlü ipucu ve öneriyi içeren dergiler var ve ben bunları sürekli okurdum, babam hasta iken ve ben onun yanında otururken, kemoterapi sırasında. Çok şey öğrendim ve şimdi bu bilgileri kullanabileceğimi düşünüyorum."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Baban hasta mıydı? O..."

Callie'nin Dünya'ya dönmemeyi seçmesinin ve burada yeni bir başlangıç yapmaya bu kadar hevesli olmasının nedeni birdenbire aklıma gelir.

Dudaklarını sıkıca kapatır. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum," der yumuşak bir sesle, bakışlarını başka yöne çevirerek.

Bir an ikimiz de konuşmadık. Callie bir süre sonra boğazını temizledi ve bana baktı. "Cildinin rengine daha yakın bir toprak bulabilirsek, onu yüzündeki desenleri örtmek için kullanabiliriz, sonra da daha koyu bir toprakla Kruul'ların desenlerine benzeyen gölgeler oluşturabiliriz. Mükemmel olmayacak, ama hızlı hareket edip kimseyle fazla oyalanmazsak, ihtiyacımız olan malzemeleri çalabilmemiz için yeterli olabilir."

Bir an düşündüm.

"Bu iyi bir fikir," diye cevap veriyorum sonunda. Yüzü bu sözlerimle biraz aydınlanıyor, övgüden hafifçe parlıyor. "Buradan çok uzak olmayan bir nehir kıyısında daha açık renkli çamur gördüm. Onu toplayıp geri dönebiliriz."

"Harika." Callie bana gülümsüyor ve o gülümsemeyle, bir an için her şeyin ne kadar gergin olduğunu, ne kadar büyük bir tehlike altında olduğumuzu neredeyse unutuyorum. Dışarıda güneş parlıyor, hava ılık ve bu kadar acelemiz olmasaydı, neredeyse keyifli bir gezi olurdu. Ama şu anda hızlıca hareket ediyoruz, Callie gemiden getirdiğimiz kaplara birkaç farklı renkte çamur topluyor. Dışarıda uzun süre kalmıyoruz, Kruul keşif birliğinin bizi görme ihtimali çok yüksek, bu yüzden malzemeleri olabildiğince hızlı topluyor ve gemiye geri dönmek için acele ediyoruz. Tekrar güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra, Callie kontrol odasındaki ışıkların altına oturur ve işe koyulur.

Onu izlemek çok ilginç. Çamuru az miktarda suyla karıştırıyor, dudaklarını büzüp kaşlarını çatıyor, sanki karmaşık bir bilimsel görev yapıyormuş gibi. Çamur kapları istediği gibi karıştırıldığında, sonunda "Süngerlerim ya da fırçalarım olsaydı daha iyi olurdu" diyor. "Ama parmaklarımla idare etmek zorundayım."

Vreck. Onun bana dokunacağını, parmaklarının yüzümü okşayacağını, şakaklarımı ve yanaklarımı çevreleyen hassas iç deriyi okşayacağını düşünmemiştim. O çamurla doldurmaya başladığında dişlerimi sıkıyorum, küçük parmakları hızlı hareketlerle çukurları okşarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bana dokunması, nabzımın hızlanmasına, başka şeyler düşünerek sertleşmesini engellemeye çalışmama rağmen penisimin sertleşmesine neden oluyor. Callie, çukurları çamurla doldurup parmak uçlarıyla hafifçe yayarak doğal tenimin bronz rengini bastırırken, içimdeki ses acımasızca fısıldıyor.

Kendi vücudunu bile kontrol edemiyorsun. O sana cinsel olarak dokunmuyor, ama sen şehvetle titriyorsun, ellerini ondan uzak tutamıyorsun. Onu şu anda yere yatırıp, bir hayvan gibi, bir canavar gibi ona saldırmak istiyorsun.

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki kırılacakmış gibi hissediyorum, parmaklarım bankın kenarlarına gömülüyor. Callie çenemdeki gerginliği fark ediyor ve tereddüt ederek geri çekiliyor.

"Sana acı vermiyorum, değil mi?" diye soruyor aniden, sesinde endişe var. "Yüzündeki çizikler..."

"Bana zarar vermiyorsun," diye onu hemen temin ederim. "Sadece dokunulmaya alışkın değilim."

"Oh," diyor yumuşak bir sesle, dolgun alt dudağını ısıırıyor ve dün gece onu öptüğüm anı, o dudağın benim dudaklarımın arasında olduğu anı hatırlayınca, içimde bir şehvet dalgası daha yükseliyor ve sikim patlamak üzere.

Ondan sonra daha hızlı hareket eder, sanki dokunulmaktan hoşlanmadığımı kastettiğimi düşünür gibi, oysa gerçekte bundan çok hoşlanıyorum. O diğer tarafın oluklarını doldururken, ben de önüne bakıyorum, bana yaklaşıırken dudaklarına, cildimde hissettiğim parmaklarının dokunuşuna ya da vücudundan yayılan sıcaklığına odaklanmamak için kendimi zorluyorum. Kokusu çiçekler gibi tatlı ve yumuşak, yanaklarımdan son bir kez çamur sürerken ve geri çekilirken, zorlukla yutkunuyorum.

"İşte," diyor Callie memnuniyetle. "Şimdi yeni 'oluklar' için."

Parmakları burnumun köprüsünü okşarken dokunuşu hala hoş geliyor, ama en azından eskisi kadar tahrik edici değil. O daha koyu çamuru sürerken ereksiyonumu bir şekilde kontrol altına alabiliyorum ve o işini bitirdiğinde en azından tekrar düşünebiliyorum.

"Aynaya bak ve ne düşündüğünü söyle," diyor Callie utangaç bir gülümsemeyle ve ben banyoya doğru yürürken peşimden geliyor, arkamda durup duvardaki düz aynaya bakıyor.

Bir an için dilim tutulur. Elbette, bana uzun süre bakan bir Kruul'u kandıramaz, ama bir anlık bakış için? Fark şaşırtıcıdır. Yüzümün yanları neredeyse tamamen pürüzsüz görünüyor, çamur cildimle birleşerek ilk bakışta neredeyse doğal görünüyor ve Callie'nin daha koyu çamurla yarattığı gölgeler, burnumun altındaki ve her iki yanındaki çukurlu ete çok benziyor.

"Bu inanılmaz," diyorum ona. "Terra'daki insanlar böyle şeyler mi yapıyor? Düzenli olarak mı?"

"Her zaman bu kadar çok değil," diyor Callie. "Ve çamurla da değil," diye ekliyor gülerek. "Ama evet, buna çok benzer şeyler yapıyorlar. Ve teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle. "Umarım işe yarar."

"Bence bu en iyi şansımız." Boğazımı temizleyip aynadan uzaklaşıyorum. Kesin sonuç garantisi yok, ama işe yarayabilir.

"Şimdi sıradaki şey," diyor Callie, gözlerime tam olarak bakmadan. "Eğer senin tutsağın olacaksam, beni bağlamam gerekecek."

Onu bağlamak için ipleri bulmak kolay, zor olan bunu yapmak. Callie, bileklerini bağlamaya başladığımda hiçbir direnç göstermiyor, hatta korku bile duymuyor

bu benim için daha da çelişkili hale getiriyor.

Onu bağlamaktan, onun esiri konumunda olmaktan nefret ediyorum, ama aynı zamanda bu eylemin beklenmedik bir şekilde beni tahrik eden bir yanı var. O kadar güveniyor ki, kendini bana tamamen teslim ediyor ve parmaklarım onun iç bileklerinin yumuşak derisini okşarken, ipleri sıkarken onun yumuşak nefesini duyarken, penisimin tekrar sertleştiğini hissedebiliyorum.

Callie burada olduğu için günlerim, ereksiyonumu kontrol altında tutmak için sürekli bir mücadeleye dönüştü ve her geçen saat daha da artan arzumu görmezden gelmeye zorlamaktan başka bir çözüm göremiyorum.

Dişlerimi sıkıp yeniden odaklanarak onu kokpite götürüyorum. Uçabilmek için geminin önündeki dalları ve çamuru temizlerken onu orada beklemesi için bırakıyorum, sonra geminin motorlarını çalıştırıp havalanıyoruz. Gemiye alçakta tutarak köyden uzaklaşırken ağaçların üzerinden dikkatlice uçuyorum ve bizi görünmez kılmak için elimden geleni yapıyorum.

Kamp alanından yeterince uzaklaştığımızda, gemiyi yukarı doğru eğip gökyüzüne yükselir ve üstümüzdeki Kruul gemilerine doğru yönelirim.

Callie

BÜYÜK Kruul gemilerinden birine yaklaşıırken, bastırduğım sinirlerim yeniden yükseliyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Yukarı doğru yükselirken yüzü taş gibi sert olan Tyrek'e bakıyorum ve sinirlerimin birazcık yatıştığını hissediyorum.

Beni güvende tutacağına, beni koruyacağına inanıyorum. Buna tüm kalbimle inanıyorum, ama bu, içinde bulunduğumuz tehlikeyi veya bu görevin ne kadar önemli olduğunu değiştirmiyor.

İlk kısım oldukça kolay. Kruul gemisinde olduğumuz için, iniş yaparken hiçbir sorun yaşamıyoruz. İskeleye varıyoruz ve Tyrek bana dönüp yüzünü dikkatlice ifadesiz tutarken, kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

"İyi misin?" diye nazıkçe soruyor ve ben boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum.

"İyiyim," diyorum kararlı bir şekilde. "Bunu yapabilirim."

Gerçekte ise kusacakmışım gibi hissediyorum. Tyrek beni geminin arkasındaki kapıya doğru yönlendirirken midem ters dönüyor. Yakalanırsak... ama *yakalanmayacağız*, diye kendime tekrar tekrar söylüyorum. Bir planımız var ve bunun işe yarayacağına inanmam gerekiyor. Bunu başarabileceğimize.

Kruul hangarına adımımızı attığımızda, beklediğimiz gibi hemen dikkatleri üzerimize çektik. Tyrek beni önüne itti, eli bileklerimde sabit duruyordu ve elinin tenime değmesi hissiyle kalbim biraz hızlandı.

"Orada ne yapıyorsunuz?" diye sert bir ses duyulur ve içimi bir korku dalgası kaplar. Tyrek konuşurken tepki vermemeye çalışarak başımı eğik tutarım.

"Bu Terran kadını revirine götürüyorum," diyor sert bir sesle. "Terranlardan birine test yapmak istedikleri emri geldi, bu kadın sağlıklı ve uysal görünüyordu. Oradaki diğer bazı ateşli kadınlar gibi değil." Kıkırdıyor ve önümüzde duran birkaç Kruul savaşçısı sırtıyor.

"Bazıları ile sorun yaşadıklarını duydum," diye ilk konuşan savaşı onaylar. "Güzel bir kız, orası kesin."

Elini uzatıp çenemi yukarı kaldırıyor ve arkamda Tyrek'in gerildiğini hissediyorum. *Tepki verme*, diye içimden ona söylüyorum, çünkü bunun ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ben de nefret ediyorum ve Kruul beni değerlendirir gibi bakarken korkmuş gibi davranmam gerekmiyor. Kemiklerime kadar korkuyorum, ama onların düşündüğü nedenlerden dolayı değil.

Eğer oyunumuzu anlarlarsa, bana yapılan testler korkmam gereken en son şey olacak.

Kruul lideri dişlerini göstererek sırtıyor, başparmağıyla yanağımı okşayarak yüzümü yukarı kaldırıyor, bakışları neredeyse açgözlülükle üzerimde dolaşıyor. Diğerleri de bana odaklanmış durumda ve bir diğeri elini uzatıp göğsümü dürtüyor, parmakları meme ucuma tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Bir bakıma bu iyi bir şey, çünkü Tyrek'e hiç dikkat etmiyorlar, ama Tyrek'in öfkesinin arkamda fiziksel bir şey gibi yükseldiğini *hissede biliyorum*.

Onun bu savaşçıları alt edemeyeceğini düşündüğümünden değil. Kruul'un mürettebatına tepenin yamacında saldırdığında ne olduğunu gördüm. Ama fark şu ki, burada sadece Kruul yok. Tyrek'in bu on kadar kişiyi bir eğitim tatbikatında olduğu kadar kolayca öldürebileceğinden şüphem yok, ama bu gemide ve çevremizdeki gemilerde çok daha fazlası var. Bunların çok fazla olduğunu biliyorum. Hangarda bir kavga çıkarsa, dikkat çekecek ve planımız suya düşecek. Öldürüleceğiz ya da esir alınacağız ve Tatari'de hiçbirimiz için artık umut kalmayacak.

Kruul savaşçısı meme ucumu çimdiklediğinde Tyrek homurdanır ve ben onu arayan elden uzaklaşırm, bunu Tyrek'in kollarında kıvranmak ve ona bakmak için bir bahane olarak kullanırım. Onun kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissediyorum ve ona gözlerimi kocaman açarak bakıyorum, Kruul'un tacizine tepki gösterircesine başımı sallıyorum, ama onun gerçekte ne demek istediğini anlayacağını umuyorum. Ona sessizce saldırmamasını, bizi buradan başka bir yolla çıkarmasını rica ediyorum.

"Hayır," diye nefes nefese söylüyorum.

Tyrek'in bakışları benimkilerle buluşur, yüzündeki ateşli öfke, duygularını kontrol altına almaya çalışırken biraz soğur.

"Üzgünüm, arkadaşlar," diyor sert bir sesle, Kruul'un şehvetli grubundan beni uzaklaştırırken bileğimi sıkıca tutuyor. "Bu kız dolaştırılmak için değil. Benim başım belaya girmeden onu olması gereken yere götürmem lazım."

Bunu bu kadar rahat söylemesinin ona ne kadar zor geldiğini, Kruul'lardan biri gibi davranmanın, onlardan biriymiş gibi konuşmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Diğer savaşçılar geri çekilip hangarın sonundaki kapıya geçmemize izin verirken, nefes alamıyormuşum gibi hissederek rahat bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

Bu kadar yol geldik. Şimdi sıradaki adım.

Ama geminin ana bölümüne, Kruul'lardan uzaklaştığımız anda, Tyrek beni kenara çekip, yakındaki makinelerden çıkan buharla yarısı dolu küçük bir koridora sürükler. Bu buhar bizi kısmen gizlerken, beni duvara iter, elleri üst kollarımda, gözleri çılgınca üzerimde dolaşır, sanki iyi olduğumdan emin olmak ister gibi.

Gözlerinde vahşilik, o gün ormanda ya da tepenin yamacında gördüğüm gibi bir şiddet görüyorum. İçinde kontrol için savaşan, ilkel ve içgüdüsel, neredeyse hayvani bir şey.

Bu beni korkutmalı, ama korkutmuyor. Aksine, kalbimi çarptırıyor, kanımı damarlarımdan hızla akıtıyor, nefesim tamamen farklı bir nedenden dolayı boğazımda düğümleniyor.

Sonra Tyrek'in dudakları benimkilere çarptı ve nerede olduğumuzu, neden burada olduğumuzu unuttum — gemide beni ilk öptüğü zamanki kadar vahşi ve yoğun, dudaklarının benimkilere sert ve sıcak baskısı dışında her şeyi unuttum.

Dili, sahiplenici ve şiddetli bir şekilde ağızma dalıyor ve bir eli kolumdan göğsüme iniyor, Kruul savaşçısının okşadığı aynı göğsüme, eliyle yumuşak et parçasını avuçlayarak sanki onu kendine geri almak, kendi dokunuşunu damgalamak ve Kruul'un dokunuşunu silmek istercesine. Beni sıkıyor, çok sert değil, ama beni arzuyla nefes nefese bırakacak kadar güçlü, ben de ona karşılık öpüşürken eline doğru eğiliyorum, bileklerim arkamda bağlı halde ona yaslanıyorum.

Onun arzusunun saldırısı altında çaresizim, kısıtlanmış ve onun merhametine kalmış durumdayım ve bu o kadar şiddetli bir şekilde tahrik edici ki, onun öpücüğünün, dokunuşunun ateşli zevkinde neredeyse aklımı kaçıyorum. Kendimi çok kolayca bırakabilirim, burada ve şimdi bana ne isterse yapmasına izin verebilirim, onu o kadar çok istiyorum ki. Onun kocaman, korkutucu ve kavgada acımasız olması, ondan korkmam gerekmesi umurumda değil, çünkü *korkmuyorum*.

Onunla tanıştığımdan beri ona çekildiğimi hissediyorum ve sonunda dürtülerinin kontrolünü kaybettiğı bu anda, fikrini değiştirmeden önce ikimizin de bu dürtülerin akıntısına kapılmasını çok istiyorum.

Ama tamamlamamız gereken bir görevimiz var ve birkaç dakikalık zevk için bunu riske atamayız.

Tüm irademi kullanmam gerekiyor, ama ondan uzaklaşıyorum, öpücüğü kesip kolunun altından kaçarken nefes nefese ona bakıyorum. O yavaşça kendine gelirken, ikimiz de bir an birbirimize bakıyoruz, yüzünde şaşkın bir ifade var.

Ama sonra yüzünde öfkeye benzer bir ifade belirir, ağzı sıkışır ve hayal kırıklığıyla midem düğümlenir.

Bizi durdurduğum için bana kızgın mı?

Merak etmeden duramıyorum, ona sorabilmeyi diliyorum. Ama daha fazla zaman kaybedemeyiz ve soruyu içime atıyorum.

"Nereye gideceğimize karar vermeliyiz," diyor Tyrek, kısık ve sert bir sesle. "Bir malzeme odası bulmalıyız."

"Uzay gemilerinin yerleşim planı hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye fısıldarım. "Ama yardım edebilmem için beni çözmelisin. Bu noktada, gemide dolaşırken yakalanırsak, planımız zaten suya düşer."

Tyrek başını sallar ve arkama geçerek ipleri çözmeye başlar. Parmaklarının tenime değmesi beni titretir, ipler kayarak bileklerimi serbest bıraktığında nabzım boğazıma kadar yükselir. Dönüp onu yakalamak, kendime doğru çekip en yakın duvara yaslamak, ağzını yalamak ve benimkini yeniden yalatmak isterim.

Bunun yerine, koridorda birkaç metre ileride saklandığımız bir geçidi işaret ediyorum. "Orayı denemeli miyiz?"

"Diğerleri kadar iyi bir şans," diye mırıldanıyor Tyrek ve koridorda Kruul'u kontrol ettikten sonra birlikte geçide doğru aceleyle ilerliyoruz. Ona ayak uydurmak için biraz daha hızlı yürümem gerekiyor ama başarabiliyorum. Geçitten geçip geminin başka bir bölümüne girerken kalbim heyecandan çarpıyor. Bu bölümde, umarım depoya açılan birkaç kapı var.

Denediğimiz ilk ikisinde bilgisayarlar, Tyrek'in ihtiyacımız olan şeylere hiç benzemediğini söylediği teknik parçalar ve veri bağlantı noktaları vardı. Ama üçüncü denemede, her yerde ekipman parçaları yığılmış, sandıklar ve raflarla dolu bir odaya giriyoruz. "Bingo," diye fısıldıyorum ve Tyrek bana daralmış gözlerle bakıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey. İnsanların söylediği bir şey. Hadi, parçaları arayalım."

Tyrek ihtiyacımız olan parçaların neye benzediğini daha iyi bildiği için, benim görevim sandıkları açmak, onun da eşyaları karıştırıp Rok'un ihtiyacı olan parçaları buldukça bir kenara koymak. Ben de birkaç parça bulabiliyorum, çoğunlukla Tyrek'in tarifinden kolayca tanınabilen kablolar ve çipler.

"Neredeyse hepsi bu kadar," diyor Tyrek, son parçaları raflardan bulduğumuz bir kanvas çantaya koyarken homurdanarak. "Bir parça daha var, ama..." Depo odasını son bir kez daha etrafa bakınıyor ve kaşlarını çatıyor. "Burada olduğunu sanmıyorum. En azından bu odada her yere baktık. Ve gemide çok uzun süre kaldık. Rok'un onsuz yapıp yapamayacağını görmek zorundayız."

Kalbim göğsümde bir an durur. "Ya yapamazsa?"

"Zamanı geldiğinde bununla ilgileniriz." Tyrek sırt çantasını omuzlarına alır ve bana onu takip etmem için işaret eder. "Hadi, buradan gitmeliyiz. Hangarda tanıştığımız savaşçılardan birinin revirine gidip blöf yaptığımızı fark etmesini beklemek istemeyiz."

Başımı sallayarak onu takip ediyorum ve o Kruul'ların gelip gelmediğini kontrol ederken ben de koridora çıkıyorum. Nabzım boğazımda o kadar hızlı atıyor ki, görünür durumda olduğunu düşünüyorum, ama Tyrek sakinliğini koruyor, biz geçitlerden geçip her bir kapıyı kontrol ederken o da sürekli etrafına bakınıyor. Neredeyse tekrar hangara vardık ve sinirlerim sakinleşmeye başladı... ta ki geçmek üzere olduğumuz kapının arkasından ağır ayak sesleri duyana kadar. Korkudan yüzüm bembeyaz oldu.

"Siktir," diye fısıldıyorum, tam o sırada Tyrek beni yakalayıp az önce geçtiğimiz malzeme dolabına sürüklüyor. Kapak açıldığını duyduğumuz anda kapıyı kapatıyor ve ikimiz de küçük alanın karanlığında olabildiğince geriye çekiliyoruz, nefesimizin sesi kulaklarımda o kadar yüksek ki, dışarıdaki her kim olursa olsun kesinlikle duyabileceğini düşünüyorum.

Yapabileceğimiz başka bir şey yok, gidebileceğimiz başka bir yer yok. Tek yapabileceğimiz beklemek.

Tyrek

Callie ve ben küçük saklanma yerinde çömelmiş, birbirimize o kadar yakın duruyoruz ki vücudum onun vücuduna yapışmış, sırtı bana yaslanmış, dolgun kalçaları kasıklarına ve kalçalarına sıkışmış, nefes alıp veriş benimkine uyuyor.

Vücudunun baskısı ve cildinin sıcaklığı, burnumu dolduran kokusu, dışarıdaki yakın tehlikeyle birleşince tüm içgüdülerim çılgına dönüyor. İçimi ezici bir duygu seli kaplıyor, kanım kaynıyor, dolaptan fırlayıp dışarıdaki, korumam gereken kadını tehdit eden kişiyi öldürme içgüdüsüyle mücadele ediyorum.

Savaşçılar etrafımızı sararak ona dokundukları sırada onun için duyduğum tüm korku ve o koridorda paylaştığımız çılgın öpücük, sanki üzerimde asılı duruyor ve bana ne kadar çok istediğimi hatırlatıyor. Yakalanma korkusu ve Kruul'a duyduğum öfkeyle karışık, ona olan arzum beni daha da kontrolsüz hissettiriyor.

Dışarıdaki ayak sesleri tek bir Kruul'a ait değil. Birden fazla ayak sesi duyuyorum ve koridorun sonundaki kapaktan geçip aşağı inerken, sanki etrafa bakınıyormuş gibi durduklarını duyuyorum. Seslerini belli belirsiz duyabiliyorum, bizim hakkımızda mı konuşuyorlar yoksa sadece sohbet mi ediyorlar bilemiyorum, ama her halükarda, çabucak gitmeyecekler.

Bu da, onlar yoluna devam edene kadar burada sıkışıp kaldığımız anlamına geliyor.

Ve tek düşünebildiğim Callie. Onun yumuşaklığı, kokusu, vücudunun her hareketini ve değişmesini hissedebilmem, birbirimize çok yakınız.

Penisim taş gibi sertleşmiş, ağrıyor ve dişlerimi sıkıyorum, umarım o bunu hissetmez. Daha önce yaptığım gibi, ona olan arzumla onu tekrar korkutmak istemiyorum. Benim şiddetli ihtiyacımdan tiksiniyerek uzaklaştığını çok iyi hatırlıyorum ve burada onun gidebileceği hiçbir yer yok.

Onun düşünmesini istemiyorum...

Yine hareket ediyor, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek biraz geriye yaslanıyor ve kışının kıvrımının sertleşmiş penisime değdiğini hissediyorum. Sertleştiğimi fark edince nefesini kesiyor, hızlıca nefes alması

beni daha da sertleştiriyor, Callie'nin nefesi hızlanırken penisim pantolonumun kumaşına baskı yapıyor ve küçük odanın karanlık sessizliğinde kalp atışlarını duyduğuma yemin edebilirim.

O tekrar hareket etmeden önce kalçalarını tutup onu sabit tutmaya çalışıyorum. Sanki kırılma noktasına gelmişim gibi hissediyorum, ikimiz için duyduğum korku ve ona olan arzum, beni onu yakalamaya, sahiplenmeye, bu fırsatı sonsuza dek kaçırmadan onunla birleşmeye iten karmaşık duygularla karışıyor. Bu ihtiyacı kontrol altında tutmaya çaresizce çalışıyorum, penisimdeki yakıcı, ağır ağır tüm duyularımı ele geçiriyor ve eğer tekrar hareket ederse, kendimi durdurabileceğimi bilmiyorum.

Dakikalar geçiyor, ama saatler gibi geliyor. Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki kırılacakmış gibi hissediyorum, parmaklarım Callie'nin kalçalarına gömülüyor, nefes alışı o kadar hızlı ki neredeyse hırıltı gibi geliyor ve Kruul'un ayak sesleri saklandığımız yerden uzaklaşıp koridora doğru ilerlemeye başladığında, rahatlama beni o kadar güçlü bir şekilde sarıyor ki neredeyse yüksek sesle inleyeceğim.

Ayak sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz saklandığımız yerden fırlıyoruz, Callie'yi kapaktan geçip hangara giden koridora doğru sürüklerken tüm kaslarım gerginleşiyor. Bir an için gemimizin orada olmayabileceğinden, onu kayıp mürettebatlarına ait bir gemi olarak tanıyabileceklerinden korktum, ama Kruul'un kendi halkının kaderine, bırakın başkalarını, umursamazlığı bu sefer bizim yararımıza oldu. Gemi hala oradaydı ve Callie ile ben aceleyle gemiye bindik. Çantayı ona verip kokpite gittim, motoru çalıştırdım ve gereksiz dikkat çekmeden gemiyi hangardan çıkardım.

Büyük Kruul gemisinden uzaklaştığımız anda, bizi aşağı indirip, ağaçların gölgesinde kalabilmemiz için yüzeye yakın uçuyorum. Bizi önceki saklanma yerimize geri götürüyorum, gemiyi ağaçların daha da derinliklerine indiriyorum, tam bir sessizlik içinde yere iniyorum. İkimiz de dönüş uçuşunda tek kelime etmedik, Callie koltuğa sıkıca tutunurken ben ağaçların arasından manevra yapıyordum ve ben hala çok gergindim, mantıklı bir şey söyleyecek durumda değildim. Nispeten güvenli saklanma yerimize geri dönene kadar tamamen rahatlayabileceğimi hissetmiyorum ve o zaman bile, öncekinden daha fazla tehlike altında olduğumuzu biliyorum. Bir noktada hile yapıldığımız ortaya çıkacak ve onlar tetikte olacaklar.

Gemide paylaştığımız öpücüğü ya da Callie'nin dolapta bana yaslanışını düşünmeden edemiyorum, duygularım ve arzularım hala damarlarımdan sıcak bir şekilde akıyor, ama bununla başa çıkabilmenin tek yolu, bunu görmezden gelmek, sanki hiç olmamış gibi davranmak. Başka ne yapabilirim ki?

başka ne yapacağımı bilmiyorum. Bu arzularıma teslim olamam ve ona olan ihtiyacımı itiraf ederek onu daha fazla korkutmak istemiyorum.

Kruul sorununu çözüp halkımızı kurtardıktan sonra, ondan uzak duracağım. Ruh izi yok, o benim eşim değil — bu sadece arzu, ihtiyacım ve yoksunluğumdan beslenen canavarım, beni kontrol edemediğim şehvetlere zorlamaya çalışıyor. Zamanla geçecek —

Kaptan koltuğundan kalkıp tek kelime etmeden kokpitten çıkıyorum, Kruul'un depo odasından aldığımız parçaları kataloglamaya giderken aramızdaki mesafeyi artırmaya niyetliyim. Ama uzaklaşırken arkamda onun yumuşak ayak seslerini duyuyorum, kararlı bir şekilde beni takip ediyor ve ben iç çekiyorum.

"Ne oluyor sana?" diye sorar, sesi normalden biraz daha yüksek. "Kruul'dan saklanırken orada ne oldu? Seni öptüğümde bana çok kızgın görünüyordun, sonra da uzaklaştın, ama sonra..."

"Önemli değil," ona bakamıyorum, çünkü gözlerimde bunun ne kadar önemli olduğunu, onu ne kadar istediğimi göreceğinden ve tekrar kontrolümü kaybedeceğimden korkuyorum. "Yapacak başka işlerimiz var..."

"Bunu konuşmak için birkaç dakika ayırabiliriz." Arkamda yumuşak bir nefes sesi duyuyorum. "Lütfen bana bak."

Onun yalvaran yumuşak sesini görmezden gelmem imkansız. İsteksizce dönüp ona baktığımda, geniş gözlerle bana bakıyor, yüzünde hafif bir incinmişlik var.

"Anlamıyorum," diyor. "Beni sürekli uzaklaştırıyorsan, beni istemiyorsan, o zaman neden..."

"Seni istiyorum!" Sözler sert, pürüzlü bir şekilde, kendime rağmen içimden kopup çıkıyor. Callie geri adım atarken gözleri biraz daha büyür ve bu bana tarif edemeyeceğim kadar acı verir.

"Gördün mü?" Ona, aramızdaki fiziksel mesafeye işaret ediyorum. "Benden korkuyorsun, şimdi bile."

"Ben..."

"Gemide seni öptüğümde senden iğrendim. Arzum, *ihtiyacım*... Onu kontrol edemedim ve gerçeği bilseydin, içimdeki şeyden daha da iğrenir, dehşete kapılırdın."

"Ne demek istiyorsun?" Callie bana şaşkın bir şekilde bakar. "Ben... Tyrek, senden tiksınmedim. Geri çekildim çünkü devam edersek durduramayacağımızdan ve sonra yakalanacağımızdan korktum."

Kafamı sallayarak ona bakıyorum. "Anlamıyorsun," diyorum çaresizce, bu konuşmadan nefret ederek, ona her şeyi anlatma ihtimalinden nefret ederek, ama bunun onunla ilgili olmadığını anlamasını istiyorum. "Suç bende, kendimi kontrol edemememde."

"Neden *bahsediyorsun*? Malzeme odasında kendini durdurdun, hissettim."

"İçimde bir şey var!" diye bağırırım, çenemi sıkarım, duygularımı kontrol etmek için mücadele ederken vücudumdaki her kas gerilir. "O yarattığın kuyruğunu kazara yakaladığında beni ormanda gördün, Kruul saldırdığında ve hepsini katlettiğimde beni tepenin yamacında gördün."

Derin bir nefes aldım ve kendimi zorlayarak gözlerine baktım.

"Yoğun duygular hissettiğimde – genellikle savaşın ortasında, ama bazen de büyük korku ya da şiddetli şehvet anlarında – sanki başka bir şey beni ele geçiriyor. İçimde bir canavar var. Kan, şiddet ve zevk için susamış bir canavar ve onu kontrol altında tutmak için elimden gelen tek şey bu." Kendime rağmen ona doğru bir adım atıyorum, bunun son kez olacağından, onun tiksinti ve dehşetle benden uzaklaşıp beni yine yalnız bırakacağından eminim.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum. "Çok narin ve kırılgan. Vücudun... Sana zarar vermeye dayanamazdım. Ve sana olan arzum, şehvetim, seni paramparça ederdi. Sana bunu yapamam."

Bana bakar, solgun yüzünde gözleri büyümüş, dudakları titriyor.

"Yanılıyorsun," diye fısıldadı. "Senin sandığından daha güçlüyüm."

Ve sonra, beni tamamen şok eden bir şekilde, kendini öne atar, ellerini yüzümün iki yanına koyar ve ağzımı kendi ağzına doğru çeker.

Callie

Nasıl bana zarar vereceğini düşünebilir? Nasıl kontrolünü kaybedeceğini düşünebilir?

Gemide kendini durdurduğunu, arzularının kontrolünü geri kazandığını hissettim. Bana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğine güveniyorum ve neden o da aynı şekilde hissetmediğini anlamıyorum.

Ama ona bunu açıklayacak kelimeleri bulamıyorum ve bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Gemide kaldığımız yerden devam ediyorum.

Yüzünü avuçlarımla kavrayıp, dudaklarımı onun dolgun dudaklarına bastırıyorum ve parmak uçlarımda yükselirken onu kendime doğru çekiyorum. Aramızda çok fazla boy farkı var ve o benden çok daha iri, ama ben kararlıyım.

Yabancıya öpücük vermek istiyorum ve ona ne kadar arzuladığımı bilmesini istiyorum.

Dudaklarımın dokunuşuyla titriyor. Titreşimini hissediyorum ama durmuyorum. Dilimi ağzının kenarından kaydırıyorum, isterse bunu durdurabileceğini biliyorum, ama bence istemiyor. Bence buna direniyor ve ben onun bu savaşı kaybetmesini istiyorum.

Beni koruyor, ama ben kendimi koruyabilirim.

Tyrek uzun bir süre donakaldı, ama dilim alt dudağının üzerinde kayarken, elleri belimi kavrayıp beni kendine doğru çekerek sıcak ve şiddetli bir inilti çıkardı. Onun pes ettiği anı *hissedebiliyorum*, ince, minyon vücudumu onun kocaman, sert vücuduna yaslamama izin verdiği, elleri beni itmek yerine kendine doğru çektiği anı.

Ağzı benim ağzımın altında açılır, arzusunun inlemesi dudaklarımın üzerinde titreşir, dili benimkiyle karışır. Onu hissedebiliyorum, geniş elleri kalçalarımın üzerinde dolaşırken, arzusu karşısında pes ederken beni sıkıca sıkarken, uyluklarımın üzerinde sertleşmiş olduğunu hissedebiliyorum, ama yine de bir şeyleri geri tuttuğunu hissedebiliyorum.

Hepsini istiyorum.

Onun benim ilkim olmasını istiyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum, parmaklarımı onun dağınık koyu saçlarına dolayarak onu geriye doğru çekmeye başlıyorum, kabine doğru sendeleyerek ilerliyorum.

Kabin. Kısa bir süreliğine duvarlardan birine çarptığımızda, kalçaları sert penisini bana sürterken, elleri göğüslerime doğru kayıyor, ben onun için inliyorum ve onun da buna karşılık titrediğini hissediyorum.

"Yatak," diye fısıldıyorum ağzına ve o beni kaldırıyor, uyluklarım kalçalarına yapışmış halde kabine doğru ilerliyor, hala beni öpüyor.

Tyrek beni yatağa geriye doğru yatırır, elleri hala beni sahiplenircesine tutarken giysilerimi çeker. Ben de onun giysilerini çekerken aynı çılgınlıkla hareket ediyorum. Artık pes ettiğine göre, onu görmek istiyorum ve ellerimi kaslı göğsünde gezdirirken gömleğini açıyorum, değişen duygularıyla bronz teninin yeşile dönüştüğünü izliyorum.

Bir erkeğin bana karşı gittikçe daha fazla tahrik olurken renk değiştirmesinden tahrik olacağımı hiç düşünmemiştim, ama Tyrek'in arzusunun bu görünür işareti, benimkini daha da körüklüyor. Pantolonunu açmaya çalışırken ona doğru eğiliyorum, penisine sürtünüyorum ve o da alnını alnıma bastırarak inliyor.

"Henüz değil," diye mırıldanıyor, ben ilk kez ona dokunmak için elimi uzatırken. Elimi itiyor, bileğimi neredeyse zorla yatağa bastırıyor ve bu da beni inlemeye zorluyor, bacaklarımın arasında bir arzu dalgası yükseliyor. Bu bana gemide bağlandığım, öpüşürken ona doğru eğildiğim ve beni daha da tahrik eden hafif kısıtlamayı hatırlatıyor.

"Durmak istemiyorum," diye nefes nefese söylüyorum, aniden fikrini tekrar değiştireceğinden korkarak. Ama o sadece başını sallar ve dudaklarını çeneme sürter.

"Ben de istemiyorum," diye mırıldanıyor. "Ama ben senden çok daha büyüğüm. Beni kabul edebilmek için hazırlıklı olmalısın. Ve ben çok uzun zamandır seni tatmaktan başka bir şey istemiyorum."

"Ben... oh!" Dudakları boğazımdan aşağı kayarken, dili cildimde bir çizgi çizip, dudakları hafifçe emip, dişleri okşarken, vücudumda bir düzine farklı his koştururken, giysilerimi çıkarmayı bitirip beni onun altında küçük ve çıplak bırakınca, birdenbire onun büyüklüğünün daha da farkına varıyorum. Pantolonu benimkiyle birlikte yere düşerken, penisi bana baskı yapıyor ve onun ne kadar haklı olduğunu fark edince zorlukla yutkunuyorum.

Daha önce kıyafetlerinin altında ereksiyonunu hissetmiştim, ama bu bile beni onun büyüklüğüne, ellerimle ve ağzımla keşfetmeye can attığım ama yine de biraz korktuğum garip dokusuna hazırlayamamıştı. Bir insan erkeğe bekaretimi kaybetmekten endişeliydim, nasıl sığacağını merak ediyordum ve Tyrek gördüğüm tüm erkeklerden çok daha büyüktü.

Daha önce şahsen görmüş değilim. Sadece videolar ve resimler.

Belki de düşündüğüm kadar hazırlıklı değildim.

Tyrek'in dudakları göğsümde beni endişeli düşüncelerimden sıyrıyor, dudakları meme ucumu okşarken ben nefes nefese kalıyorum. Geniş ellerinden biri yumuşak etimi avuçluyor, ağzı daha sert, daha sıkı emdikçe hafifçe sıkıyor, dudaklarından çıkan ihtiyaç dolu inilti bana titreşiyor ve ben onun altında kıvranıyordum, zevk dalgası tenimi kaplıyor.

"Tyrek, lütfen," diye inledim, ne için yalvardığımı bile bilmeden, ama dudaklarının tenime değme şekli bana onun bildiğini söylüyordu.

İki eli de göğüslerimi kavrayarak yukarı doğru bastırıyor, dudakları ve dişleri bir meme ucunu, sonra diğerini emip ısıtıyor, sonra ağzını düz karnıma hızla indiriyor, elleri hala göğüslerimle oynarken aşağıya, daha da aşağıya iniyor. Elleri kalçalarımın, uyluklarıma iner, bana bakar ve beni onun için açar, ve onun bakışları önündeki çıplak, ıslak amımı gördüğünde ani bir gerginlikle kıvranırdım.

Kimse daha önce görmemişti. Kimse bana böyle bakmamıştı ve aniden, onun ilk kişi olmasından içtenlikle, içgüdüsel olarak memnun oldum. Çıplak vücuduma bakan ilk erkeğin, onu bu kadar ateşli, bu kadar arzulu bakan biri olması, beni neredeyse nasıl yiyip bitireceğinden korkacak kadar.

Korkuyorum ve aynı zamanda çaresizce buna ihtiyacım var.

"Çok ıslaksın," diye mırıldanıyor, bir eli uyluğumda yukarı doğru kayıyor, onun için açılmış kıvrımlarımı izliyor, kaygan arzumu ve ağrıyan klitorisimi ortaya çıkarıyor. Dokunuşuyla titriyorum, yeni his beni sararken inliyorum. Elbette daha önce de oraya dokunmuştum, ama Tyrek'in eli çok daha yoğun, çok daha iyi hissettiriyor. Devam etmesini istiyorum ve dokunuşuna doğru kıvrılıyorum, sadece onun bakışlarındaki ateşi artıran küçük sesler çıkarıyorum.

"Benim için çok ıslak."

Aşağı doğru kayıyor, elleri sahiplenircesine uyluklarımı sıkarken sözleri bir hırıltıyla bitiyor, uyluklarımı o kadar geniş açıyor ki dizlerim geriye doğru itiliyor. Onun için açılmış durumdayım, şişmiş, ıslak ve pembe, ve aniden uyluklarıma arasına dalarken, beni çılgınlık attıracak bir güçle yüzünü amıma dayayarak bir hırıltı daha çıkarıyor.

Hiçbir hazırlık yok, yavaşça alay etmek yok. Tyrek aç bir adam gibi beni yiyor, dili amımın üzerinde acımasızca kayıyor, dudakları kıvrımlarımı, klitorisimi emiyor

klitorisimi emiyor, dili dönüp duruyor ve beni olabildiğince ağzına alıyor.

Kızılığımı, ağzımı öper gibi yiyor, hevesle, derinlemesine, açgözlülükle, ve ben vücudumun kontrolünü kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Yüzüne çılgınca sürtünüyorum, klitorisimi emen ağzı beni çıldırttığı için daha fazlasını istiyorum. Ellerim neredeyse çok sert bir şekilde saçlarına dolanıyor, tırnaklarım kafa derisini çiziyor. Uyluklarımı başının etrafında sıkıştırmak, onu orada tutmak istiyorum, ama elleri hala bacaklarımı aşağıda tutuyor, beni onun için açık tutuyor.

Dili içime girdiğinde, hem yeni zevkten hem de klitorisime tekrar ağzını koyması için şiddetli ihtiyacımdan dolayı neredeyse çığlık atıyordum.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, sesim arzudan boğuk bir iniltiye dönüşüyor. "Çok yaklaştım, lütfen."

"Evet. *Evet.* Tadı *çok* güzel. Dilimin üzerine gel. Tadına bakayım."

Sözleri, beni yiyip bitiren bir canavarın hırlayan homurtuları gibi ve ben buna bayılıyorum. Beni tutan ellerinin gücü ve ağzının amıma yapışmış olması rağmen korkmuyorum. Ben de onun kadar arzuyla kaybolmuş durumdayım ve şu anda ihtiyacım olan şey boşalmak.

Bunu hissedebiliyorum, karnımdaki o sıkı düğüm açılmaya hazır, beni zevk fırtınasına sürüklemeye hazır ve bunun daha önce hissettiğim her şeyden çok daha büyük olacağını biliyorum. Eğer bir şeyden korkuyorsam, o da yaklaşmakta olduğunu bildiğim orgazmın gücü, ama ben de bunu istiyorum.

"Benim için gel," diye homurdanıyor ve sonra dudakları klitorisimi tekrar ağzına alıyor, dili ona bastırıyor, yuvarlayarak emiyor ve yalıyor, ve kapalı gözlerimin ardında yıldızlar patlarken dünya etrafımda dönüyor.

Orgazm içimden geçiyor, kalçalarım ağzına doğru itiliyor, bacaklarımı yatağa sabit tutarken dilini sürüyorum, tırnaklarım saç derisine batıyor ve onun adını haykırıyorum. Dalga dalga zevk üzerime çöküyor, tekrar tekrar, ve bunun asla bitmeyeceğini düşünüyorum.

Asla bitmesini *istemiyorum*.

Tyrek üzerimden kalktığında, cildi bahar ormanının koyu yeşili renginde, nefesim kesildi. Kalın, güçlü ve kaslı bacaklarımın arasına diz çöktü ve ben ona şaşkın şaşkın baktım. Hala beni açık tutuyordu ve vücudumun uzunluğuna baktığımda, orgazm sonrası halimi ilk kez gördüm. Şişmiş, pembe ve kızarmışım, uyarılmam ve onun ağzından dolayı ıslanmışım, onun penisi ön sıvı akıyor, gövdesi bununla parılıyor.

O kocaman, penisinin gövdesi boyunca kalın düğümler var, damlayan başı şişmiş ve parlak. Bu sefer ona uzandığımda, beni durdurmuyor. Gözleri kapanıyor ve ben elimi onun etrafına doladığımda, penisinin üst kısmında kalın, uzun bir çıkıntı hissediyorum ve onu okşamaya başladığımda, elimi onun uyarılmasıyla kaplayan tüm o kaygan düğümler, nefesini tıslayarak içeri çekiyor.

"Callie..."

Tyrek, onu keşfederken adımını inliyor, elimi onun çevresine tam olarak sarmalayamıyorum ama yine de elimden gelenin en iyisini yapıp onu okşuyorum. Parmaklarımla tabana doğru kaydırıyorum, gergin testis torbasının derisini parmaklarımla okşuyor ve testislerini avucumda tutuyorum. Onları hafifçe yuvarlıyorum ve kalçaları öne doğru sıçırıyor, ön sıvısının bir kısmı amıma damlıyor. Ne kadar ıslak olsam da, klitorisime damlayan sıvının kaygan ve sıcak olduğunu hissedebiliyorum ve aklıma çılgın bir fikir geliyor.

Ona bakıyorum, gözlerine bakarken elimi aşağı kaydırıyorum, parmaklarımla ön sıvısını klitorisime sürüyorum, yukarı doğru kıvrılıp nefes nefese kalıyorum, hassas tenim dokunuşumla cildimde zevk kıvılcımları saçıyor.

"Lanet olsun." Tyrek'in yumrukları sıkılır, beni izlerken sesi hırıltılıdır. "Seni o kadar çok istiyorum ki."

"O zaman yap," diye fısıldarım. "Seni şimdi istiyorum, Tyrek. *Bunu* istiyorum..." Elimini onun penisi etrafında sıkılaştırarak sözlerimi vurgularım. "İçimde."

"Beni bile avuçlayamıyorsun," boğuk bir sesle mırıldanır. "Sana zarar vereceğim."

"Acıtmayacaksın," diyorum ona kararlı bir sesle. Bundan *tam olarak* emin değilim. Bekaretimi kaybetmenin bir insan erkekle bile ne kadar acı verici olacağına dair pek çok hikaye duydum. Ama onun korktuğu şekilde bana acı vermeyeceğini biliyorum. Normalden fazla acı vermeyeceğini biliyorum.

"Hazır değilsin," diyor, kalçalarıyla sikini elime itip avucuma doğru iterek. O kadar sert ki, sikini taş gibi hissediyorum, testisleri arzuyla gerginleşmiş ve acı verecek kadar tahrik olduğunu biliyorum, ama eli uyluğumda yukarı kayarken konuşmaya devam ediyor. "Önce seni daha iyi hazırlamam lazım."

"Eminim ki ben..." Parmakları tekrar kalın ve uzun klitorisimi bulduğunda, şaşırtıcı bir açlıkla klitorisime bakarken iki parmağının ucuyla klitorisimi ovuştururken, ben "oh!" diye inledim.

"Sana zarar vermek istemiyorum." Tyrek gözlerini kapatıyor, çenesi sanki bir şeyle boğuşuyormuş gibi sıkılıyor, ama parmakları hareket etmeye, keşfetmeye devam ediyor.

Parmakları girişime doğru kayıyor, sanki kendini durdurmaya çalışıyormuş gibi dışını okşuyor.

Eğer öyleyse, savaşı kaybeder. İki parmağını içime sokarken çığlık atıyorum. Her zaman klitorisimle oynayarak orgazm olurdum, bu yüzden daha önce içimde hiçbir şey hissetmemiştim. Garip bir his, ama aynı zamanda iyi de geliyor. Sürtünme, dolgunluk ve sadece iki parmağı içimdeyken ne kadar dolu hissettiğimi fark ettiğimde içimi küçük bir korku dalgası kaplıyor.

O parmaklarını hareket ettirmeye başlayıp, hafifçe itmeye başladığında, onu sıkıca kavrarım ve zevkle çığlık atarım. Tyrek inler, eli benim elimle birlikte onun penisine uzanır ve hafifçe okşar, kendi arzusu karşısında dişlerini sıkar. Parmaklarını içimde kıvrır, yukarı doğru bastırır, başparmağı klitorisime sürtünür ve beni ikinci orgazma yaklaştırır — ve sonra üçüncü parmağını da ekler.

Aniden beni hazırlamakla ne demek istediğini anlıyorum. Parmakları hala penisi kadar geniş değil ve neredeyse çok dolu hissediyorum, başka bir orgazma yaklaşıırken vajinam ritmik olarak sıkışıyor.

Başparmağı klitorisimi yukarı doğru itiyor, diğer eli ise penisini okşuyor ve bu o kadar ateşli ki, durmasını istemiyorum. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey, bu dev barbar uzaylı benim için mastürbasyon yaparken, beni parmaklarıyla doruğa ulaştırıyor. Dördüncü parmağını içime soktuğunda, hepsini bir araya getirip içime daha derine ittiğinde, ilkinden daha yoğun başka bir orgazm beni sarar ve yatakta kıvranmaya başlarım.

Sırtım kavisleniyor, zevkten çığlık atarken ağzım açılıyor ve Tyrek boğuk bir inilti çıkarıyor. Eli penisini bırakıyor, diğer elinin parmakları içimden çıkarken, mavi gözleri vahşi bir şekilde üzerime eğiliyor.

"Seni şimdi istiyorum," diye inliyor. "İçinde olmalıyım." Eli çoktan hareket ediyor, penisini bacaklarımın arasına itiyor, vücudu sanki kontrolünü kaybetmiş gibi hareket ediyor. "Durduramıyorum."

"Durmanı istemiyorum," diye fısıldarım. Bacaklarım artık sabitlenmemiştir ve onları kalçalarına dolarken kollarımı boynuna dolayarak onu daha da yaklaştırırım. "Durma. Ben de seni içimde istiyorum."

Boğazının derinliklerinden çıkan ses ilkel, hayvani bir ses ve dudakları benim dudaklarıma sertçe çarparken, bir dakika önce parmaklarının olduğu yerde şişmiş penis başının girişime bastırdığını hissediyorum. İstiladan dolayı hafif bir ağrı hissediyorum, iki orgazmdan dolayı vücudum aşırı duyarlı hale gelmiş, ama sadece penis başının girişime dokunması bile beni kıvrılmaya, kendimi ona doğru itmeye, onu istemeye itiyor.

"Penisimden çıkan sıvı işini kolaylaştıracaktır," diyor Tyrek dudaklarıma fısıldayarak, vücudum sadece penis başını içime almak için zorlanırken bile beni sakinleştiriyor. "Bu senin uyarılmanı artıracak—oh *vreck*, çok sıkısın —"

"Daha fazla tahrik olabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldayarak gülüyorum, o beni tekrar öperken, kalçaları ileri doğru itiyor ve sonra ilk santimetresi içime giriyor.

Aynı anda hem yoğun bir zevk hem de acı veriyor, beni şimdiye kadar hiç yaşamadığım bir şekilde gerginleştiriyor. Beni öpmeye devam ediyor, ağzı sıcak ve şiddetli, elleri kalçalarımda, penisi santim santim içime giriyor, bekaretimi yakıcı, inanılmaz bir hisle alıyor, sanki parçalanıyormuşum gibi hissettiriyor.

O benim için çok büyük, çok fazla büyük, ama penisi benim amımdaki gibi kendi uyarılmasından sıırıslıklam ve bu yardımcı oluyor. Daha fazla uyarılabileceğimi söylediğinde ona inanmamıştım, ama sanki öyleymişim gibi hissediyorum, sanki tüm vücudum her dakika daha da duyarlı hale geliyor, penisi beni doldurmaya devam ederken, elleri vücudumda yukarı kayarken daha da içime giriyor.

Belimde, göğüslerimde parmakları, az önce klitorisimde olduğu kadar iyi hissettiriyor, ağızımdaki dili, içimdeki penisi kadar sıcak ve zevkli.

Şaşkınlıkla, ona sarılıp yukarı doğru kıvrılırken, son birkaç santimi içime itip, bana sürtünürken kendini orada tutarken, tekrar boşalmak üzere olduğumu fark ettim. Kalçaları sarsıldı, pelvisini klitorisime bastırdı —ve ben çığlık atıyorum, dünyam ateşli bir zevkle etrafımda eriyip giderken, o beni orgazma ulaştırırken ben onun altında kıvrılıp düşüncesizce kalıyorum.

Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Tyrek

BÖYLE BİR ŞEYİ HİÇ YAŞAMAMIŞTIM.

Korkarım ki, onun tadı ve kokusu beni kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Tatlı ıslak tenine ağzımı dayadım, onu yaladım, tatlı uyarılmasının tadı dilime yayıldıkça, neredeyse patlamak üzereydim. İlk kez benim için boşaldığında, dilimde titreyip zonklarken, kendimi durduramadan neredeyse içine giriyordum.

Gelmeye *ihtiyacım* vardı. Onu sahiplenmeye, içime boşalmaya, onu sonuna kadar doldurmaya ihtiyacım vardı. Bu, arzudan, tahrikten daha fazlasıydı. Bu ihtiyaç, kanımdaki öfke gibi, aç, ilkel bir şeydi. Farklı bir tür şehvet, ama minyon Terran kadını için aynı derecede tehlikeli.

Callie küçük ve narindir. Benim için çok küçük, benim kocaman, kaba bedenim, öfkeli şehvetim, bir eliyle bile kavrayamadığı sikim için. Ama o durmadı. Bana dokundu ve ben bir kez daha kendimi tutabilecek miyim, yoksa onun içinde olma şansım olmadan, onun arayan, meraklı parmaklarının üzerine boşalacak mıyım diye merak ettim.

Onu benim için daha iyi hazırlamam gerektiğini biliyordum. Parmaklarımla onu hazırlamam gerekiyordu, ama o beni sıkıca kavrarken, ihtiyacıyla elimi ıslatırken, duyularımı onunla doldururken, kendimi tutmak beni neredeyse delirtiyordu.

Ve sonunda onun içine girerken?

Callie'yi yavaşça sikimle doldururken hissettiğim gibi bir zevk hiç yaşamamıştım. Onun sıcaklığı, sıkılığı, beni saran ve sikan, onu parça parça alırken beni daha derine çeken, beni şehvetle deliye çevirdi. Sadece onun sıkılığı, onu bir kerede içime almamı, onu olabildiğince derine almamı engelledi.

Ve sonra yine benim için geldi, bana sarılarak adımı haykırdı, vücudu etrafımda daha da sıkılaştı, penisimin uzunluğu boyunca dalgalandı ve o benim penisimi sağarken, yumuşak, esnek vücudunun her parçası benimkine bastırırken, kontrolümün son ipliğinin koptuğunu hissettim.

Onu sert ve çılgınca içime aldım, ağzına karşı homurdanarak onu yatağa geri ittim.

"Benim!" diye dudaklarına karşı hırıldadım, kalın penisimi ona sokarken, o orgazmından dolayı hala kasılmaya ve titremeye devam ediyordu, ve ben nefes almak için öpüşmeyi bir an için kesince başını geriye eğdi.

"Evet," diye fısıldıyor, mavi-yeşil gözleri benimkilere bakıyor ve ben de onlarda aynı vahşi ve çılgın arzuyu görüyorum, kendi ihtiyacım Callie'nin yüzünde yansıyor. "Devam et. Aynen böyle, çok iyi geliyor." Başı geriye doğru eğilir, nefes nefese çığlık atarken kalçaları benim her vahşi itişime karşılık verir. Bacakları kalçalarımı sıkıca sarar, tırnakları neredeyse acı verecek kadar omuzlarıma batar, ama bu beni sadece daha da teşvik eder. Onu sahiplenme, onu o kadar derinden beceme, günlerce içimde hissetmesini sağlama, onu tohumumla doldurma ihtiyacıyla çılgına dönmüş durumdayım. Dünya etrafımda sisle kaplandı, kulaklarımda kan uğulduyor ve düşünce ya da duyularımın ötesinde, savaş öfkemde olduğu gibi bu şehvete kapıldım. Tek duyabildiğim, kulaklarımda bedenimin ihtiyaçlarının haykırışları - *sahiplen, becer, doldur*, üre - ve hepsinin üstünde Callie'nin daha fazlasını isteyen, sikimin ne kadar iyi hissettirdiğini söyleyen sesi.

Onu ne kadar sert boşaltıyor, nasıl daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istiyor.

"Oh tanrım, Tyrek!" Başını geriye atarken çığlığı havayı dolduruyor, benim penisim tekrar ona giriyor, vücudum onun vücuduna sıkıca bastırıyor, ter ve seks kokusu havayı dolduruyor ve beni çıldırtıyor. "Yine boşalacağım, oh tanrım, tanrım - boşalacağım -"

İnlemesi çığlığa dönüşür, tırnakları derimde izler bırakır, tekrar bana sıkıca sarılır, sikimdeki düğümleri sıkıştırır, hassas sırtımı ovuşturur. Sikimin her parçası, onun sıcak, ıslak eti tarafından okşanır, bana imkansız, zevkli bir acıya kadar sıkıca sarılır ve ben artık daha fazla dayanamam.

Bu his, şimdiye kadar yaşadığım her şeyin ötesinde, neredeyse dayanamayacağım kadar yoğun bir zevk ve ben dizlerimin üzerine kalkarken kalçalarını morartacak kadar sıkı bir şekilde kavıyorum, başımı geriye atıp onun adıyla biten bir ecstasy çığlığı atarken penisimi ona vuruyorum.

Sikim şişer, zonklar, *patlar*, tohumum vahşi, orgazmik spazmlarla Callie'nin içine dökülür, bu da beni ona olabildiğince sert bir şekilde girmeye zorlar, sonra bir kez daha olabildiğince derine girerim, kalın spermim aramızda fişkirirken gözlerim onun vücudunu ateşli bir şekilde tarar, onun vücudunun tutabileceğinden daha fazlası benden dökülür. Bu manzara beni daha da ateşliyor, sikim hala sertken bir başka titreme beni sarar, son damlasına kadar onun içinde kalana kadar ona tutunarak daha fazla meni pompalarım.

Hala sertim, acı verecek kadar sertim ve onun içinde kalmak, onu tekrar sahiplenmek istiyorum. Onun benim etrafımda orgazm olduğunu hissetmeye devam etmek, penisimin uzunluğu boyunca dalgalanmasını hissetmek istiyorum, ama şehvetin sisi dağıldıkça yüzündeki sersemlemiş bakışı görebiliyorum. Aklım galip geliyor, onu sikmeye devam etme düşüncesi beni utançla dolduruyor.

Ondan çıkarken, onu kollarımın arasına çekip göğsüme yaslayarak, yumuşayan penisimi bacaklarının arasına yerleştirirken, ne kadar yorgun olduğunu hissedebiliyorum. Bana yaslanarak, memnuniyet dolu bir iç çekişle yumuşak bir nefes veriyor ve ben saçlarını yüzünden çekerek, onun ne kadar güzel olduğuna bir kez daha hayran kalıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum ona sessizce, parmaklarım yanağında kalıyor ve o uykulu bir şekilde başını sallıyor.

"Ben gayet iyiyim," diyor yumuşak bir kahkaha atarak, göz kapakları kapanırken bana daha da yakınlaşıyor. "Ben... Hiç bu kadar iyi hissetmiş miydin, bilmiyorum."

Son sözlerini sessizce söyler, nefes alış yavaşlar ve yumuşar, kollarımda uykuya dalar, bana yaslanarak rahatlar.

Onun gibi nazik ve yumuşak bir yaratığın bana bu kadar güveneceğini asla inanmazdım. Callie'nin kollarımda uykuya dalması bir vahi gibi, yukarıdan gelen bir hediye gibi geliyor ve bu anı bozmaktan korktuğum için en ufak bir hareket bile yapmak istemiyorum. Ama kabindeki hava soğuk ve onu battaniyeyle örtmek için uzanıyorum, böylece gece boyunca onu ısıtacak tek şey benim vücut ısım olmasın diye.

Eğildiğimde çarşaflarda bir kan lekesi fark ettim. Büyük değildi, belki bir bozuk para büyüklüğündeydi, ama yine de içimde sıcak ve şiddetli bir suçluluk duygusu uyandı. Onu nasıl aldığımı hatırlıyorum, vücudunun sıkı sıkıya sarılmasına karşı koyamadım ve uzunluğumla ona sertçe girdim. O benim altımda inleyip kıvranıyordu ve ben bunu zevk olarak algıladım, ama şimdi ona daha dikkatli davranmadığım için içimi kemiren bir suçluluk duygusu hissediyorum.

Korkduğum gibi, düşüncesizce onunla zevkimi yaşadım, çok sert davrandım. Kontrolümü kaybettim.

Beni öpmeden önce ona söylediğim her şey bir anda aklıma geliyor ve dişlerimi sıkıyorum, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum.

Ben çok canavarca, çok vahşi, çok sertim.

Callie gibi tatlı, nazik bir kadın benim gibi bir canavardan daha iyisini hak ediyor, o bunu görmese bile. En temel içgüdülerimden daha iyi biri olduğumu kanıtlama şansı verildi bana, ama yine de onların beni ele geçirmesine izin verdim.

Boyumun ona acı verdiğini, onun küçük vücudu için çok büyük ve çok kaba olduğumu fark etmeliydim, o bana uyum sağlamaya çalışsa da. Ona daha iyi bakmalıyım.

Kendim hakkında inandığım her şey doğruymuş.

Ayağa kalkıp, kabinin diğer tarafındaki banyoya doğru büyük adımlarla yürüdüm, onu temizlemek için sıcak, nemli bir bez almak için. O kadar yorgun ve derin uykuda ki, uyluklarındaki spermimin kalıntılarını silerken neredeyse hiç kıpırdamadı, kanla karışık izleri görünce göğsümde yine suçluluk duygusu dalgalandı.

Ona zarar verdim.

Ben bir canavarım.

Bez parçasını banyoda atıp, kendimi temizlemek için başka bir bez buluyorum ve penisimdeki Callie'nin kan izlerini yıkıyorum. Suçluluk duygusuyla midem bulanıyor, aynada kendime bakamıyorum. Ama sonunda baktığımda, gördüğüm şey karşısında şok olup donup kalıyorum.

Göğsümün sol tarafında, kalbimin hemen üzerinde bir desen oluşuyor. Cildime karşı koyu yeşil renkte, yumruk büyüklüğünde bir düğüm halinde sarmaşıklar gibi dolanıyor ve bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Ruh izi.

Callie benim eşim.

Hiç görmeyeceğimi sandığım bu sembolün ortaya çıkması karşısında şok olmuş, içimi kaplayan büyük bir sevinç hissediyorum. Ama sonra, soluk renklerin koyulaşmasını izlerken, aynı hızla suçluluk ve pişmanlık duyguları beni kaplıyor, hissedebileceğim tüm mutluluğu gölgeliyor.

Bunu hak etmiyorum. Onu hak etmiyorum.

Bu bağı reddedersem hissedeceğim acıyı çok iyi biliyorum, ama bu, ona verdiğim ve gelecekte verebileceğim acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey. O kendini bana tamamen, içtenlikle verdi, ama ben ona gerektiği gibi bakmadım.

Benim gibi canavarlara güvenilmez. Callie gibi birine güvenilmez.

Kulübeye geri dönüp onu uyandırmak, izi göstermek, olanları anlatmak ve onun da bu mutluluğu paylaşmasını istiyorum — ya da en azından benim hissetmem gereken mutluluğu. Ama yapamam. Planladığım gibi çıplak olarak onun yanında uyumak yerine, bir gömlek ve temiz pantolon giyiyorum, böylece onu görme şansı kalmıyor.

Callie'den bir şey saklamak fikri canımı yakıyor, ama ona söylememeye karar verdim. Tüm bunlar bittiğinde, daha önce karar verdiğim gibi, ondan uzak duracak

.
Benden daha iyisini hak ediyor. Bağlantıyı reddedersem, başka biriyle eşleşip eşleşemeyeceğini bilmiyorum, ama bu şansı hak ediyor.
Onu tekrar incitme riskini göze alamam.

Callie

Sabah uyanıldığımda, daha önce hiç yaşamadığım kadar yoğun bir mutluluk hissediyorum. Yıllardır hiç bu kadar iyi uyumamışım gibi hissediyorum ve deneme amaçlı esniyorum, biraz ağrım olsa da doymuş ve rahatlamış hissediyorum. Ama bu iyi bir ağrı, uyluklarımın arasında ve Tyrek'in beni tuttuğu yerlerdeki ağrı, dün gece bana yaşattığı tüm zevki hatırlatıyor, beni doldururken hissettiğim şeyi, biriyle seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu bana ilk kez gösteren şeyi.

Bekaretimi bir uzaylıya verdim. Çılgınca geliyor, ama hiç pişman değilim. Hiçbir insan erkeğinin Tyrek'in bana yaşattığı zevki bana yaşatabileceğini hayal edemiyorum ve açıkçası, bilmek de istemiyorum.

O benim istediğim her şey ve bana ne kadar iyi hissettirdiğini ona söylemek için sabırsızlanıyorum.

Ona sokulmak, teninin kokusunu içime çekmek ve belki de bunu tekrar yapabilir miyiz diye bakmak için yuvarlanıyorum - ağrım olsa da, içimde onu isteyen arzunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Ama yatağın onun tarafına döndüğümde, o çoktan gitmiş.

Göğsümde küçük bir acı dalgası yayılıyor, ama onu uzaklaştırıyorum.

Tamam, ilk seferimden sonra uyanmayı böyle hayal etmemiştim. Bu tam olarak sıradan bir durum değil.

Kendime, muhtemelen benim gibi diğerleri için endişelendiğini ve onları kurtarma planımızı ilerletebilmemiz için Rok'a parçaları ulaştırmak için sabırsızlandığını söylüyorum.

Hızlıca giyinip, bacaklarımın arasındaki ağrıya biraz yüzümü buruşturarak, önce mutfığa gidip onun orada olup olmadığını kontrol ediyorum. Onu bulamayınca, kendime bir erzak paketi alıp geminin geri kalanında onu aramaya başlıyorum.

Kontrol odasıdadır, dün gemiden aldığımız bileşenlerin bulunduğu çuvalı karıştırmakta, onları incelerken tezgahın ve zeminin üzerine dizmektedir. İçeri girdiğimde başını kaldırır, yüzünde dikkatlice hiçbir duygu yoktur.

"Yemek yedin mi?" Yiyecek paketini kaldırıyorum. "Yemedinse sana bir tane daha getirebilirim..."

"Yedim," diyor sertçe, bir kablo bobini çıkarıyor. "İyi misin?" Sorarken bana bakmıyor ve ben neyi kastettiğini tam olarak anlamadığım için biraz utanıyorum.

Muhtemelen dün geceyi kastettiğini düşünüyorum, ama söyleme şekli mesafeli ve tuhaf, ben de rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdanıyorum, acaba yanlış bir şey mi yaptım diye merak ediyorum.

Benim düşündüğüm kadar onun için iyi olmamış mıydı?

Sanki tam bir coşku içindeymiş gibi davranıyordu, en azından ben öyle düşünmüştüm, ama karşılaştıracak başka bir şeyim yok. O benim ilk erkeğimdi ve erkeklerin bu tür durumlarda nasıl davrandıklarını hiç bilmiyorum, uzaylı erkekleri ise hiç bilmiyorum.

Ne söyleyeceğimi düşünürken dudaklarımı sıkıca kapatıp zorlukla yutkunuyorum, ama her seferinde aklıma bir şey gelmiyor. Olanlar hakkında daha fazla konuşmak, ona hoşuna gitti mi, en çok neyi sevdi, bunu yaptığımıza memnun mu diye sormak istiyorum, ama kelimeleri bulamıyorum. Aniden utangaçlık basıyor ve yanlış bir şey söylemekten korktuğum için içime kapanıyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Hiç gerçek anlamda biriyle çıkmadım ve bu da normal bir durumdan çok uzak.

"Kruul'dan aldıklarımız Rok'un cihaz üzerinde çalışmaya başlaması için yeterli olmalı," diyor Tyrek sertçe, parçaları tekrar bir araya getirirken, ben de hem rahatlama hem de hayal kırıklığı hissediyorum. Bunu konuşmak daha kolay, orası kesin — tanıdık bir alana geri döndük, ama bir parçam onun benim tedirginliğimi fark edip bir şekilde beni rahatlatmasını, yaptığımız şeyi konuşmayı başlatanın o olmasını ummuştum. Onu başka biriyle düşünmekten ne kadar nefret etsem de, ikimizden daha deneyimli olan kesinlikle o — ama o da benim konuşamadığım kadar konuşmak istemiyor gibi görünüyor.

Hoşuna gitmemiş olmalı. Sonuçta, ben ne yaptığımı bilmiyordum. Belki şimdi bir insanla yattığına pişman olmuştur. Belki de benim berbat olduğumu düşünmüştür ve tüm o hazırlıklardan sonra onu hayal kırıklığına uğrattım.

Bu düşünceler beni ağlatıyor, ama duygularımı bastırıyorum. Babamın hastalığından sonra ustalaştığım bir şey varsa, o da işleri halletmek için o anda güçlü kalmak için kendi duygularımı bastırmaktır ve şu anda buna çok güveniyorum.

Bunu daha sonra, her şey bittiğinde düşüneceğim ve o zaman düzgün düzgün ağlayabileceğim, diyorum kendime, boğazımı temizleyip Tyrek'e ve planla ilgili söylediklerine yeniden odaklanıyorum.

"Bu gece elimizdekileri Rok'a götüreceğiz," diye devam ediyor Tyrek, dikkatim tekrar ona dönüyor. "Sonra ne yapacağımıza dair bir plan yapabiliriz

ve eksik parçayı, ya da gemiden aldığımız parçalar işe yaramazsa parçaları nasıl elde edeceğimize dair bir plan yapabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor." Endişeyle yerimden kıpırdanarak alt dudağımı ısırıyorum. "Ama karanlık olana kadar beklememiz gerek, değil mi?"

"Doğru." Tyrek çantayı bir kenara koyar ve odanın diğer tarafına geçerek tohum tepsilerini inceler, sanki konuşmayı bitirmiş gibi.

Siktir. Bu, günün geri kalanını öldürmemiz gerektiği anlamına geliyor — ve gerçekten yapacak hiçbir şeyimiz yok. Tyrek'in nasıl bir ruh hali içinde olduğunu öğrenmek için uyanmadan önce, o zamanı nasıl geçirebileceğimiz konusunda bazı fikirlerim olabilirdi, ama onun buna açık olmayacağı çok açık. Ve bunu düşünemiyorum, çünkü düşünürsem duygularımla patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Kötü bir fikirmiş gibi geliyor, Tyrek ile seks yaptığım veya ona bekaretimi kaybettiğim için pişman olduğumdan değil. Öyle değil. Kötü bir fikir gibi geliyor çünkü şimdi, tahmin etmem gereken sorunlara yol açtı ve son günlerin travması ve gelecekle ilgili korkularımın üstüne bir de bu eklenince - halkımızın köleliğin devam etmesi, Tyrek'in ve benim hayatımın tehlikede olması ve evimi ikinci kez kaybetme ihtimali - bu neredeyse dayanılmaz bir hal alıyor. Bir ipin ucunda asılı duruyorum ve Tyrek, bu kadar samimi bir şeyi paylaştıktan hemen sonra benden uzaklaşarak beni duygusal olarak uçurumun kenarına itiyor.

En azından bekaretimi kaybetme kısmını atlattım. Belki de buna çok fazla önem veriyorum. Belki de sadece bir seksdi.

Ama buna inanmak benim için zor. Diğer tüm insan/uzaylı ilişkilerinde, bu sadece bir seks değildi. *Hiçbir zaman* öyle olmadı ve bunu bilmek için yeterince kadınla konuştum ya da onların konuşmalarını duydum. Bazıları için başlangıçta öyle olmuş olabilir, ama sonunda değişti.

Belki de hep böyle kalacak. Tyrek sana hiçbir şey vaat etmedi, aslında sen ona yaklaştın ve sonra işler kontrolden çıktı.

Gün boyu düşüncelerim bu yönde, tekrar tekrar dönüp duruyor ve bu çok yorucu. Gemide meşgul olmak için yapılacak çok az şey var ve kendimi, Tyrek'in şu anki ruh haliyle yakınında olmamak için aklıma gelen her şeyi yaparken buluyorum. Bunun muhtemelen sadece benimle ilgili olmadığını biliyorum - ikimiz de harekete geçip bir sonraki adımımızın ne olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyoruz - ama yine de onunla yalnız kalmak garip geliyor.

O çok sıcak ve soğuk biri, ormanda o sarmaşık kuyruklu yarattığı öldürdüğü günden beri öyle, bir an beni de kendisiyle birlikte yakacakmış gibi bir cehennem ateşi gibi parlıyor, sonra tekrar buza dönüşüyor. Bu bana

şok oluyor ve ona ne olduğunu, neden bana açılmayıp neler olduğunu anlatmadığını anlayamıyorum.

Bir bakıma, denediğini düşünüyorum. Dün patladığında söylediği şeyleri düşünüyorum, canavarları hakkında, onun saldırganlaşmasına, yutmasına, korumasına, tecavüz etmesine ve öldürmesine neden olan şeyleri.

Bunu mu kastetmişti?

Yataktayken, nazik olmaya çalışırken sonunda şehvetinin kontrolünü kaybedip beni muhtemelen istemediği kadar sert bir şekilde ele geçirdiğinde, onda bunu hissettim.

Ama bu umurumda değil.

Elimizdeki kalan erzakları kataloglamayı bitirip gemide kalan tıbbi malzemeleri incelemeye başladığımda, hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Birimiz yaralanırsa ya da kaçış planını gerçekleştirmeye çalışırken biri yaralanırsa, elimizde ne olduğunu bilmek istiyorum.

Tyrek'in hangi şeytanlarla savaştığı, hangi temel dürtülerle mücadele ettiği ya da bazen kontrolünü kaybettiği umurumda değil.

Onu *seviyorum*. Buna rağmen ve bir bakıma, onun kim olduğu için onu önemsiyorum. Onun vahşi bir savaşçı olmasını, bana korunduğumu ve güvende olduğumu hissettirmesini seviyorum. Bana asla zarar vermeyeceğine, öfkesini bana yöneltmeyeceğine güveniyorum. Peki ya geri kalanı? Onun vahşi, barbar tarafı? O da beni tahrik ediyor.

Onun ilkel ihtiyacı, içimde var olduğunu hiç bilmediğim bir şeyi uyandırıyor ve onun her şeyini seviyorum — vahşi bir savaşçı, ama her zaman bana değer veren, kararlarını sadece içgüdülerine değil, zekasına da dayandıran bir savaşçı. Sanki her ikisinin de en iyisi gibi ve onun bunu nasıl göremediğini anlamıyorum.

Ama sanırım hepimiz kendimizin en kötü yanlarını, başkalarının bizi gördüğü gibi değil, en kötü ışıktaki görüyoruz.

Onu istiyorum ve ondan hoşlanıyorum. Ama onun benden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını ya da bu görevde bir ortak ve bir sevgili olarak onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığımı anlayamıyorum. Normal bir günün iki katı kadar uzun sürmüş gibi geliyor, ama sonunda akşam karanlığı çöküyor.

Tyrek sırt çantasını omuzlarına alıyor ve önceki gecenin sürecini tekrarlıyoruz: Tyrek derisini gölgelerin rengine çeviriyor ve ben de onun kaslı vücudunun arkasında aynı şekilde gölgede kalmak için elimden geleni yapıyorum. Odaklanmak zor — dün geceyi hatırlamadan ona bakamıyorum, o kasların ellerimin altında nasıl hissettirdiğini, vücuduma nasıl bastırdığını, **i ç i m d e** nasıl hissettirdiğini. Sanki bütün gün beni sessizce kaçınan, ayrıldığımızdan beri bana neredeyse tek kelime etmeyen Tyrek'ten farklı biriydi. Dün gecedен sonra...

Gece, ona her zamankinden daha fazla çekiliyorum, ama o aynı şekilde hissetmiyor gibi görünüyor.

Eskisi gibi çadırların arkasına gizlenmeye devam ediyoruz, ama bu sefer geldiğimizde çıkardığımız sesler, bu geç saatte bile çalışan en yeni Kruul makineleri tarafından daha da bastırılıyor. Yaprakları parçalamak için çalışırken havaya duman püskürtüyorlar, arkalarında ağır bir silindir toprağı sıkıştırıyor ve hazırlık yapıyorlar... Neye hazırlandıklarını bile bilmiyorum. Beton gibi bir şey mi döküyorlar? Bu güzel gezegeni soğuk bir teknoloji ve binalar yığınınına mı dönüştürüyorlar? Bilmiyorum, ama kafeslere doğru olabildiğince hızlı bir şekilde ilerlerken bunu görmek kalbimi kırıyor.

"Tyrek!" Rok kafesinin parmaklıklarının önünde, Harax hemen arkasında, Ryven ise biz yaklaşırken kendi kafesinin kenarına yaklaşmak için ayağa kalkıyor. Dikkat çekmek istemedikleri için hızlı ve sessizler, ama geri döndüğümüz için heyecanlandıklarını hissedebiliyorum. "Parçaları buldunuz mu?"

"Çoğunu." Tyrek omzundaki çantayı indirirken sesini alçaltıyor. Ben Kruul savaşçılarının dolaşıp dolaşmadığını kontrol ederken, o parçaları tek tek yavaşça parmaklıkların arasından Rok'a uzatıyor. Rok parçaları inceledikten sonra Harax'a veriyor, Harax da onları kafeslerde tutmalarına izin verilen ince battaniyelerin altına saklıyor. Daha küçük parçaları ise yere çömelerek toprağın içine saklar ve ben bu tuhaf bir şekilde yakışıklı uzaylıyı merakla izlerim. Bize yardım etmeyi hemen kabul etti, ama bu pek de şaşırtıcı değil. O da bizim kadar Kruul'dan kurtulmak istiyor olmalı.

Son parçayı da ona verdiğimizde Rok sessizce, "Buradaki neredeyse her şey işe yarayacak," diyor. "Ama hala ihtiyacımız olan bir parça var ve bu çok önemli. O olmadan, patlamayı tetiklemek için gerekli şarjı yapamayacağım."

"Kruul gemisinde bulabileceğimiz her şeyi aradık, ama..."

"Gemide olduğunu sanmıyorum." Rok kaşlarını çatı. "Ama nerede bulabileceğinizi biliyorum. Kruul'un bu gezegene bu kadar ilgi duymasının bir nedeni var ve bu sadece Zivonianların mutluluk şansını yok etmek istemeleri değil, tabii ki bu da onlar için bir avantaj."

Bu sözleriyle hem Tyrek'in hem de benim tüm dikkatimizi çekti. "Neden?" diye sordu Tyrek keskin bir sesle, sesi alçak ama sert. "Buraya neden geldiler?"

"Muhafızların konuşmalarını duydum," diyor Rok sessizce, parmaklıklara yaklaşarak. Harax da yaklaşıyor, gözleri ilgiyle kısılıyor. "Görünüşe göre bu gezegen megalia kristallerinin kaynağı, büyük damarları var, bazıları mağaralarda büyüyor, kolayca kırılabilir."

"Megalia kristalleri mi?" Tyrek kaşlarını çatı.

"Silah yapımında çok değerlidirler. Hak Gavar'da ticaretini gördüm ve inanılmaz yüksek bir fiyata satılıyorlardı. Kruul'lar bu kristalleri çıkarmak ve servet kazanmak için buradalar. Bizi yerinden etmek ve köleleştirmek sadece bir bonusdu, bence." Rok duraksar, çenesi gerilir. "O kristal tam da ihtiyacım olan şey. Eğer onu benim için alabilirsen..."

"Bulacağız," diyorum hemen. "Nerede olursa olsun, senin için onu bulacağız."

Tyrek, konuşmamdan şaşırılmış gibi bana bakar, ama onaylayarak başını sallar. "Callie haklı," der sessizce, ve ben bunun üzerine küçük bir mutluluk hissederim. "Senin için bir kristal bulup buraya getireceğiz."

"Bu arada, ben de mümkün olduğunda cihaz üzerinde çalışmaya başlayacağım," diyor Rok. "Son parçayı bana getirdiğinizde hazır olacağım."

Plan hazır olduğunda, kampı tekrar gizlice terk ediyoruz, bileşenlerle dolu çantanın yükü olmadan biraz daha hızlı hareket edebiliyoruz. Çadırların etrafından dolaşırken Tyrek'in arkasında kalıyorum, gizli gemiye geri dönene kadar nefes alamıyorum, Tyrek'in yeniden yarattığı dalların gölgesinin altına girip içeriye geri dönüyoruz.

Tyrek bana tek kelime etmeden ve arkasına bakmadan geminin ana bölümüne giden koridordan yürümeye başlar ve ben göğsümde bastıramadığım bir acı hissederim.

"Bekle!" diyorum çabucak ve Tyrek duruyor, hala bana bakmıyor.

"Ne?" diye soruyor sonunda ve göğsüm sıkışıyor.

"Ne oluyor sana?" diye sorarım yumuşak bir sesle, aynı soruyu daha dün sorduğumu çok iyi bilerek. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır," der Tyrek düz bir sesle. "Başka şeylerle meşgulüm."

Sözleri tam olarak acımasız değil, sadece duygusuz, sanki her şeyi içine atmış ve kendini sıkı bir kontrol altında tutuyormuş gibi. Bu düşünce içimde bir şeyleri harekete geçirir — *kasıtlı olarak kendini tutuyor* — ama nedenini hala anlamıyorum ve paylaştıklarımızdan sonra bana bunu anlatamayacağını düşünmek canımı yakıyor.

Yine de hissettiklerimi açıklayacak kelimeler bulamıyorum — ve Tyrek de bulamıyor gibi görünüyor.

Tyrek

Callie'yi kendimden uzaklaştırarak incittiğimi biliyorum, ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Onu bu kadar mutsuz görmek, ne yaparsam yapayım onu bir şekilde incitmekten kaınamayacağımı bilmek ruhumu dayanılmaz bir şekilde acıtıyor, ama duygular iyileşir. Ona verebileceğim fiziksel zarar ise iyileşmez.

Onun için eş bağı nasıl bir şey?

Onu korumak için bu bilgiyi kendime saklamak istediğimden ona bu konuda hiçbir şey söylemedim, ama merak etmeden duramıyorum. O da *bir şeyler* hissediyor olmalı, ama eminim ki benim için olduğu kadar güçlü değildir, bu kadar acı verici, ruhumu parçalayan, ondan uzak kaldığımda sanki paralanıyormuşum gibi hissettiren bir çekim değildir.

Suçluluk duygusu dayanılmaz hale geldiğinde, kendime defalarca, onun Terran olduğu için benim için olduğu gibi olmayacağını söyledim. Onlar genellikle bu tür bağlar kurmazlar — onun için bu duygu zamanla kaybolacak, muhtemelen çok abuk.

Bir yanım, sadece gözlerindeki bakıştan, bunun doğru olmadığını biliyor. Kendime, onun benim kadar acı çekmediğini söyleyerek, kendi suçluluk ve acımı dindirmek için bahaneler, yollar arıyorum.

"Başka ne var?" diye soruyor yumuşak bir sesle, sözleri biraz takılıyor ve ağlamamaya çalıştığını fark ediyorum. Onu böyle görmek beni çok kötü hissettiriyor ve durumu yumuşatmak, ona yeniden bir tür ortaklık içindeymişiz gibi hissettirmek için bir yol arıyorum, her ne kadar ikimizin de arzuladığı türden olmasa da.

"Yarınki planlarımız," diyorum hemen. "Rok için o kristali bir annce bulmalıyız. En çok mağaralarda yetiştiğini biliyoruz ve ormanda onları bulabileceğimiz bir mağara sistemi olabileceğine dair bazı ipuçlarını var. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

"Bu iyi bir plan gibi görünüyor."

Callie'nin sesi kısık, kolları belini sarıyor, sanki benden korunuyormuş gibi. Korktuğum şey gerçek oluyor,

Çünkü kendimi kontrol edemedim. Çünkü artık onu ve kendimi daha fazla inkar edemedim.

Onu daha fazla incitmeyecek ne söyleyebileceğimi tam olarak bilemediğim için rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum.

"Biraz dinlenmeliyiz," diyorum sonunda, Callie de başını sallıyor.

Her zamanki gibi yatağı ona bırakıyorum, dün gece orada yaptıklarımızı hatırlayınca tüm vücudumda bir ağrı hissediyorum. Göğsümdeki ruh izini bulduktan sonra, odanın diğer tarafına geçmek fiziksel bir çaba gibi geliyor, o ise sessizce yatakta kıvrılmış, bana sırtını dönmüş. Matıma uzandığımda ise uykuya dalamıyorum.

O kadar yakın ve aynı zamanda o kadar ulaşılmazken bu imkansız. Her hareketini, her nefesini aşırı derecede fark ediyorum ve bir süre sonra uykusunda inlediğini duyuyorum. Yatakta dönüyor, sanki kabus görüyormuş gibi inlemeleri giderek yükseliyor ve ben buna dayanamıyorum.

Eşim acı çekiyor ve bu dayanılmaz. Kendimi ona gitmekten, matımdan kalkıp odayı geçip yanındaki yatağa girip yanına uzanmaktan alıkoyamıyorum.

Ona dokunmak, masumane olsa bile, fiziksel bir rahatlama gibi geliyor. Onu kendime yaklaştırıyorum, kolumu beline doluyorum ve vücudumu onun vücuduna yaslıyorum, diğer elimle saçlarını okşuyorum. O, içimde bir ihtiyaç dalgası yaratan küçük bir ses çıkarıyor, yumuşak bir inilti, ama daha çok teselli ediliyormuş gibi geliyor.

Benim de tam olarak yapmak istediğim şey buydu.

Keşke her zaman böyle olabilse.

Onun yanında yatmak, eşimi sakinleştirmek, onun sakinleşip bana yaslanarak rahatladığını hissetmek çok güzel. En kötü kabusu geçtiğine göre kalkmam gerektiğini biliyorum, ama buradan ayrılmak imkansız geliyor.

Sonra vücudu benimkine karşı gerginleşir ve uyandığını anlarım.

Vreck. Aniden kaskatı kesildim, onun korkacağından, uzak durmaya çalışmama rağmen yine onu almaya karar verdiğimi düşüneceğinden korktum. "Kötü bir rüya görüyordun," diye fısıldayarak hızlıca söyledim. "Seni sakinleştirmek istedim."

"Oh." Callie'nin sesi karanlıkta yumuşaktır. "Teşekkür ederim. Ben..." Tereddüt eder, uyanırken zorlukla yutar. "Bazen babamı kaybettiğime dair kötü rüyalar görüyorum. Babam yıllarca en yakın arkadaşımı. Okulda babalarıyla kötü ilişkileri olan birçok kız tanıyordum, ama benimki harikaydı. Çok şanslıydım ve..."

Sesi biraz kırılır ve onu kendime çekme isteğiyle mücadele ederim.

"Onunla daha çok zaman geçireceğimi, hayatımın daha birçok yılını ve birçok anını onunla paylaşacağımı düşünüyordum... ama sonra hastalandı. O zaman bile, uzun süre pozitif kalmaya, iyileşeceğine inanmaya çalıştık. Ama iyileşmedi. Onu iyileştirmek için çok uğraştım, ama yine de onu kaybettim ve bu çok zordu."

Son cümlede sesinin kırıldığını, gözyaşlarını tutmaya çalıştığını duyabiliyorum ve onun bu kadar acı çekmesini görmek ruhumu parçalıyor sanki. Onun bir daha asla acı çekmemesini, burada güvende, sevilen ve özgür olmasını her şeyden çok istiyorum ve halkıma yardım etmek bu planın işe yaraması için itici bir güç olduğu kadar, Callie'nin güvende olmasını istemek de öyle.

Özellikle şimdi o benim eşim olduğu için, kendisi bilmiyor olsa bile.

"Ben de öyle bir kaybı yaşadım," diyorum sessizce. "Çoğu Zivonlu da yaşadı." Nefes alıyorum, onun kederini ve artık çok iyi bildiğim yumuşak sıcaklığını kokluyorum ve onu ondan uzaklaştırmak için can atıyorum. "O acıyı sanki dünmüş gibi hatırlıyorum. Bu tür kayıplar, en yakın olanlar, insanın içinde kalır. Zamanla kolaylaşır, ama asla tam olarak unutmazsın."

"Onların bir parçası her zaman seninle kalır," diyor Callie yumuşak bir sesle. "Acı verir, ama aynı zamanda rahatlatıcıdır. Tıpkı senin yaptığın gibi." Kollarımda hafifçe dönerek bana bakıyor. "Bunun için teşekkür ederim," diyor fısıldayarak. "Kabus gördüğümde benim için burada olduğun için."

"Tabii ki."

Her zaman senin yanında olacağım, demek istiyorum ona, ama söylemiyorum.

Ona tutamayacağım sözler vermekten korkuyorum, içimdeki canavarın beni bozmak zorunda bırakacağı sözler.

Şu anda bile, kollarımda bana bu kadar yakın yatarken, sertleşmemek imkansız. Kendimden nefret ediyorum, dayanılmaz arzudan, onu sahiplenme, onu benim olarak işaretleme dürtüsünden, ama bunu kontrol edemiyorum. Penisim bacaklarımın arasında sertleşmiş, onun yumuşak kıvrımlarına karşı zonklıyor ve onun bunu hissedebildiğini biliyorum.

Bana doğru geriye doğru eğildiğinde, sert penisin çizgisine karşı biraz kıvrıldığında, bundan eminim.

Elim kalçasını sıkıyor, vücudum kısa bir süre onun vücuduna sürtünüyor. Elimde değil, ama bu acımasız ihtiyacım beni utandırıyor. Onu incittiğimi bilsem de, onu hala istiyorum. Hala onun içine girmek istiyorum. İlk seferimizin görüntüleri zihnimi dolduruyor — onun mahrem yerinin şişmiş pembe ıslaklığı

, zevkten başını geriye atıp benim için boşaldığı anki yüzündeki ifade, birleşmiş bedenlerimizden dışarı akan spermimin görüntüsü.

Ertesi sabah çarşaflardaki kan.

Bu anıdan fiziksel olarak geri çekilirken, hain penisim sert kalmaya devam ediyor. Vücudum eşimi istiyor. Ruh bağıını reddetmenin, bir araya gelme ihtiyacından açlıktan ölmek gibi eşsiz bir acı olduğunu uzun zamandır duymuştum ve şimdi bunun ne kadar doğru olduğunu biliyorum. Callie'yi reddetmek ruhumun ölmesi gibi geliyor, ama ona tekrar zarar veremem.

Kendimi zorla ondan uzaklaştırıp soğuk ve yalnız matıma dönmeye hazırlanırken, Callie aniden kollarımda dönüyor. Bana önden öteye bastırıyor, göğüsleri göğsüme sürtünüyor ve küçük ağzı benimkine çok yakın, onu öpmek için kendimi zor tutuyorum. Onun ağzını benimkiyle ele geçirmek, dilimi diline sokmak, onu sırt üstü çevirmek ve aynı şeyi benim penisimle yapmak istiyorum. İhtiyacım olan ve düzensiz bir inilti kaçıyor ve Callie beni duyunca yumuşak bir nefes alıyor.

"Acı çekiyorsun," diye fısıldadı, eli aşağı kayarak pantolonumun önünden sertleşmiş ve zonklayan penisimin kenarını buldu. "Çok sertleşmişsin, acıtıyor olmalı."

Dişlerimi sıkıyorum. "Seni incittiğim kadar değil," diye mırıldanıyorum, sözler içimden kopup çıkıyor. Avucuyla beni okşuyor, parmakları penisimin başının yırtılmak üzere olduğu kumaşa bastırıyor ve ben onu itecek kadar güçsüzüm. O baskıya, o sürtünmeye, hayatımda hiç bir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

"Sana yardım edeyim," diye fısıldadı Callie. "Daha iyi hale getirebilirim."

Dudakları benimkilere değiyor, eli pantolonumla uğraşırken dikkatimi dağıtır. Onu durduramadan pantolonumu çıkarır, ince parmakları penisimin üst kısmındaki çıkıntıyı yukarı aşağı okşar ve hafifçe sıkarken zevkten çılgılık atmamak için kendimi zor tutarım.

"Yardım etmeme izin ver," diye fısıldadı tekrar ve sonra aniden vücudumun aşağısına doğru ilerleyerek battaniyeleri geri itti. Bir an şok oldum ve dikkatim dağıldı, o kadar ki, elleri göğsümü ve kalçamı ittiğinde otomatik olarak sırt üstü yuvarlandım... ve sonra karanlıkta penisin başındaki ıslak sıcaklığını hissettim.

"Callie, sen..."

Ona bunu yapması gerekmediğini söylemek istiyorum, ama dudakları ucumu sardığında, eli hala

beni sığdırmaya ve *emme*ye çalışırken.

Sıcak, ateşli emiş ve altında dilinin sürtünmesi, ovuşturması. Dişleri şişmiş etime hafifçe sürtünüyor, sikim onun ağzına sığmayacak kadar büyük, ama umurumda değil. Hafif acı sadece zevki artırıyor, dişleri sikimin başını yakaladığında hissettiğim sarsıntı diğer, daha iyi hisleri yoğunlaştırıyor. Dudakları bir patlama sesiyle kayarken ellerim yatağa tutunuyor, sonra dili aşağıya doğru hareket ediyor, keşfediyor.

"Oh, lanet olası tanrılar..."

Bu sözler karanlıkta boğuk bir yalvarış, ne için bilmiyorum. *Daha fazlası* için, ve şimdi onun geçen gece bana yalvardığında nasıl hissettiğini anlıyorum. Dilini hassas düğümlerimin etrafında döndürüyor, uzunluğumu kayganlaştırırken uyarılmamı yalıyor, beni onun dokunuşunun altında kıvranıp nefes nefese bırakıyor.

Penisimin başı şişiyor, ucu daha fazla uyarılmamla ıslanıyor ve sanki küçük bir orgazm dalgası içimi kaplıyor, tohumum penisimden dökülüyor. Gerçekten boşalmadım, ama zevk o kadar yoğun ki, küçük patlamalar gibi hissediyorum ve Callie penisimin vereceği her şeyi yalarken, ben çılgınca inliyorum, sonra dudaklarını tekrar penisimin başına sarıyor ve beni ağzına almaya başlıyor.

O beni daha derine almaya başladığında şok olmuş bir şekilde inliyorum, sanki ben onun içine giriyormuşum gibi, ama bu sefer onun ağzı. Daha fazlasını almaya çalışırken saçları etrafıma dökülüyor, dudakları benim genişliğime göre geriliyor ve ona durmasını, bunu yapmak zorunda olmadığını söylemeye çalışıyorum, ama sözcüklerim yetersiz kalıyor.

Dudaklarının hassas sırtımın etrafında sıkıca baskı yapması, emmesi, ucumu ve düğümlerimi yalaması, sözlerimi, nefesimi, aklımı almıştı. Hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu ve tek yapabildiğim, Callie tüm uzunluğumu ağzına almaya çalışırken boğazımdan derin gırtlaksı sesler çıkararak inlemektir.

Elini tabanına doluyor, diğer eliyle testislerimi avuçluyor ve orada benimle oynarken, parmaklarını yuvarlayarak ve alay ederek içimde bir sarsıntı hissediyorum. Onun dokunuşları altında çaresizim, daha fazlasını istiyorum... ve o bana veriyor. İnanılmaz bir şekilde, penisimin başının boğazının arkasına bastırıldığını hissediyorum ve elim istemeden kalkıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyor.

Onu avuçlayıp ağzını penisime bastırmak, onu boğmak, boğazını penisimle ve spermimle doldurmak için vahşi, hayvani bir dürtü hissediyorum, ama buna karşı koyuyorum. Callie bana zevk veriyor, bana güveniyor ve ben bunu mahvetmek istemiyorum. Onu korkutmak istemiyorum.

Kafamın içindeki küçük bir ses, bu dürtülerle mücadele edersem, kafasını tutup ağzını sikmekten kendimi alıkoyabilirsem, korktuğum gibi bir canavar olmadığımı fısıldıyor. Ama başka bir ses, daha yüksek sesle, öyle olmasaydım, böyle şeyler istemezdim diye bağırıyor.

Callie nefes nefese, dilini hala döndürüp yalarken, sanki beni ağzında tutmaya dayanamıyormuş gibi, sikimden kayıyor. Yumuşak bir iniltiyle hareket ediyor ve ben, arzusun sisinden, onun da bundan zevk aldığını anlıyorum.

Ağzındaki penisim *onu tahrik* ediyor.

Sıcak, şiddetli bir ihtiyaç içimde kabarıyor, o tekrar ağzına aldığı anda penisim tohum damlatıyor.

"Dayanamıyorum," diye inlerim, Callie'nin dili tekrar düğümlerimin üzerinde dolaşırken kalçalarım sarsılır ve beyaz sıcak bir zevk içimi kaplar. "Ağzını dolduracağım... wreck..."

Onun geri çekileceğini bekliyorum ve aniden, tohumumun yüzüne, göğüslerine sıçradığı şehvetli bir görüntü geliyor aklıma ve bu beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Penisim daha da sertleşiyor, şişiyor, düğümlerim ve üst kısmındaki çıkıntı, tohumumun içimden fışkırdığını hissederken zonklıyor - ama Callie geri çekilmiyor.

Emmeye devam ediyor, dudaklarını penisimin daha aşağısına doğru itiyor, küçük eli penisimi daha hızlı okşarken diğer eli testislerimi avuçluyor, dudakları ve ellerinin kombinasyonu zevkimi inanılmaz boyutlara çıkarıyor.

İlk sperm patlamam ağzına akıyor ve ben yatağı tırmalayıp sık bir şekilde iterek dudaklarını patlayacak kadar doldurduğumu hayal ediyorum. Sıcak spermim dilini kaplıyor ve boğazına akıyor... ve o *yutuyor*.

Gözlerim açılır ve Callie'nin benim penisimin etrafında boğulduğunu, inlediğini, tekrar tekrar konvülsif bir şekilde yutarken cildime titreşimler yaydığını, ona verebileceğim her damla spermi aldığını izlerim. Bu muazzam bir miktar, ilk gecemizde ona verdiğimden bile fazla, ama yine de hepsini içiyor, beni okşayıp yalarken yutuyor, zevk çılgınlıkları dudaklarının gerildiği penisimin etrafında yankılanıyor.

O çılgınlıkları, çıkardığı sesleri tanıyorum. Kendine dokunduğunu görmedim, ama yine de...

Sadece benim penisim ve ağzındaki spermimle orgazm oluyor.

"Tanrım. Oh, wreck," diye inleyerek titriyorum ve o geri çekilirken dilini ucuna vuruyor, ben sarsılırken ve inerken son damlalarımı yalıyor

inlerken, hislerim neredeyse dayanılmaz hale gelir.

Nefes nefeseyim, nefesim sert ve kesik kesik, tüm vücudum hala inanılmaz zevkle titriyor. Diğer savaşçıların Terran kadınlarının ağızlarıyla yaptıkları şeyden bahsettiklerini duymuştum, ama abarttıklarını düşünmüştüm.

Callie'nin beni emirken çıkardığı çığlıklar ve inlemeler, ona dokunmamış olmama rağmen, onun da benim kadar zevk aldığını gösteriyordu.

Hayal edebileceğimden daha iyi hissettiriyordu, ama yine de ona olan şiddetli ihtiyacımı neredeyse hiç hafifletmiyordu, o da nefes nefese yatakta yanıma uzanırken, benim sıkım yine arzuyla şişiyordu. Hala onu istiyorum. Onu birçok farklı şekilde, tekrar tekrar sahiplenmek, onun ve benim zevkimin sınırlarını keşfetmek istiyorum.

Ama daha ileri gitmeyi, onu tekrar incitme riskini almayı reddediyorum. Canavarıma dizgin takacağımı kendime söyledim ve tam da bunu yapmaya niyetliyim.

Yine de, hiçbir parçam onu gerçekten reddetmek *istemese* de, onun tekrar reddedildiğini hissetmesi düşüncesine dayanamıyorum. Bu yüzden onunla yatakta kalıyorum, onu kollarıma çekiyorum ve onun benim olamayacağının derin ve kesin bilgisinin acısını görmezden geliyorum.

"Babam yeni bir gezegeni görmekten çok hoşlanırdı," diyor Callie, karanlıkta birlikte uzanırken yumuşak bir sesle. "Bilim kurguyu, yıldızları, uzay fikrini ve uzayda bulunabilecek her şeyi severdi. Kaçırıldığımı bilseydi benim için endişelenirdi, ama tekrar güvende olduğumda gördüğüm şeyleri görünce hayran kalırdı. Keşke ona, okumayı sevdiği şeylerin çoğunun gerçek olduğunu söyleyebilseydim. Ve burada, uzayda, işlerin benim için bu şekilde sonuçlandığı için kendimi çok şanslı hissediyorum."

Bir an sessiz kaldı. "O öldükten sonra kendimi çok yalnız hissettim. Beni nasıl bir hayatın beklediğini, geleceğimin nasıl olacağını bilmiyordum. Ama Zivonlular ve kurtarılan diğer kadınlarla birlikte olmak, kendimi bir şeyin parçası gibi hissettirdi, beni önemseyen insanlar, bir topluluk var gibi. Bu yüzden onlara yardım etmek istiyorum. Bunun bir parçası olmak istiyorum."

"Zivonlular arasında her zaman bir yerin olacak," diyorum ona nazıkçe, saçlarını yüzünden çekerek. "Artık sen de bizden birisin. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Ve her şeyden çok, benim eşim olarak bir yerin olmasını diliyorum.
Onu kendime çekiyorum, onu biraz daha kollarımda tutmaya
dayanamıyorum.

Callie

Ertesi sabah uyandığımda, yatakta yalnızım. *Yine*. Tyrek benden önce kalkmış olmalı, ama yatağın onun tarafı hala sıcak, bu yüzden kabusumdan sonra beni rahatlatmak için yanıma geldiği ve gecenin çoğunu benimle geçirdiği anlaşılıyor.

Sırt üstü dönüp, hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Neler olduğunu anlamıyorum, ama onda bir şeyler olduğunu biliyorum.

Dün gece uyandığımda beni rahatlatmak için yaptığı şey inanılmaz derecede ateşliydi. Oral seks yaparken kendime dokunmadan orgazm olabileceğimi hiç bilmiyordum, ama görünüşe göre Tyrek'in sıvılarının tahrik edici olduğu konusunda bana söylediği şey doğrudu. Ve bundan daha fazlası da vardı. *Anlamlıydı*. Ondan önce ve sonra, pek çok kişiyle konuşmadığım şeyleri onunla paylaştım. Kollarında kendimi güvende hissettim, açılabilir kadar rahat hissettim, çünkü aramızda cinsel çekimden daha fazlası olan bir bağ hissediyorum. Anlayış, empati, saygı, birbirimiz için iyi olabileceğimizi düşündüğüm tüm şeyler var... ama onun kendini tuttuğunu anlayabiliyorum.

İnanılmaz derecede sinirli bir şekilde iç geçirdim.

Belli ki ilişkileri anlamıyorum, diye içimden somurtarak düşündüm. Ya da ilişkilerin yürümesi için gereken incelikleri.

Dünyadaki tüm zamanımı flört etmeden geçirdim, doğru kişi geldiğinde anlayacağımı düşünerek, arkadaşlarımın uğraştığı saçmalıklara enerjimi ve duygularımı harcamak istemedim. Ve şimdi doğru kişi olabileceğini *düşündüğüm* kişi sadece insan değil, aynı zamanda onu anlayamıyorum.

Her ne ise.

Dünyada yaşadığım en uzun ilişki, iki hafta süren, yakındaki üniversitede çok yakışıklı, çok hoş bir matematik profesörüyle olan ilişkimdi. O, inek tipli ve tatlı biriydi ve birinde aradığım birçok özelliği taşıyor gibi görünüyordu. Ancak, bir randevudan sonra öpüşme aşamasına bile zar zor gelmiştik ki, büyük ölçüde ikimiz de çok utangaç olduğumuz için, babama agresif akciğer kanseri teşhisi kondu.

En nazik erkek bile, pek tanımadığı bir kız için bu tür bir acıyı yaşamaya hazır değildi ve ben de o olaydan sonra duygusal olarak bir ilişkiyi sürdürmeye hazır değildim. O iki hafta çok güzeldi, ama benim flört deneyiminin neredeyse tamamı buydu ve gerçek, samimi bir ilişkinin karmaşık duygularını yaşamak için yeterince uzun süre birlikte olmadık.

Tyrek ve benim kurduğumuz ilişkinin de böyle olacağını düşünmüştüm.

Ama belki de öyle değildir.

Oturup hayal kırıklığımı atlatmaya çalışıyorum, ama bu zor. Çok şey kaçırdım. Babama bakarken "normal" bir genç yetişkinliğin birçok önemli aşamasını kaçırdım ve onunla geçirdiğim zamanlardan asla pişmanlık duymam ama bazen bu beni geride kalmış hissettiriyor. Anlamam gereken şeyleri nasıl idare edeceğimi bilmiyorum sanki.

Şu anda *yapabileceğim* hiçbir şey yok, kalkıp giyinip günümü devam ettirmekten başka, o yüzden öyle yapıyorum. Tyrek'i konuşmaya veya bana açılmaya zorlayamam ve şu anda, bu zorunlu görevin ortasında, bunun için uygun bir zaman değil. Her şey bittiğinde durum hala garipse, o zaman onunla konuşurum, diyorum kendime. Hepimiz güvende olduğumuzda ve o konuşmaya odaklanabileceğimiz zaman.

Tyrek'i mutfakta, düzgün bir kahvaltı bulmak için eşyaları karıştırırken buluyorum. "Günaydın!" Neşeli bir şekilde selam veriyorum, ona her şeyin yolunda olduğunu, üzüntümü ve incinmişliği bir kenara bırakabildiğimi gösterirsem, bana karşı bu kadar garip davranmayacağını umuyorum.

"Günaydın." Yüzünde dünden daha sıcak bir ifadeyle bana bakıyor ve ben biraz rahatlıyorum. Bana bir paket kahvaltı verirken gülümsüyor bile ve bu da gerginliğimi biraz daha azaltıyor. Belki de dün geceki konuşmamız aramızdaki gerginliği azaltmaya yardımcı olmuştur diye düşünüyorum.

"Kristalleri nerede bulabileceğimiz konusunda bazı fikirlerim var," diye devam ediyor. "Bazılarımız ilk geldiğimizde avlanırken gördüğümüz bir mağara var. Güneş ışığında garip bir parıltı vardı, ama daha fazla araştırmadık. Şimdi düşünüyorum da, içinde kristaller olabilir."

Kokpite doğru yürürken konuşuyor, sesi eskisinden daha umutlu ve geminin önünden dalları ve çamuru tekrar temizlediğini fark ediyorum.

"Buradan biraz uzakta," diyor. "Bu yüzden uçmamız en iyisi olacak, tabii ki dikkatli bir şekilde, fark edilmemek için."

Hızlıca yemek yiyoruz ve o motoru çalıştırırken ben yardımcı pilot koltuğuna yerleşiyorum. Uzaklık konusunda haklı. Uçarken bana, Ryven'in onları gönderdiği ilk av/keşif gruplarından biri olduğunu ve birkaç gün sürdüğünü anlatıyor. Katedilecek mesafe o kadar uzun ki, özellikle Tyrek'in kristalleri kırmak için kullanmayı planladığı geçici aletler çantasıyla oraya yürümek zorunda kalmadığımız için mutluyum.

Tyrek gemiyi küçük bir ağaçlık alana indirdiğinde güneş çoktan yükselmişti ve biz de yokluğumuzda gemiyi gizlemek için bulabildiğimiz dallar, yapraklar ve yakındaki sarmaşıklarla hızla kapladık. Kruul'lar henüz bu kadar uzak bir yerde terraforming yapmaya başlamamışlardı, ama bu sadece an meselesiydi.

"Neyse ki o sarmaşıkların hiçbirisi canlı değildi," diyorum şakayla karışık, gemiyi yeterince gizlediğimize karar verip ormanın derinliklerine doğru ilerlerken. "Öyle olsaydı, senin için onu yine öldürürdüm," diyor Tyrek ciddi bir sesle ve

kalbim onun sözleriyle hafifçe sıçradı.

O, kavgada gösterdiği vahşiliğin korkulacak bir şey olduğunu düşünüyor, ama benim için öyle değil ve bunu ifade edecek doğru kelimeleri bulabilmeyi diliyorum. Bu bana *güven* veriyor, sanki Tyrek beni korumak için hiçbir tehlikeye göğüs germeyecek, hiçbir saldırgandan çekinmeyecekmiş gibi. Tehdit ne kadar bilinmez olursa olsun, benim için onunla savaşırdı.

Hayatım boyunca kendimi küçük ve çoğu zaman yalnız hissettikten sonra, bu güvenceye sahip olmak çok iyi geliyor. Özellikle de ruhumun derinliklerinde, onun bana *asla* zarar vermeyeceğine inandığım için.

Sessizce bir süre yürüdükten sonra, köpüren bir dere bulduk. "Böyle bir derenin ağzında olduğunu hatırlıyorum," dedi Tyrek, önüne bakarak ve bir eliyle işaret ederek. "Su o tarafa akıyor, yani bu gördüğüm mağaraya giden dereyse, o yöne gitmeliyiz."

Yol uzun değil ve ormanın serin, temiz havasında yürümek çok keyifli. Görevimizin aciliyeti olmasaydı, günün geri kalanını Tyrek ile burada geçirip, ormanı keşfederek, yeni gezegenimizin daha önce görmediğim bu bölümünü araştırmaktan mutluluk duyardım.

"Orada." Tyrek ilerideki büyük bir mağara girişini işaret ediyor.

Güneş ışığı içeri girmiyor, bu yüzden içinde kristal olup olmadığını görmek zor, ama mağaranın dışını kaplayan kalın gri-yeşil yosun o kadar yoğun ki, içeri girmek için geçmemiz gereken bir tür perde oluşturuyor. Nemli ve ağır hissediliyor, içinden geçerken cildime değiyor ve ben biraz titriyorum. Hoşuma gitmiyor.

İçeri girer girmez, kaya duvarından geçen kalın morumsu mavi bir kristal damarı görüyoruz. Çok güzel, ama Tyrek yanımda derin bir nefes alıyor ve nedenini hemen anlıyorum. Toplamamız gereken şey maden değil, ayakta duran kristaller. Tyrek'in bulduğu aletler, mağarada büyüyen kristalleri parçalayabilir, ama bir kazma gibi damarı kesip parçalayamazlar. Bunlar madencilik aletleri değil.

"Belki aşağıda vardır." Tyrek, zeminin dar ve dolambaçlı bir tünele doğru eğimli olduğu mağaranın arkasını işaret ediyor. Sadece bakmak bile beni titretir ve o da bunu fark etmezden gelmiyor.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," diye ekliyor, tahmin ettiğim gibi. "Ben aşağı inip kristalleri ararken sen burada bekleyebilirsin. Daha güvenli olur."

"Seninle geliyorum." Bir an bile tereddüt etmiyorum. "Buraya kadar geldik, şimdi geri kalmayacağım."

Tyrek bana bakar ve yüzündeki ifadeden, tam da bunu söylememi beklediğini anlarım.

"Hadi o zaman." Bana onu takip etmem için işaret ediyor. "Arkamda kal, tünelde tek sıra halinde ilerle."

Tünele *ulaşmak* yeterince zor. Zemin aniden eğimli ve ıslak. Mağaranın duvarları da kaygan ve ıslak, tutunacak çok az yer var. Yine de kendimizi hazırlayıp, mağaranın derinliklerine ve umarım daha fazla kristale giden tünele doğru yavaş yavaş ilerliyoruz.

Tam olarak klostrofobik değilim, ama Tyrek'in gemide bulduğu küçük ışıkla mağaradaki nispeten dar bir tünelden geçmek...

—benim aşına olduğum el feneri tipine çok benzeyen silindirik bir cihaz— kesinlikle benim için eğlenceli bir şey değil. Aslında, tam tersi.

Ama ben de onun kadar göreve faydalı olabileceğimi kanıtlamaya ve geri adım atmamaya kararlıyım. Ayrıca, mağaranın nemli girişinde tek başıma bekleme fikri de hoşuma gitmiyor.

O sığabildiği sürece, *çok* korkutucu değil, ancak kayalık zemin her yerinden kaygan ve düzensiz, ve sanki sürekli dengemi korumak için mücadele ediyormuşum gibi hissediyorum. Tyrek ve ışığına yakın duruyorum ve santim santim ilerleyerek, genişlemeye başladığını görene kadar dolambaçlı tünelden geçiyoruz.

"Bu iyiye işaret," diye mırıldanıyor Tyrek. "Umarım biraz daha ileride."

Burada zemin daha da ıslak ve botlarım zar zor tutunabiliyor. Zemin buz gibi kaygan ve neredeyse düşüyordum, nefesim kesildi. Tyrek uzanıp kaymadan önce beni yakaladı, minnetle ona baktım.

"Teşekkür ederim," diyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Işığı genişleyen tünel ağzına doğru kayıyor ve mor ve mavi parıldayan bir ışık yakaladığında ikimiz de nefesimizi tutuyoruz.

"Kristaller!"

İkimiz de ileri doğru ilerliyoruz, kaymamak için birbirimize tutunarak, yeni mağaranın ağzına doğru olabildiğince hızlı ilerliyoruz. Etrafıma bakıyorum, ağzım hayranlıkla açılıyor.

"Sanırım onları bulduk." Etrafımdaki alanı izliyorum, gördüklerimi tam olarak kavrayamıyorum. Mağaranın tamamı kristallerle *kaplı*, duvarlar, zemin ve tavandan devasa, ağır kaya şekerleri gibi çıkıntı yapıyor, loş ışıkta muhteşem mor, mavi ve menekşe tonlarında parlıyor. Sanki içinden kendi ışığıyla parlıyor, sanki Tyrek ışığını kapatsa bile birbirimizi görebileceğimiz gibi.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Katılıyorum," diye mırıldanıyor Tyrek ve ben ona bakıyorum, kristalleri gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Ama baktığımda, o kristallere hiç bakmıyor ve onun kastettiği şeyin kristaller olmadığını düşünüyorum.

Bana bakıyor.

Yüzümün kızardığını, boynumun ısındığını ve mideimin çırpındığını hissediyorum ve hızla başka yere bakıyorum.

"Hangilerini toplayalım?" diye soruyorum, sanki bu benim için hiç önemli değilmiş gibi, onun gözlerini üzerimde hissetmiyormuşum gibi davranmaya çalışarak.

"Bence birkaç farklı boyutta olanları," diyor Tyrek, mağaranın içine doğru biraz daha ilerlerken, yerden yükselen parlak kristallerin arasında düşünürken. "Rok'a birkaç seçenek sunmak için. Burada seçebileceğimiz çok şey var, ama akıllıca davranmalıyız. Gereğinden fazlasını almamalıyız."

İşte böyle, birkaç kelimeyle, Zivonlular ile Kruullar arasındaki fark, fiziksel farklılıklardan çok daha net bir şekilde ortaya çıkıyor. Kruullar, Tatarı'yi soyup soğana çevirmek, kendi çıkarları için elindeki her şeyi ve daha fazlasını almak için geldiler, ancak Zivonlular sadece *ihtiyaç duydukları* şeyi, gezegenle uyum içinde yaşamaya devam etmek için gerekli olanı almak istiyorlar.

Tyrek en uygun olduğunu düşündüğü kristalleri kırmaya koyulurken ben biraz geride kalıyorum. Onun kaba kuvveti işi

ve mağara ne kadar güzel olursa olsun, başımın üstünde tonlarca ağır kaya olmadan açık havaya çıkmak için sabırsızlanıyorum. Tyrek her kristali kırdıkça kendimi daha da huzursuz hissediyorum ve o birkaçını çantaya koyup bana geri döndüğünde, büyük bir rahatlama hissediyorum.

"Gidelim," diyor, benim gerginliğimi fark ederek, ve birlikte tünele geri dönüyoruz, görevin bu kısmı tamamlanmış oluyor.

Kristal alanın merkezinden sadece iki adım uzaktayız, ancak etrafımızda ve üstümüzde hala düzinelerce kristal varken, tüm mağara bir sarsıntıya kapılır. Tavandan tozlar yağmaya başlar ve üstümüzden gelen çatlama sesiyle omurgamdan soğuk bir ürperti geçer.

"Koş!" diye bağırır Tyrek, ama ikimiz de ileri atılırken, tavandan kocaman bir kristal kopar ve önümüze düşer. Bir çığlık atarak kayarak dururum, Tyrek de öyle.

Onu geçmeye çalışıyoruz, ama çok geç. Mağarayı dengesizleştiren her neyse, domino etkisi yaratmış.

Ne yapacağımızı düşünmeye bile fırsat bulamadan, daha fazla kristal çatlamaya ve aşağıya düşmeye başladı.

Tyrek

VRECK!

Kristaller düşmeye başladığında kalbim ağzıma geliyor, bazıları o kadar büyük ki, bize çarparlarsa beni ağır şekilde yaralayabilir ve Callie'yi öldürebilirler. Onun kolunu tutup kendime doğru çekiyorum ve çıkışa doğru koşmaya çalışıyoruz, ama kristaller çok fazla. Kristaller artık çığ gibi çatlıyor ve etrafımıza düşüyorlar. Ne yaparsak yapalım, buradan çıkamayabileceğimizi biliyorum.

Çok fazla kristal düşerse, tünelin girişi geçilmez hale gelebilir. Şimdi tünele ulaşmaya çalışırsak, düşen kristaller yüzünden ölebilir veya ağır yaralanabiliriz.

Ama Callie'yi ya da bize güvenen diğer herkesi şimdi yüzüstü bırakamam. Yer altımızda kayıyor, daha fazla kristal çatlıyor ve Callie, dengesini kaybetmeye başlayınca çığlık atar. Önümüzdeki yol, keskin, sivri uçlu mor ve mavi kristal parçalarıyla kaplıdır. Bu parçalar, düşersek ikimizi de paramparça edecek kadar keskindir ve cam kadar kaygandır. Dirseği elimden kayar ve ben atılır, elimi onun koluna geçirip onu kendime doğru çekerim. Nefes nefese olduğunu, korkudan göğsünün inip kalktığını hissediyorum.

"Sorun yok," diye fısıldarım.

Kristal parçalarıyla kaplı olmayan bir zemin bulmaya çalışarak temkinli bir adım atıyoruz, ama bu neredeyse imkansız. Botlarımın tabanı Callie'ninkinden daha iyi ve o tekrar kayınca parmakları gömleğimin kumaşına tutunuyor ve onu yırtıyor. Keskin yırtılma sesini neredeyse fark etmiyorum, tüm dikkatim bizi buradan çıkarmak ve onu güvende tutmak üzerine odaklanmış durumda.

"Sorun yok," diyorum ona tekrar, bir adım daha ilerlerken ona sıkıca tutunuyorum. "Seni tutuyorum. Bırakmayacağım, söz veriyorum."

Ayak basacak bir yer bulur ve daha sağlam bir zemin bulduğunda rahat bir nefes alır, ama henüz dışarı çıkmış değiliz. Mağara tekrar sarsılır ve daha fazla kristal düşüp parçalanırken eğiliriz. Bir parça cildime çarparak kanatınca acıdan yüzümü buruştururum, ama önemli olacak kadar derin değildir.

Önemli olan buradan *çıkma*k.

Dişlerimi sıkıp, hayatım pahasına Callie'ye tutunarak ileri atılıyorum. Üzerine eğilip, düşen kristallerden ve uçan parçalardan onu korumaya çalışıyorum, parıldayan camlardan oluşan mayın tarlasında tünelin girişine doğru ilerlerken onu bedenimle koruyorum.

Bir an için başarabileceğimizden emin olamıyorum. Her adım bir öncekinden daha tehlikeli, mağara etrafımızda parlak kristal ışıklarla patlıyor gibi görünüyor ve son parçaların üzerinde kayarak bizi tünelin serin karanlığına sürüklediğimde, başardığımıza neredeyse inanamıyorum.

"Hadi," diyorum acil bir şekilde, onu ileri çekerek, ve Callie beni takip ediyor, tünelde tökezleyerek ilerliyor ve mağaranın girişindeki geniş açıklığa geri çıkıyoruz.

Öğleden sonra güneş ışığının yosunların arasından parıldadığını görmek büyük bir rahatlama hissi veriyor. Callie'yi ona doğru çekiyorum, onu döndürüp yaralanmadığından emin olmak için onu inceliyorum. Ellerim onun cildinde dolaşıyor, giysilerinin kumaşını çekip kalan parçaları çıkarmak için sallıyorum ve Callie bu efordan nefes nefese kalmış, dokunuşuma yaslanıyor.

Sonra, yarasının yeniden açılmadığından emin olmak için kolunu çevirdiğimde, Callie kaskatı kesildi.

Neden birdenbire bu kadar gerginleştiğini, neredeyse çekilmeye başladığını anlayamadan ona bakıyorum. Bakışlarım onun bakışlarını takip ederek göğsüme kayıyor ve ilk kez gömleğimin bir tarafının tamamen yırtıldığını, ruh izinin açıkta ve görünür durumda olduğunu fark ediyorum.

Callie şokla gözlerini kırıştırır, dudakları açılır ve midem kasılır.

"Bu..." Dudaklarını yalar, zorlukla yutar. "Bu benim düşündüğüm şey mi "

Ona yalan söyleyemem. Eşime yalan söyleyemem. Çok şey atlattık ve gerçek ortadayken ona yalan söyleyemem. Ayrıca, başka kim olabilir ki? Günlerdir benimle burada kim vardı?

Son zamanlarda kimin içindeydim, onun vücudunun zevkini yiyip bitirirken, sırayla kendiminkini de alırken?

Onun inanacağı tek cevap gerçektir. En azından bunu ona borçluyum.

"Öyle," diye itiraf ediyorum, gözlerine bakamadan kolunu bırakıp ondan uzaklaşıyorum. "Bu ruh izi."

Callie'nin ağız sıkılaşıır. "Ne zaman ortaya çıktı?" diye sorar ve bir kez daha, onu üzeceğini bilsem de, ona karşı dürüst olmaktan başka çarem yok.

"İlk gece biz..." Bu konuşmanın farklı bir şekilde ilerlemesini o kadar çok istiyorum ki, tereddüt ediyorum. "İlk gece birlikte yattığımızda."

"Yani ilk seviştığımız gece." Callie benden uzaklaşır, yüzünde şok ve incinmişlik belirgin bir şekilde görülür. "Çünkü bunu benden sakladıysan, senin için başka bir anlamı olmadığı açıktır."

Ona *neden* sakladığımı, birleşmemiz sırasında onu incittiğimin kanıtını gördüğümü ve onun için iyi bir eş olamayacağımı, onun çok daha iyisini hak ettiğini anladığımı açıklamak istiyorum. Ama kelimeleri bulamıyorum. Yüzündeki ifade, öfke, incinme ve kafa karışıklığı ruhumu parçalıyor, beni suskun bırakıyor.

Altımızdaki mağara zemini titriyor, tavandan daha fazla toprak düşüyor, tünelin ötesindeki mağaranın içinde kalan kristallerin parçalandığını duyuyoruz ve Callie gözle görülür şekilde soluyor.

"Gitmeliyiz," diyor aniden, mağara girişine doğru dönerek, ve onun kendini kapattığını, beni dışladığını *hissede biliyorum*.

Bundan nefret ediyorum. Onu durdurmak, bunu konuşmak, neden bunu yaptığımı ve neden bizim asla yürümeyeceğinden bu kadar emin olduğumu anlamasını sağlamak istiyorum, ama onun incinmesini göze alamam. Mağara giderek daha da dengesiz hale geliyor ve bizim de düşünmemiz gereken bir görevimiz var.

"Tamam," diyorum pes ederek. "Gidelim."

Mağaradan çıkıp gemiye giden yolu hızla geçiyoruz ve dönüş yolunda Callie'nin *bir şey* söylemesini umuyorum. Ama kokpite girip havalandığımızda bile inatla sessizliğini koruyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. Bir şey, *herhangi bir şey* söylemek istiyorum ama aramızdaki uçurum çok geniş.

O, gizlendiğimiz yere geri dönene kadar bana bakmıyor. Göğsüm sanki yarılmış, kalbim kanıyor gibi hissediyorum.

Daha önce sadece bir kez bu kadar derin bir acı hissetmiştim. Callie'yi reddetmeye devam edersem, Zivon'da geçirdiğimiz o gecenin acısı gibi, bu acı da benimle kalacak, biliyorum.

Ama onu korumak için ödemem gereken bedel buysa, sonunda buna değer.

Callie

DÖNÜŞ UÇAĞINDA ZİHNİM ÇOK HIZLI ÇALIŞIYOR, midem bulantı hissedene kadar düğüm düğüm oluyor, gördüklerimi ve Tyrek'in söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

Onun benim eşim olduğuna ve dahası, bana *söylemediğine* inanamıyorum. Son iki gündür biliyordu ve bu gerçeği düşündükçe, bana neden bu kadar kaçamak, soğuk ve garip davrandığına dair parçalar yerine oturuyor. Neden uzak göründüğüne. Uzak *görünüyordu*, çünkü benden bir şey saklıyordu.

Çok büyük bir şey.

Düşündüğümünden daha fazla incindim. Tyrek, ona güçlü olduğumu, içinde bulunduğumuz her durumu halledebileceğimi kanıtlamak için yaptığım onca şeye rağmen, bana bir çocukmuşum gibi davrandı. Beni sikmek için yeterince iyi buldu, ama eşi olmak için yeterince iyi bulmadı ve bir durumu idare edemeyecek kadar zayıf ve çocukça davranmak, en büyük korkularımdan biri gerçek oldu - ve bunu, birçok yönden ilk kez gerçekten değer verdiğim bir adam yaptı.

Naif olduğumu *biliyorum* ve şimdi tek düşünebildiğim, onun da beni böyle gördüğü, beni *sadece* böyle gördüğü.

Ona bakmaya bile cesaret edemiyorum. Göğsüm açık bir yara gibi, uzun zamandır hissetmediğim duygusal bir acı ile tüm vücudum titriyor. Onu önemsiyorum ve artık eş olduğumuzu bildiğim için her şey mantıklı geliyor. Ona olan hislerimin bu kadar hızlı bir şekilde artması, aramızdaki arzusun bazen kendi başına yaşayan bir şey gibi inkar edilemez bir şekilde hissedilmesi.

En kötüsü, *neden* sakladığını bile anlamıyorum.

Eş bağı benimle değil de başka biriyle olduğu için mi üzgün?

Benimle birlikte olmak istemiyor mu?

Benim neyim var?

Bu konuda iyi bir partner olmak için çok uğraştım, korktuğumda bile mücadele ettim, üzerime düşeni yaptım, daha büyük bir görev için kendi duygularımı ve korkularımı bir kenara bıraktım, insanlarla Zivonluların burada inşa etmeye çalıştıkları bu yeni hayata layık olduğumu, hatta bir eşe layık olduğumu göstermek için. Bu beni biraz da kızdırıyor, çünkü Dünya'da çok şey yaşadım.

Onunla yaşadıklarımı, başından geçenleri *paylaştım*, ama o hala beni naif ve zayıf biri olarak görüyor.

Aramızdaki o anların, çekiciliğin, yakınlığın ve paylaştığımız samimiyetin gerçek olduğunu sanıyordum. Ama şimdi, tüm bu zaman boyunca yanılmış mıyım, her şeyi yanlış mı yorumlamışım diye düşünmeden edemiyorum.

Belki de bunların nasıl işlediğini gerçekten anlamıyorum. Belki de benim kaderimde biriyle birlikte olmak yok.

Belki de hep yalnız kalacağım.

Tyrek uçarken benimle konuşmaya çalışıyor, iyi olup olmadığını, gördüklerimi konuşmak isteyip istemediğimi soruyor, ama şimdi ona soğuk davranma, sertleşip onu başından savma sırası bende. Son birkaç gündür *bana* öyle davranmakta bir sakınca görmedi, o halde yaptığı gibi davranılmasını da kabul etmelidir. Ve şimdi bu konuyu konuşursak, daha sonra pişman olacağım bir şey söylemeyeceğime kendim güvenmiyorum.

Ne söyleyeceğimi bile bilemeyecek kadar incinmiş durumdayım.

"Burada olanlarla ilgilenmeden önce bu görevi tamamlamalıyız," diyorum sıkı bir şekilde, o gemiyi ağaçların arasındaki saklanma yerimize indirirken aramızdaki boşluğu işaret ederek. "Bunu sonra konuşabiliriz."

Tyrek'in yüzündeki ifadeden, bunu daha sonra konuşmak istediği en son şey olduğunu çok net bir şekilde anlayabiliyorum, ama şu anda bunu umursayamıyorum. Son birkaç gündür bu kadar içine kapanık davrandıktan sonra, onun duygularını umursayacak kadar kendimi toparlayamıyorum.

Bir yanım onun tartışmasını, karşı koymasını, bizi bu duruma sokan o tutkuyu göstermesini istiyor, ama o sadece başını sallıyor, yüzünde gergin ve acı dolu bir ifade var.

Kendimi hasta hissediyorum. Her şey berbat, korkunç, duygularım kaçırıldığımdan beri hiç olmadığı kadar karmaşık ve acı verici. Kabindeki yatağa girip saklanmak istiyorum ama o çarşaf lar muhtemelen hala Tyrek'in kokusunu taşıyor, onun kokusu ile benim kokum karışmış ve yeni bir acı dalgası hissediyorum.

Ama o bir şey söylemeyecekse, ben de söylemeyeceğim.

Sessizce gemiyi tekrar gizliyoruz. "Köye inmemiz gerek," diyor Tyrek sonunda, alacakaranlık çökmeye başlarken, ben de başımı sallıyorum.

"Tamam," diyorum sadece.

Yüzünde acı dolu bir ifade belirir, ama ben bunu görmezden gelmeye çalışırım. Görev daha önemli ve Rok'un bu kristallere ihtiyacı var. Şimdi konuşmaya başlarsak, kristalleri yarın alabilir.

Artık köye gizlice inmek neredeyse ikinci doğamış gibi geliyor. Çadırların önünden geçip kafeslere doğru ilerliyoruz, Rok zaten parmaklıkların yanında bizi bekliyor.

Yaklaştığımızda, "Neredeyse bitti," diyor fısıltıyla. "Harax ve ben bunu gizli tutmayı başardık, ama Kruul arama yapmadan önce çabuk bitirmeliyiz. Kristaller sende mi?"

Tyrek çantanın ağzını açar. Kırılmış kristaller mağarada olduğu gibi parlamıyor ve Tyrek onları parmaklıkların arasından Rok'a uzatır.

Bir süre inceledikten sonra Rok sonunda "Bunlar işe yarayacak" diyor ve ben büyük bir rahatlama hissediyorum. "Silahın iki, belki üç günde hazır olacağını tahmin ediyorum. Tamamlandığında, silahı sana ve Callie'ye kullanmanız için vereceğim. Kullanımını elimden geldiğince en iyi şekilde açıklayacağım. V'Ari çiçekleri var mı?"

"İki fide çiçek açmaya başladı," diyor Tyrek. "Tatari'nin toprağını seviyorlar."

Rok gülümser. "Bu iyiye işaret," der cesaret verici bir şekilde. "Silahı almaya gelmeden önce tentürü hazırlayın. Callie dağıtabilir ve kalan gemiler yok edildiğinde Kruul'a karşı saldırıda bize yardımcı olması için kullanabiliriz."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız," diyor Tyrek kararlı bir şekilde ve "biz" kelimesini kullanması beni biraz mutlu ediyor, ama bu duygu, ardından gelen kargaşada hızla kayboluyor.

Eğer benim bunu başarabileceğime inanıyorsa, neden bağımızı benden sakladı?
?

Benim yapmamın nesi yanlış?

Tyrek

CALLIE'NİN SESSİZLİĞİ, bana bağıırıp çağırmasından neredeyse daha sağır edici.

Kampı terk edip, ormanın içinden gizli gemimize doğru geri dönerken de sessizliği devam ediyor. Bu sessizliği bozmak için çaresizce uğraşıyorum, ama onu konuşmaya zorlayamam ve o da konuşmak istemediğini söylüyor. Göreve odaklanmak istiyor ve bunun için onu suçlayamam. Aslında buna karşı çıkamam bile.

Karanlıkta yürürken, sanki bir şeye takılmış gibi aniden öne doğru eğildi ve bir çığlık attı. Ben de yolumuzdaki kalın ağaç köküne takılıp neredeyse düşüyordum, ama öne atılarak onu kollarımın arasına alıp kurtardım.

Onun sakarlığıyla dalga geçmek istiyorum. Ona her zaman onu yakalayacak kadar yanında olacağımı söylemek istiyorum.

Ama ne bu sözleri söyleyecek kelimeleri ne de cesareti bulabiliyorum. Ama kollarımı ona dolayarak onu dikleştirip kendime doğru çekerken, aramızda bir sıcaklık hissediyorum. Bu anlık bir şey, kollarımı sıkarken bir çılgınlık gibi alevleniyor, vücudumun her parçası içgüdüsel olarak ona tepki veriyor.

Benim eşim.

Onun da bana karşı eridiğini hissedebiliyorum. Bir an için yumuşuyor, dokunuşuma aynı içgüdüsel tepkiyi veriyor, çenesini kaldırıyor, böylece karanlıkta parıldayan mavi-gri gözlerini görebiliyorum.

Onu öpmek istiyorum. Onu sahiplenmek istiyorum. Onun sonsuza kadar benim olmasını istiyorum. Bu ihtiyaç damarlarımdan akıyor, beni sertleştiriyor, ona teslim olmamı istiyor.

Kısa bir an için, onun da aynı şeyi hissettiğini düşünüyorum.

Ama sonra sertleşir, iki eliyle beni iterek kollarımdan kurtulur, gözleri ateş saçarak bana bakar, ağaçların arasından süzülen ay ışığında yüz hatları belirsizdir.

"Beni böyle oyalamaya devam edemezsin!" Callie patlar, bana bakarak, sert ses tonu beni durdurur. O her zaman yumuşak sesli ve tatlıydı, tanıdığım tüm kadınlardan daha nazikti,

ama sanki içinde daha önce hiç görmediğim yeni bir ateş parlamış gibiydi.

Bu beni biraz korkutuyor, ama aynı zamanda saygı da duyuyorum. Eşim kendini savunuyor ve bu, onu daha da çok istememe neden oluyor. Gereğinden fazla.

"Eğer benim eşim olmak istemiyorsan," Callie dişlerini sıkarak, küçük ellerini yumruk yapıp yanlarına indirerek, "o zaman tamam. Ama gerçekten böyle hissediyorsan, benden uzak durmalısın. *Beni rahat bırakmalısın.* Çünkü sana yakın olmak, sonra da beni istemediğine karar verdiğin için beni uzaklaştırman, beni delirtiyor. Bu kalbimi kırıyor ve daha fazla kalp kırıklığına dayanamıyorum. Yeter artık."

Onun parıldayan gözleri benimkilerle buluştuğunda, sersemlemiş bir şekilde ona bakıyorum. *Beni istemediğimi mi düşünüyor?*

Hiçbir şey gerçeğe bu kadar uzak olamaz. Onun böyle düşünebileceği hiç aklıma gelmemişti - ona olan arzum bana çok açık görünüyor. Onu nasıl istemeyebilirim ki? O nasıl böyle bir şeye inanabilir?

"Seni istemediğimden değil," diyorum, boğazım duygularla dolup taşıyor. "Seni *hak etmiyorum.* Birlikte olduğumuz gece sana *zarar verdim.* Seni çok sert bir şekilde sahiplendim, kendi canavarca arzularımın sana zarar vermesine izin verdim. Sen benden daha iyisini hak ediyorsun. Bir canavardan daha iyisini..."

Callie bana şaşkınlıkla bakar. "Sen ne diyorsun be?" Yüzünde bir düzine duygu belirir: hayal kırıklığı, öfke, incinmişlik. "Bana zarar vermedin. Yani, biraz sert oldu ama hoşuma gitti. Ertesi gün biraz ağrım vardı ama bu normal. Anlamıyorum."

Sonrasında gördüklerimi, onun uyluklarından ve benim penisimden temizlediğim şeyi hatırlayınca göğsüm sıkışıyor. "Kanı gördüm," diyorum ona sertçe. "Senin üzerinde... benim... Gördüm. Çarşaflarda. Sana *zarar verdim.*"

Callie bana inanamayan gözlerle bakar. "Bu benim ilk seferimdi, Tyrek," der sonunda. "Her kız kanamaz, ama sanırım ben kanadım. Bu normal. Bu, bana acı verdiğin anlamına gelmez. Sadece benim ilk erkeğim olduğun anlamına gelir, bu yüzden normalden biraz daha ağrım vardı. O ve senin kocaman..."

Penisime doğru işaret eder ve ay ışığının zayıf ışığında bile utançtan yanaklarının pembeleştiğini görebiliyorum.

"İnsan erkekleri de benzer boyutta değil mi?"

"Şey... dediğim gibi, sen benim ilkimdin, bu yüzden tam olarak deneyimim yok. Ama hayır, bildiğim kadarıyla, değiller."

"Ah." Yanaklarında yükselen kızarıklık, durum bu kadar gergin olmasaydı beni gülümsetmeye neredeyse yeterdi. Ama göğsümdeki düğüm hala gitmemişti. "Öyle olsa bile, sana sert *davrandım*. Seni çok sert aldığımı, içimdeki canavarların her zaman kan dökme arzusu, öfke ve sadece şehvetle çabaladığını inkar edemem..."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum!" Callie, sesinde açıkça hayal kırıklığıyla patladı. "Bana tüm bunları zaten *anlattın* —savaş öfkeni, bana olan arzularını ve ilk kez seks yapmadan *önce* olan her şeyi anlattın ve ben yine de seni öptüm! *Umurumda* değil. Canavarların, şeytanların ya da onlara ne ad vermek istersen umurumda değil. Savaşta vahşi misin? Tamam, bu yüzden kendimi *güvende* hissediyorum. Beni her şeyden koruyabileceğini biliyorum, gerekirse bir gemi dolusu Kruul'dan bile, çünkü bunu *yaptın*. Bana şehvet duymanı seviyorum. Bu beni iyi hissettiriyor. Kendimi istenen, seksi, arzu edilen hissettiriyor. Seni olduğun gibi istiyorum."

"Anlamıyorsun. Anlayamazsın..."

"O zaman anlamama yardım et!" Sözleri fısıldayarak bağılıyor, bana öfkeyle bakıyor, ikimiz karanlık ormanda karşı karşıya duruyoruz ve onu reddetmenin acısı beni parçalıyor.

Artık yapamıyorum.

Ona her şeyi anlatacağım ve o zaman anlayacak.

"Kruul saldırısının olduğu gece, kardeşim ve ben kaçıyorduk," diye sessizce anlatıyorum. "Kruul bizi takip ediyordu, biz de *Oasis'e* ulaşmaya çalışıyorduk. Evlerimiz, *gezegenimiz* yanıyordu ve bu bana öyle bir his verdi ki..."

Callie bana baktığında içimi bir titreme kaplıyor ve gözlerine bakamıyorum.

"Başarabilirdik. İkimiz de. Ama öfke beni ele geçirdi. Kruul'lara, evimizi yıkıp halkımızı öldürdüklerini görünce çok öfkelen dim. Sevdığım her şeyi yok ediyorlardı ve savaş öfkesi beni ele geçirdi. Kendimi tutamadım. Onlarla savaşmak için geri döndüm ve..."

Hatırlayarak nefesimi tuttum. "O gece çok sayıda Kruul öldürdüm. Etrafımda cesetler yığıldı, ama öfkemin sisinde kız kardeşimi kaybettim. Ben savaşıırken onu öldürdüler ve..."

Duygularım boğazıma kadar yükseldi ve konuşmaya devam etmekte zorlandım.

"Onu kurtarabilirdim," diye fısıldadım, "eğer savaşmak yerine kaçsaydım. Eğer kendimi kontrol edebilseydim. Ama yapmadım. İçimdeki canavarlar beni ele geçirdi ve hayatımdaki en değerli şeyi, bir anlık

Onu oradan çıkarabilir, *Oasis'e* götürebilirdim, ama yapmadım. Onun ölümü sonsuza kadar benim vicdan azabım olacak."

"Tyrek." Callie adımı fısıldıyor ve ben kendimi zorlayarak ona bakıyorum, göğsüm hem hatırladığım hem de şu anki acıyla ağrıyor. "Senin suçun değil."

"Benim."

"Hayır," diye ısrar eder, başını şiddetle sallar. "Kendini suçlayamazsın. Kız kardeşini korumaya çalışıyordun. Senin 'canavarların', senin deyimimle, onu korumaya çalışıyorlardı. O gün birçok Zivonlu da sevdiklerini kaybetti, kaçsaydın onu kurtarabileceğini bilmenin imkanı yok. Eğer farklı davranmış olsaydın, işler değişir miydi diye merak edemezsin, çünkü *bunu bilmenin* bir yolu yok."

Elini uzatıp yanağıma dokundu ve yüzümü ona doğru çevirdi. "Ben de bazı şeyleri merak ediyorum. Babamın öksürüğünün arttığını fark etseydim. Onu sigarayı bırakmaya ikna etseydim, sosyal ortamlarda bile, "sadece ara sıra bira içerken" bile. Onu daha erken hastaneye götürseydim. Ama bu tür şeyleri düşünemezsin, ben de düşünemem, çünkü düşünürsek deli oluruz. Geçmiş değiştirebilir miydik diye merak etmekten vazgeçemediğimiz için, geleceğimiz için kalan her şeyi kaçıracağız."

Elini yanağıma koydu, farkında olmadan akmaya başlayan gözyaşlarını sildi.

"Kruul, halkını yok etmeye geldi. Onun ölmesi *onların* suçu. Senin değil."

Çenem sıkışıyor, o kadar sıkı ki acıtıyor. Buna inanmak *istiyorum*. Gerçekten istiyorum. Ama suçluluk duygusu beni çekiyor, ona olan tatminsiz ihtiyacım kadar beni parçalıyor.

Callie bana yaklaşır, neredeyse dokunacak kadar yaklaşır, bakışları benimkileri arar.

"Ben de senin gibi bu bağı hissedebiliyorum," diye fısıldıyor. "Benim halkımın bunun için senin halkıninki gibi bir kelimesi ya da bunu gösteren bir şeyi yok, ama ben de aynı şekilde hissedebiliyorum." Konuşurken gömleğinin yakasına uzanıyor ve onu aşağı çekiyor, böylece kalbinin üstündeki pürüzsüz soluk tenini, göğsünün şişkinliğini görebiliyorum ve arzu fiziksel bir acı gibi içimi parçalıyor.

"Bunun gerçek olduğunu biliyorum," diye mırıldanır Callie. "Sen benim eşimsin, ben de seninkiyim. Kaçmaya çalışabilirsin, inkar etmeye çalışabilirsin, ama bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Ve ben yine de seni istiyorum."

Artık ona karşı koyamıyorum, koymak da istemiyorum. Ona uzanıyorum, yüzünü bana doğru çevirirken onu kollarıma çekiyorum ve her şeyden çok ona yakın olmam gerektiğini biliyorum.

Olabildiğince yakın.

Tyrek

Onları kafamda hissedebiliyorum, canavarlarımı. Onun dolgun, pembe dudaklarını, hafifçe aralanmış, benimkini isteyen dudaklarını görünce dışarı çıkmak için çabalayan şehvet. Onu öpmek, ona sahip olmak ihtiyacını kontrol edemiyorum sanki, ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırırken hayal kırıklığından bir homurtu çıkıyor dudaklarımdan. O anında karşılık veriyor, ağzı benimkinin altında açılıyor, dili benim ağzımın sıcaklığında çılgınca dolanıyor ve penisim acı verici bir şekilde titriyor. Ön sıvımın ıslak sıcaklığını pantolonumun kumaşını nemlendirirken hissedebiliyorum, penisim özgür olmak, eşimi sahiplenmek için geriliyor.

Benim Callie'm.

Kolları boynuma dolanmış, şaşırtıcı bir güçle beni kendine çekiyor. "Sadece bırak kendini," diye fısıldıyor ağzıma, öpücüğü keserek. Dudakları hala benimkine değiyor, göğüsleri göğsüme, kalçaları bana sürtünüyor. Onun bacaklarının arasında oturduğumu, onun sıcak sıkışmasını, dudaklarının penisimde kayarken hissettiğim duyguyu hatırlıyorum. Bana güvendiği, bana zevk verdiği ve karşılığında bunu ne kadar hevesle kabul ettiği tüm anları.

Bana

güveniyor.

Güvenmemesi

gerek. Ama

güveniyor.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, avucunu yanağıma dayayarak beni tekrar öptü. "Bana zarar vermezsin. Hiç vermedin. Beni sadece kurtardın." Diğer eli boynumun arkasından aşağı inerek ruh izinin belirdiği göğsüme bastırdı ve Callie'nin gözleri karanlıkta benimkilere parıldarken, ben ona olan ihtiyacımınla titriyordum.

"Senin *her* şeyini istiyorum."

Yine bana doğru eğilir, beni derin ve şiddetle öper ve ben arzusun dalgasını durduramam. Onu döndürürüm, parmaklarım saçlarına gömülürken onu bir ağaca doğru itip, ağzını yalarken onu sabitlerim.

"Ben de seni istiyorum," diyorum dudaklarına, arzusun ikinci bir nabız gibi içimde attığını hissederek, kanımı ısıtıp beni ele geçirirken.

Dünya etrafımda uğulduyor ve sisleniyor, Callie'nin kokusu ve sıcaklığı her şeyi engelliyor. "Sana *ihtiyacım var*, eşim. Callie'm."

Onun adını inleyerek, ağzımı boğazına dayayıp emip ısıırıyorum, vücudumu onun vücuduna bastırıyorum. Onun tadını, kokusunu her yerimde hissetmek istiyorum ve ellerimle göğüslerini kavrayıp, yüzümü aralarına gömüyorum, gömleğini yukarı çekip, etini ağzıma alıyorum. Sadece meme uçlarını değil, göğüslerini de emip ısıırıyorum, parmaklarım belini tırmalıyor.

Callie adımı haykırıyor, *inliyor* ve bu beni daha da teşvik ediyor. O benim canavarıma sahip olmak istiyor, onu arzuluyor, ona verebileceğim her şeyi istiyor ve beni çeken bağı hissedebiliyorum, beni acımasızca bu duruma sürüklüyor.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, pantolonunu sertçe aşığı çekiyorum, belinden aşığısını gözlerimin önüne seriyorum. Callie, parmaklarımla kıvrımlarını açarken, parmaklarımı onun uyarılmasından ıslatırken, ağzımı ona bastırırken parmaklarımı yalarken nefesini kesiyor. Artık bana tatlı ve tanıdık gelen kokusunu içime çekiyorum ve dilim onun üzerinde geziyor — girişinde, kıvrımlarında, yalayıp emdiğimde çığlık attıran küçük yumruğunda, ve o elini ağzına kapatıyor, ben onun tatlılığını yalarken çığlıklarını bastırıyor.

Benim için başka bir şey yok. Ondan daha çok istediğim bir şey yok. Onu su, yemek, hava gibi arzuluyorum ve onu hevesle yalarken, onun rahatlamasını, zevk almasını isteyerek ona sıkıca tutunuyorum. Bağın sıkılaştığını hissedebiliyorum, ama artık ruhumu yavaşça boğan bir ilmek gibi gelmiyor.

Bunun yerine güvenlik, emniyet, bir yuva gibi hissediyorum. Bizi birbirimize yaklaştırdığını hissedebiliyorum ve Callie de bunu hissedebildiğini söylüyor, ama buna karşı koymuyor. Elinin arkasından benim adımı inliyor, kalçaları hevesle ağzıma doğru kıvrılıyor, doruğa yaklaşıırken uylukları titriyor.

O an geldiğinde, parmakları ağacın kabuğuna tutunur, klitorisi dudaklarımın arasında zonklar, orgazmı dilimin üzerine akar. Benim için şiddetle orgazm olur, yüzüme sürtünür ve onu parmaklarımla tekrar açmam gerektiğini bilsem de, bekleyemem.

Eşimin benim sikimde olmasını istiyorum ve onu şimdi istiyorum.

Nefes nefese, pantolonumu aşığı indiriyorum. Sonra Callie'nin kalçalarını kavrayıp, ayağa kalkarken onu kaldırıyorum, bacaklarının korkusuzca ve direnç göstermeden bana dolanmasına inleyerek. Yüzümü ellerine alıyor, dudaklarım ve çenem hala onun uyarılmasından ıslak olmasına rağmen, sikimi aramıza sokarken beni öpüyor. Ağzımdan kendi tadını yalıyor ve

bu beni daha da sertleştirir, sırtını kamburlaştırıp şişmiş penisimin başını içine alırkenki arzusu, saf şehvetiyle.

Onu penisimin üzerine çekip tamamen üzerime oturtmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Bunun yerine onu ağaca doğru bastırıyorum, sert ve hızlı hareketlerle yukarı doğru iterek yerinde tutuyorum, dişlerimi sıkarak onu bir kerede almaya zorlamak yerine yavaşça germeye zorluyorum.

Callie aşağı doğru kıvrılınca işim daha da zorlaşıyor, sanki beni tek bir sıcak, hızlı itişle içine almamı *istiyormuş gibi*, sanki benim sikimi o kadar çok arzuluyor ki, hemen şimdi hepsini istiyor gibi. Dudaklarıma karşı tatlı inlemeleri ve inlemeleri bunu gösteriyor, parmakları saçlarımı tararken beni sıkıca sarıyor.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun," Callie, ben ona girerken ağzıma doğru nefes nefese, sıkı, gergin açıklığının benim penisin tabanına bastırıldığı mutluluk verici hissi hissederek. "Sanki benim için yaratılmışsın gibi."

Geri çekilip ona bakıyorum, sözlerinin yarattığı arzu sisinde kaybolmuşum. Hiç mantıklı değil. O bir Terran, benim ona yabancı olduğum kadar o da bana yabancı. Benim iri olduğum kadar o da minik, beni içine alacak kadar küçük, benim kanlı ve şiddet dolu olduğum kadar masum. Kaderin bir cilvesi onu hayatıma sokmasaydı, asla tanışmamamız gereken iki varız.

Kader. Beni bir kez daha öpmeye başladığında bu düşünce aklıma geldi. Kader olmasaydı, asla karşılaşmazdık, birbirimize bakmazdık bile, ama yıldızlar bizden daha iyi biliyordu. Callie bana getirildi ve korkusuzluğu sayesinde beni tüm kalbiyle kabul etti.

Beni *arzuladı*.

Beni *seçti*.

Bu düşünceyle göğsüm ağrıyor, izinin olduğu yer yanıyor, Callie'nin ruh ikizim olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde gösteren iz. O benim için yaratılmıştı, benim onun için yaratılmış olduğum kadar kesin.

Başka hiçbir şeyin önemi yok.

O sözlerimi tekrar edene kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim, öpüşmemizin içinde boğulmuş, elleri saçlarıma dolanmış. Onu ağaçtan biraz uzaklaştırıyorum, öpüşmeler arasında daha fazlasını isterken onu sikimde zıplatıyorum, kendimi o ana kaptırıyorum, Callie'yi kaldırıp tekrar tekrar ağrıyan sikime indirmenin hissine, onun tereddüt etmeden beni tamamen içine aldığını hissetmeye. Duvarları sıkıca sıkışıyor, ritmik bir spazmla bana doruğa ulaştığını söylüyor ve aniden ağzını ağzıma bastırduğunda, geldiğini anlıyorum. İnlemesini öpücüğümün içine alıyorum

, zevk ılığını yutuyorum, onu ağaca doğru itiyorum ve sertçe içine giriyorum, benim sikimde sertçe boşalıırken bile yalvardığı gle onu alıyorum.

İçine boşaldığımda, benim inlememi alır, bana tekrar öperek bana yapışır, bana karşı kıvrılır ve kendini benim uzunluğuma sürter. Beni sıkıca sarar, bir kez daha sertçe içine girerken tohumumu alır, yüzümü boynuna gömerken nefes nefese kalır. Zevk muazzam, kalçalarım sarsılıyor, sikim boşalacak bir şey kalmasa bile daha fazlasını arıyor ve sonunda büyük bir isteksizlikle kendimi ondan çekip geriye sendeleyerek uzaklaşıyorum.

Sis dağılınca, başka düşünceler akın ediyor. Bağımız hakkındaki keşfim ani suçluluk duygusuyla unutuluyor ve gözlerine bakamadan ondan uzaklaşıyorum.

Yine yaptım. Bu sefer açık alanda. Düşünmeden, bir hayvan gibi onu aldım.

"Tyrek." Callie'nin sesi yumuşaktı. "Konuş benimle. zgn olduğunu anlayabiliyorum." "Tabii ki zgnm!" Hâlâ ona bakamıyorum. "Yine kontrolümü kaybettim.

Canavarlarımı zapt ettiğimi söylüyorsun, ama seni herkesin görebileceği, bulabileceği açık bir alanda sahiplendim. Kendi şehvetim için seni tehlikeye attım. Ben bir...

"Söyleme," diyor Callie yumuşak bir sesle. Giysilerini giyip dzelittiği sırada çıkan hışırtı sesini duyuyorum. "Bana bak."

Sesinde daha önce hiç duymadığım bir emir tonu var ve sesindeki coşkuya şaşırarak yavaşca dönüyorum. Gözleri kısılmış. "İkimiz de kontrolü kaybettik. Ben de seni en az senin kadar istedim. Arzunun seni ele geçirmesine kapılmakla hata etmedin, ama bu konuda benim irademi elinden almakla hata ettin. Ben senin ihtiyalarınla kontrol edilecek masum bir kız değilim. *Ben* de istedim. *Ben* de zevk aldım."

"Callie..."

"Bazı şeyler senin canavarlarınla ya da duygularını kontrol altında tutmaya alışmanla ilgili değil," diyor ısrarla, kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak. Bu, gözlerimi onlara çekiyor ve penisim seğiriyor.

"Bu, hissettiğimiz kimya hakkındaydı. Bağımız ve birbirimiz hakkında hissettiklerimiz hakkındaydı. *İkimiz de* az önce yaptığımız şeyi yapma ihtiyaını hissettik. Ben de senin kadar. Bunu tamamen kendine odaklayarak beni daha çok incittin, çünkü bu benim arzularımı tamamen geçersiz kılıyor. Ben de en az senin kadar bunun bir parçasıyım. Ve *seni*, olduğun gibi istiyorum."

Bunun üzerine içimdeki bir şey yumuşadı ve aramızdaki küçük mesafeyi aşarak, onun şiddetli mavi-yeşil gözlerine baktım. Onun gözlerini, onun diğer tüm özelliklerinden daha çok seviyorum, onların sulu derinliklerini, ve bu sefer onu öptüğümde, bunun nedeni kontrol edilemez bir arzuya kapılmam değildi.

Sadece istediğim için ve onun da istediğini bildiğim için. "Artık direnme," diye fısıldadı Callie dudaklarıma ve ben onu kollarımın arasına aldım

kollarımın arasına alıp, ona sıkıca sarılırken patikaya geri dönüyorum.

Böylece onu dağa, gizli gemimize taşıyorum.

Callie

TYREK beni saklandığımız yere kadar taşıyor ve ben hiç itiraz etmiyorum ya da şikayet etmiyorum. Bunu yapmak istediğini, bunun onun için bir anlamı olduğunu anlayabiliyorum ve ben de onun bunu yapmasını istiyorum. Birincisi, beni ağaca dayayıp sahiplendiği için dizlerim titriyor, ama aynı zamanda ona yakın olmanın hissini de seviyorum. Onun kollarında, güçlü geniş göğsüne yaslanarak, kokusunu içime çekerek, burada olabileceğim en yakın cennete ulaşmış gibi hissediyorum. Sanki aramızdaki tüm duvarlar sonunda yıkılmış gibi ve bu hissin, tüm içimizdeki acının ve yanlış anlaşılmalara sonunda çözülmesinin tadını çıkarmak istiyorum.

Beni kapaktan geçirip, geminin arkasındaki kabine, yatağıma götürüyor — umarım, en azından burada saklandığımız sürece, artık bizim *yatağımıza*.

Ormanlık alanda tutkulu ve aceleci bir şekilde birleştik, yarı çıplak haldeydik ve o gün Tyrek'e rastladığımda Maya ile Anzir arasında gördüklerimi hatırlattı. Şimdi Tyrek beni yatağa yatırırken, sanki bana dokunmaktan doyamıyormuş gibi ellerini giysilerimin altına sokuyor. Üzerime uzanıyor, kaba avuç içleri, onun boyutundaki bir erkeğin yapabileceği kadar nazikçe hassas tenimi okşuyor, ben onun altında hafifçe kıvrılıp zevkle inerken beni okşuyor.

"Seni istemediğimi düşündüğüne inanamıyorum," diyor yumuşak bir sesle, elleri hala vücudumun üzerinde dolaşıyor.

Karnımı, belimi, kalçalarımı okşuyor - çok erojen bölgeler değil, ama dokunduğu her yerimde cildim yanıyormuş gibi hissediyorum, en masum dokunuşlarından bile zevk dalgaları geçiyor içimden.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye devam ediyor Tyrek, üzerimde dururken. "En çok da seni istenmeyen hissettirdiğim için özür dilerim, çünkü bunun asla doğru olmadığını sana söz veriyorum."

"Artık biliyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Benim de sana açıklamadığım şeyler var, senin bana Zivon'da olanları anlatmadığın gibi. Belki de neden öyle hissettiğimi anlaman daha kolay olur..."

"Anlat bana," diyor kararlı bir sesle, yana dönüp beni kollarına alıyor. Elleri kollarımı, kalçamı, düz karnımı okşuyor, gömleğimi yukarı çekip derimdeki desenleri izliyor.

"İstersen," diye ekliyor. "Ama ben senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben düşündüm ki..." Tereddüt ediyorum, ona nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışıyorum. "Dünya'da işler biraz farklı yürür. Bir eş bulup birdenbire *anlınız* diye bir şey yoktur. Bunun bir süreci vardır."

Tyrek ciddiyetle başını sallar. "Dünya'da bu tür bağların olmadığını duydum. İlk başta, bizim eş bağımızı o kadar güçlü hissetmediğinizi düşündüm, çünkü bu sizin kültürünüzün bir parçası değil. Ama öyle olmadığını söylediniz."

"Senin kadar güçlü bir bağ hissediyorum," diye onu temin ettim. "Ve bazen Dünya'da, iki kişi bu kadar güçlü bir bağ hisseder ve bunu doğrulayacak fiziksel bir işaret olmasa da, sanki *bunu biliyorlarmış* gibi hissederler. Ama bu, birini bulmanın olağan bir parçası olduğu sizin halkınız gibi değildir. Bu son derece nadirdir. Çoğu insan tüm hayatını bunu bulmaya çalışarak geçirir ve bu sırada, o kişiyi bulmak için 'flört ederler'."

"Çıkmak." Tyrek bu kelimeyi dikkatlice söylüyor. "Terra'da bunu çok yaptın mı? Bu 'çıkma'yı?'"

Sesinde kıskançlığın titremesini duyabiliyorum, elleri beni sıkıca tutuyor ve ben hafifçe gülüyorum.

"Hayır," diyorum ve bunu söylerken onun rahatladığını *hissediyorum*. "Çıkmadım. Anlamaya çalıştığım şey bu. Çıkmanın bir parçası sadece doğru kişiyi bulmak değil, ilişkilerde nasıl yol alacağını öğrenmektir. Nasıl iletişim kuracağını. Başka bir kişinin ne hissettiğini nasıl anlayacağını. Ne zaman sadece seks olduğunu, ne zaman daha fazlası olduğunu."

Uzun bir nefes alıp ona yaklaşıyorum. Kollarının çevresi güvenli ve rahat hissettiriyor, bütün gece burada kıvrılmak istiyorum. Tartışmamızdan —ve barışmamızdan sonra, her şeyden çok onun benimle kalmasını umuyorum.

"Utangaç ve sessiz olduğum için pek çıkmadım, ve tam hazır olduğumu, hatta hoşlandığım birini bulduğumu düşündüğüm anda babam hastalandı" diye açıklıyorum. "Onun bakımına çok zaman harcadım ve sonuç olarak pek çok önemli anı kaçırdım. Onu bunun için hiç suçlamıyorum, hiç de bile. Onunla geçirdiğim zamanlar için çok minnettarım. Bir daha böyle bir fırsatım olmayacak. Ama bu beni... gelişmemiş hissettirdi. Hayatımın birçok önemli anını kaçırmışım gibi. Sadece flört etmek değil, benim yaşımdaki insanların yaptığı diğer şeyler de

yapacakları şeyleri kaçırdım. Gerçek bir yetişkin nasıl olunur bilmiyorum. Nasıl flört edilir, nasıl yalnız yaşar, nasıl gerçek bir partner bulunur. Nasıl aşık olunur."

Parmaklarımla kaslı kolunu okşuyorum, son cümleden sonra ona bakmaya utanıyorum. "Bu yüzden eş bağıni benden sakladığında çok incindim," diye devam ediyorum yumuşak bir sesle. "Beni çocuk muamelesi yapıyormuşsun gibi hissettim. Hayatımın büyük bir bölümünde çok naif ve geride kalmış hissettim, sanki diğerlerinden yıllarca gerideymişim gibi, ama aslında öyle değildim. Aslında, çoğundan daha fazlasıyla başa çıkmak zorunda kaldım. Ama yine de kendimi diğerleri kadar dünyevi ya da yetenekli hissetmiyordum. Bağımız hakkındaki gerçeği kaldıramayacağım gibi davranılması, bunu gerçekten kaldıramayacağımı düşündüğünü hissettirdi. Yeterince güçlü olmadığımı hissettirdi."

"Oh, Callie." Tyrek bana bakıyor, sonunda cesaretimi toplayıp onunla göz göze geldiğimde yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. "Bu görev boyunca cesaretin beni defalarca hayrete düşürdü."

Onun ifşaatı beni, onun benim ifşaatım kadar şaşırttığı için, istemeden gülerek ona bakıyorum. "Bütün bu zaman boyunca çok korktum!" diyorum ona, daha fazla gülmemek için kendimi zor tutarak. "Her an, her saniye. Kesinlikle donakaldım."

Tyrek yumuşak bir gülümsemeyle elini uzatıp parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Korkmak seni daha az cesur yapmaz," diyor bana nazıkçe. "Aslında, bu daha da etkileyici. Bu sadece, korkmana rağmen tüm bu zaman boyunca harekete geçtiğin anlamına geliyor ve bu inanılmaz bir şey. Babanla nasıl ilgilendiğin, onun için ne kadar güçlü olduğun inanılmaz. Halkımız için bu duruma nasıl ayak uydurduğun, sen ve ben bunu yapmamız gerektiğinde öne çıkıp yardım ettiğin inanılmaz."

Elini yanağıma koyup yüzümü kendine doğru çeviriyor. "Sen tanıdığım en harika insansın," diyor fısıldayarak. "Ve her zaman öyle olacaksın."

Aramızda bir şeylerin tıklandığını hissedince nefesim kesildi, ikimiz de birbirimize karşı yumuşadık, aramızdaki bağı kabul ettikçe duvarlarımız daha da yıkıldı. Sanki içimde bir şey açılıyor, acıyor, onu her şekilde istiyor gibi hissettim — aşk, arzu, rahatlık, güvenlik ve bunun ötesindeki her şey için.

Beni öptüğünde, bunu ruhumun derinliklerinde hissedebiliyorum. O bana doğru eğilirken, ellerim onun gömleğini ararken, o da benimkini arıyor, ikimiz de ellerimiz ve dudaklarımızla birbirimizi soyuyoruz ve sonunda tenlerimiz birbirine değiyor. O inleyerek içime girip, kendini sonuna kadar soktuğunda,

sanki hep böyle olmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bir bütünün iki yarısı, sonunda bir araya geliyor, yıldızlar, galaksiler ve ışık yılları aşarak, en sıra dışı koşullarda birbirlerini buluyorlar.

Dışarıda tehlike var, Kruul'larla dolu gemiler var ve tamamlanması gereken bir görev var. Ama bu gece, sadece ikimiz varız ve Tyrek'in vücudu benim içimde, ikimiz sonunda korku ve çekinme olmadan birlikte hareket ediyoruz.

Henüz yüksek sesle söylememiş olsak da, sadece aşk var. O bana yıldızları gösterirken, ben ona sarılıyorum.

Rok'un silahı bitirmesini beklerken birkaç gün geçiyor ve bu süre zarfında, Tyrek ve ben, üzerimizde dolaşan tehlikeye rağmen, tahmin edebileceğimden daha fazla birbirimizin tadını çıkarıyoruz. Artık ikimiz de aramızdaki şeyin gerçek olduğunu ve ikimizin de bunu çekinmeden istediğini kabul ettiğimize göre, birbirimizi keşfederek zaman geçirmek kolay geliyor.

Zamanımızın çoğunu yatakta geçiriyoruz, Tyrek bana birbirimize zevk verebileceğimiz sonsuz yolları gösteriyor ve ben öğrenmeye can atıyorum. Dinlenmemiz gerektiğinde, birbirimizi hikayelerle oyalıyoruz — o, Kruul saldırısından önce Zivon'da geçirdiği zamanları ve gezegen dışında yaşadığı maceraları anlatıyor, ben de ona Dünya'nın gelenek ve göreneklerini anlatıyorum.

Yavaş yavaş, fiziksel zevklerin arasında, birbirimizin geleneklerini, birbirimizi tanımadan önceki hayatlarımızı her zamankinden daha iyi tanıyoruz ve birlikte geleceğimizin nasıl olabileceğine dair bir fikir oluşturmaya başlıyoruz.

Yine de, hiç dikkatimiz dağılmadığı anlarda ikimiz de gerginiz. *Yapacak işlerimiz*, bulmamız gereken parçalar varken görev daha kolaydı. Şimdi tek yapabileceğimiz, Rok'un cihazın tamamlanacağına söz verdiği günü beklemek ve hiçbir şey *yapamamak* delirtici. Ormanda kavga ettiğimiz gün ile o gün arasındaki zaman, şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf, harika ve korkunç karışımdı; zevk, kahkaha ve birbirimizi tanıma ile doluydu, ama aynı zamanda ikimizin de bildiği, henüz gerçekleşmemiş olan kavga hakkında beklenti dolu bir korku ile de doluydu.

Önümüzde bizi nelerin beklediğini bilirken tamamen kaygısız hissetmek imkansız, ama halkımız özgür olduğunda ve Kruullar gittiğinde kaygısız ve rahat olmak için bolca vaktimiz olacağını ve Tatarı'yı tekrar evimiz yapabileceğimizi söyleyerek ikimizi de cesaretlendiriyorum.

Tyrek bana inanıyor gibi görünüyor ve ben de kendime inanmak zorundayım. Başarılı olacağımıza inanmak zorundayım, çünkü içten içe, bunun nasıl biteceğinden çok korkuyorum. İnanılmaz zorluklarla karşı karşıya olduğumuzu biliyorum ve mantıken, işlerin ters gidebileceği pek çok yol olduğunu biliyorum. Kaybedebileceğimiz pek çok yol var — aslında kazanabileceğimiz yollardan daha fazla.

Tüm olası sonuçlar arasında, bizim lehimize sonuçlanacak sadece birkaç tane olduğunu biliyorum. Ama bunun üzerinde durursam, delireceğim. Tyrek'i kaybetmekten, sevdiğim ve beni seven tek kişiyi tekrar kaybetmekten çok korkuyorum. Savaşırken nasıl olduğunu biliyorum, gördüm. İnanılmaz derecede güçlü ve savaşta yetenekli, ama savaş öfkesine kapıldığında tünel görüşüne sahip olduğunu biliyorum. O kadar sert ve şiddetli savaşacak, o kadar çok rakiple mücadele edecek ki, istemeden de olsa güçsüz düşeceği bir duruma düşeceğinden korkuyorum.

Yapabileceğim tek şey güvenmek, diye kendime tekrar tekrar söylüyorum. Tyrek'e, kendime, Rok'a, kadere güvenmek, bizi bu noktaya getirip sonunda birbirimizi bulmamızı sağladıktan sonra tekrar ayırmayacağına güvenmek.

İyiye odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Gelecek hakkında endişelenmek yerine, bana inanılmaz hissettiren bir adamla birlikte olduğum her saniyenin tadını çıkarmak için. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.

O son gün, Tyrek ve ben öğleden sonrasını kontrol odasında geçiriyoruz, tentür için çiçek açan V'Ari fidelerinin yapraklarını dikkatlice koparıyoruz. "Bunlar çok güzel," diyorum, parmağımın ucuyla kadifemsi yapraklardan birine dokunarak.

"Sen kadar güzel değiller." Tyrek, tentür yapmak için kullanacağı kaseye başka bir yaprak koyarken eğildi ve alnımı hafifçe öptü.

"Daha önce de böyle bir şey söylemiştin." Ona bakıyorum. "Mağarada, kristallerin çok güzel olduğunu söylediğimde. Sen de aynı fikirdeydin, ama ben sana baktığımda, sen bana bakıyordun."

Tyrek, yaprakları üzerinde kullandığı küçük cımbız benzeri aleti bırakır, geniş elleriyle belimi kavrar ve beni kollarına çeker. "Evrende senin kadar güzel hiçbir şey yok," der ve parmaklarını yanağıma dokundurur. "Ve ben evrenin pek çok yerini gördüm. Hiçbiri senin güzelliğinin yanında sönük kalır."

Başka biri olsaydı, insan ya da uzaylı, durmasını söyledim, saçmaladığını söyledim. Ama Tyrek bunu söylerken gözlerinde o kadar samimiyet var ki, tek yapabildiğim ona bakmak ve böyle bir adamı eşim olarak bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünmek.

"Ben de senin kadar yakışıklı birini hiç görmedim," diyorum ona, kollarının arasına yaslanarak.

"İyi." Tyrek bana gülümsüyor. "Terran erkekleri hakkında bana anlattıklarına göre, Zivonlular çok daha üstün."

"Sence neden hepimiz kaldık?" Ona alaycı bir şekilde gülümserim ve parmak uçlarımda yükselerek onu öperim.

"Macera için, elbette," diye mırıldanır ağzıma, sonra öpücüğü derinleştirirken ellerini belime sıkıca sarar.

Öpüşmeyi daha da ileriye götürüp, Tyrek'in beni kaldırıp kontrol odasındaki masanın üzerinde sahiplenmesine kadar devam edebilirdik, ama ikimiz de bunun için zamanımız olmadığını biliyorduk. Keşke zamanımız olsaydı, önümüzdeki savaştan önce bir kez daha, ama bunun yerine dikkatimizi V'Ari bitkilerine çevirip, Tyrek'in tüm yararlı olanları toplayana kadar yaprakları topladık.

Ona su getiriyorum ve o, kasedeki küçük yaprak koleksiyonuna bakıyor. "Umarım yeterlidir," diyor sessizce.

Sadece çiçeklerden bahsetmediğini biliyorum. "Yeterli olacak," diyorum ve elini sıkıyorum.

"Bu bittiğinde," diyor Tyrek sessizce. "Bir geleceğimiz olacak. Belki kendi evimiz. Çocuklarımız..."

"Hepsini istiyorum," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Seninle, bu iş bittiğinde. Tatarı'de, arkadaşlarımızın yanında kendi evimiz. Bakacağımız bir bahçe. Senin ve benim gibi görünen, etrafta koşuşturan çocuklar. Hepsini istiyorum."

Tyrek bana bakar, gözleri parıltıyor.

"Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim," diye mırıldanır. "Bir eş bile, hele ki çocukları, bakılması gereken küçük, kırılgan varlıkları..."

"Sen harika bir baba olacaksın," diyorum ona kararlı bir şekilde ve bunu içtenlikle söylüyorum. "Ama önce bu lanet Kruul'lardan kurtulmalıyız."

"Elbette." Tyrek dikkatini V'Ari tentürüne çevirir, ben ise geride kalıp bankta oturur ve onun çalışmasına izin veririm. Çiçekleri hazırlama süreci, bana söylediğine göre, ritüel bir süreçtir. O, duyamadığım kadar alçak sesle konuşurken, yaprakları öğütüp bir damla bir damla su eklerken, sonunda karışım hazır olana kadar yumuşak bir şekilde ilahi söylerken onu izlerim.

"Rok ve ben silahı tartışırken sen bunu savaşçılar arasında dağıtacaksın," diyor ve içinde sıvı karışım bulunan şişeyi bana uzatıyor. "Planın bu kısmı hala senin için uygunsa tabii."

Bana sorduğu, dışlanmadığımı, görevin hangi kısmını yerine getirmek istediğime dair bir seçim hakkım olduğunu söylediği için minnettarım.

Bunu kabul ediyorum, diyorum ona, ve Tyrek eğilip beni tekrar öpüyor, uzun, yavaş ve derin bir öpücük.

O geri çekilirken, kontrol odasındaki ışıklar, dışarıda akşam olduğunu hissederek kararır. Akşam karanlığı çöküyor ve bunun geldiğini bilerek midem sıkışıyor.

Neredeyse zamanı geldi.

Tyrek

Geminin içinden dışarısının karardığına dair sinyal geldiğinde, Callie ve ben yönümüzü değiştiririz, odak noktamız birbirimizden göreve geçer. Sevdiğim ve ihtiyacım olan her şeye, eşim dahil, yaklaşan tehlikeyle başa çıkabilmemin tek yolu budur ve Callie'nin de benzer şekilde tepki vermesine minnettarım.

Kampa gitmeden önce ihtiyacımız olan her şeyi aldığımızdan emin olmak için birlikte çalışıyoruz, çoğunlukla sessizce, ama eskisi gibi gergin değiliz. Sadece odaklanmış durumdayız, ihtiyacımız olan son şeyleri toplarken birbirimizin etrafında rahat bir samimiyetle dolaşıyoruz. Silahlar, matara, tıbbi malzemeler.

Eskisi gibi gergin olmasa da, sessizlik ağır. Callie'nin benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum: Her şeyin çok kötü gidebileceğini, ikimizden birinin ya da ikimizin de ölebileceğini ya da birbirimizden koparılabileceğimizi. Bu gecenin birlikte geçireceğimiz son gece olabileceğini.

İkimiz de yakınlarımızı kaybettik. Benim kız kardeşim, onun babası. Birbirimizi kaybetme olasılığının gerçek ve somut bir şey olduğunu biliyoruz. Ama ikimiz de bunun üzerinde durmanın bir anlamı olmadığını biliyoruz. En kötüsünü beklemek bunun gerçekleşmesini engellemez, ama umut etmek için bir neden var.

Gemiden ayrılmaya hazırlanırken Callie beni durdurur, elini koluma koyar.

"Tyrek..." Sesi yumuşak ve tereddütlüydü, ben de ona döndüm ve güzel yüzünün her ayrıntısını içime çektim.

"Ne oldu?" diye aynı yumuşaklıkla soruyorum ve o alt dudağını ısıırıyor, gözlerimi benim gözlerimle buluşturuyor, çok sevdiğim yağmurlu gökyüzü rengindeki gözleriyle.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, bunu söylerken yanakları hafifçe kızardı. "Biliyorum, çok hızlı oldu. İkimiz de bu bağı daha yeni kabul ettik. Ama yapamadım... Sana söylemeden bu gece dışarı çıkmak istemedim. Bilmeni istedim."

Sanki kalbim taşıyor, hiç beklemediğim ya da karşılıklı olarak hissetmediğim duygularla çatlıyor gibi hissediyorum. Elimi uzatıp

düşmek üzere olan gözyaşını silerim ve ona gülümserim.

"Aşkın hızı ya da yavaşlığı önemli değildir," diyorum ona nazikçe. "Önemli olan ne kadar derinden hissettiğindir. Ve sana olan hislerim ruhumun derinliklerinde, kemiklerimin derinliklerinde, benliğimin en derinlerinde. Ben de seni seviyorum. Her zaman."

Gözlerinde yaşlar parıldarken bana doğru eğilir, parmak uçlarına yükselir ve ellerini göğsüme dayayarak beni öper.

"Sonsuza kadar," diye fısıldadı ve dudaklarım dudaklarına değdiğinde, kollarımı ona doladım, onu sonsuza kadar tutmak istedim.

Ama sonunda ayrılmak zorundayız.

Daha önce yaptığımız gibi, Rok'un beklediği kafeslerin bulunduğu köye gizlice ineriz. Onu orada görünce rahat bir nefes alırım, ilk engel aşılmıştır. Kruul'un farkına varmasından, tutsakları başka bir yere götürmesinden, hatta Rok'u silah yaparken yakalayıp öldürmesinden korkuyordum, buraya gelene kadar bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ama o hayatta ve iyi, kafesinin parmaklıklarının önünde duruyor, Callie ve ben kafesin kenarına doğru ilerliyoruz.

"İşte burada," diyor Rok, ince cihazı parmaklıkların arasından uzatarak. "Şuradaki kulenin tepesine çıkman gerekecek." Kruul'ların buraya geldikleri ilk günlerde inşa ettikleri iletişim kulesini işaret ediyor. "Ve onu en tepedeki, antenin hemen altındaki yuvaya tak. Bunu yaptığında, kristali etkinleştirmek ve patlamayı başlatmak için gereken gücü alacak. Patlama, tüm gemilerin yanı sıra tasmalarımızı ve kafeslerimizin kilitlerini de devre dışı bırakacaktır." Sırtarak ekler. "Kruul, tüm teknolojileriyle çok gelişmiş olduklarını düşünüyorlar, ama özünde hepsi aynı şey. Bu da, onları yok etmek için iyi bir silaha ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor."

Callie bana V'Ari içeceği içeren şişeyi uzattı. Daha önce ona bunun nasıl çalıştığını, üzerimize çöken transın birbirimizle iletişim kurmamıza, diğer savaşçıların varlığını hissetmemize nasıl yardımcı olduğunu açıklamıştım, tıpkı bu gece olduğu gibi, gecenin karanlığında, birbirine çok benzeyen diğer savaşçılarla birlikte karanlık bir savaş alanında bile. Ne kadar uzak olursak olalım, tek vücut olarak savaşacağız.

Rok'a bakıyorum, bir an onun bakışlarını tutuyorum.

"*Brathi du alarch*," diyorum yüksek sesle, şişeyi geriye doğru eğip ona uzatıyorum.

Rok, içkiyi yudumlayıp Callie'ye geri vermeden önce, alçak sesle ve fısıldayarak bu sözleri tekrarlar. Callie bana bir bakış atar ve sonra kafeslerden aşağı inmeye başlar

kafeslerin arasında dolaşmaya başlar ve her savaşıya sırayla şişeyi uzatır, onlar da içkiyi yudumlarken sözleri mırıldanırlar.

Etkisini hissetmek biraz zaman alacak. Zamanlamayı doğru yaparsak, savaş başlamadan önce cihazı kulenin tepesine çıkarmak ve patlayıcıyı ateşlemek için yeterli zamanımız olacak.

Callie yanıma geldiğinde Rok, "İyi şanslar kardeşim," der ve ikimiz kuleye doğru bakarız.

"İyi şanslar," diye ekler Harax ve ikimiz de ona bakarız. O omuz silkerek sırtar. "Ne? Ben de diğer uzaylılar gibi Kruul piçlerini öldürmek için sabırsızlanıyorum."

Callie buna burun kıvrır ve ikimiz bir kez daha birbirimize bakarız, sonra kafesleri geride bırakıp kuleye doğru kararlı adımlarla ilerleriz.

Oraya fark edilmeden ulaşmak daha zor. Ağaçlar ve çadırlar daha az ama biz hızla bir noktadan diğerine geçerek geniş metal tabana ulaşırız ve kontrol güvertesi ve antenlerin çok yukarıda olduğu spiral şeklini yukarıya doğru bakarız.

"Gidelim," diye fısıldadı Callie, nefesini içine çekerek, ve ben cesur, güzel eşime baktım. Bir kez daha, onun cesaretine hayran kaldım.

Ben önden gidiyorum. İlk basamağa ulaştığımda ona elimi uzatıyorum, ayağını basmasına yardım ediyorum ve yavaşça yukarı tırmanmaya başlıyoruz.

Dikkatli tırmanırsak, bolca el ve ayak basamağı olduğu için düşündüğüm kadar zor değil, ama gittikçe yükseğe çıktıkça tırmanıştan başım dönüyor, ne kadar yükseğe çıktığımızı düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"Yüksekten hoşlanmam," diye homurdanıyorum, kendimi biraz daha yukarı çekiyorum ve Callie kısa bir kahkaha atıyor.

"Ben de," diye itiraf ediyor. "Aşağı inmek gerçekten çok zor olacak."

Onun sözlerini tam olarak anlamadım ve başka bir durumda bunu sorardım, ama şu anda ikimiz de tırmanmaya çok odaklanmış durumdayız. Neredeyse yarı yola geldik ve ben metal bir halkaya tutunarak kendimi biraz daha yukarı çekiyorum, Callie ise biraz nefes nefese kalarak hemen altımda kalıyor.

Ve sonra, aniden havada çığlık atan bir alarm sesi duyulur.

Vreck! Dişlerimi sıkıyorum, içimde korku yükseliyor. Kruul'lar bir şeylerin ters gittiğini biliyorlar ve gerçek bir sorun çıkması an meselesi.

Birkaç saniye sonra, blaster ateşinin sesi dikkatimi altımızdaki alana çeker. Callie, ateşten kaçınmaya çalışırken korkuyla gözlerini büyütür ve arkamda daha hızlı tırmanmaya başlar. Kruul'lar çoktan kuleye atlamış, bizi yakalamak ve durdurmak için tırmanmaya başlamışlardır ve zamanımızın azaldığını biliyorum.

Üzerimde, gemilerden biri bize doğru dönüp silahlarını doğrultunca, ışıklar aniden görüş alanımı doldurur. İlk atıştan sonra, bana ateş etmediklerini anlarım.

Callie'ye nişan alıyorlar.

Hiç bu kadar hızlı, bu kadar her şeyi tüketen bir savaş öfkesi hissetmemiştim. Bir anda beni tamamen yutuyor, bir tarafa sallanıp kuleden destek alırken tüm dünya kırmızıya bürünüyor.

İtmekle birlikte gemiye doğru atladım.

Callie

ÇIĞLIK ATARIM.

Başka mantıklı bir tepki yok. Bir an için, altımızda blaster ateşleri ve Kruul'ların yukarı tırmanmaya başlaması, geminin ışıklarının bizim yönümüze dönmesi, sonra da yukarıda blaster ateşleri ve Tyrek'in gemiye atlayıp bana ateş etmesi var.

Çılgılığım havayı doldurur, onun savaş öfkesi kadar ilkel ve içgüdüsel. Tek düşünebildiğim, onun ölmek üzere olduğu, sevdiğim adamın ölümüne tanık olmak üzere olduğum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığıdır.

Ölecek. Ölecek. Ölecek...

Ama sonra onu görüyorum, uzaylı bir King Kong gibi devasa ve iri, ama insansı ve bin kat daha yakışıklı, havayı dolduran bir kükremeye geminin güvertesine iniyor, benim çılgılığımı bile bastırıyor.

Tıpkı geçen sefer, tepenin yamacında savaştığımızda olduğu gibi, Tyrek'in savaş öfkesi ne kadar korkutucu olsa da, aynı zamanda inanılmaz olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kendi vahşi ve acımasız tarzında güzel.

Kılıçlarını çekip ileri atılır ve silahları etkisiz hale getirir. Bir dizi atış ıskalar, bir an sonra karanlık ve ağır bir şey havada uçar ve onun en az bir silahı tam anlamıyla kopardığını anlarım.

Aslında bu oldukça heyecan verici.

Ama bunu düşünemem. Tırmanmaya başlamadan önce Tyrek'in bana verdiği cihaza tutunarak yukarı tırmanıyorum, arkamda Kruul'ların olduğunu hala çok iyi biliyorum. Beni yakalamak için hızla tırmanıyorlar ve ben de elimden geldiğince hızlı hareket ediyorum, bir gözüm Tyrek'in saldırdığı gemide.

Gemi, Tyrek'i üzerinden atmak için geniş bir dönüş yapıp yana yatıyor, ama Tyrek de onunla birlikte hareket ediyor ve bana dev bir dalganın üzerinde sörf yapan birini hatırlatan bir denge kuruyor — tabii o dalga yüzlerce metre yükseklikte asılı duruyor ve sörfçü devasa bir uzaylıysa.

Nefes nefese, kulenin bir sonraki metal halkasına tırmanırken, geminin üstündeki kapaktan devasa bir Kruul uzaylı çıkıyor. Silahını çekmiş,

Tyrek'e saldırıyor ve gece havasında benim anlayamadığım bir şeyler bağıyor.

Ama savaş öfkesi hala Tyrek'i ele geçirmiş olduğu açık. Bıçaklarının tüm gücüyle Kruul savaşçısına saldırıyor ve diğer uzaylıyı geriye doğru savuruyor, ta ki ikisi de geminin güvertesinin altındaki kapaktan kaybolup gözümün önünden tamamen kaybolana kadar. Gemi çılgınca sallanıyor, ama ne olduğunu göremiyorum ve hedefime o kadar yakınım ki artık izlemeye devam edemem.

Kalbim boğazımda, beni boğuyor, ama dişlerimi sıkıp tırmanmaya devam ediyorum. Kruul'lar bana yaklaşıyor ve düşmeden olabildiğince hızlı tırmanarak onlardan kaçmaya çalışıyorum. Gözümün ucuyla, Tyrek'in bulunduğu geminin ileri geri sallandığını görebiliyorum ve onun için endişeleniyorum, *tırmanmaya devam etme* kararlılığım dışında her şeyi geride bırakıyor.

İşte bu. Bütün bu görev boyunca bunun için savaştık, buraya gelmek için. Bunu bitirmek benim görevim ve başarısız olmayı reddediyorum.

Kruul'lar artık neredeyse peşimde ve panik yapmamaya çalışarak nefesimi tutuyorum. Her an üzerime çullanabilirler ve neredeyse vardım ama yeterince yakın değilim.

Kaybedeceğim, diye umutsuzca düşünüyorum, kendimi yukarı çekerek cihaza tutunuyorum. *Yeterince hızlı ya da güçlü değilim*.

Sonra gemi tekrar kuleye doğru dönüyor, kalan silahlar ateş açıyor ve ben nefesimi tutuyorum, bu kadar, öldüm diye düşünüyorum. Kendimi bir santim daha yukarı çekiyorum, cıvataların çarpmasını, aşağıya doğru düşerkenki korkunç düşüşü bekliyorum.

Ta ki silahlar altımdaki Kruul'lara ateş etmeye başlayana kadar, ve düşmeye başlayanlar onlar olur, vuruldukça çığlık atarlar.

Tyrek!

Rahatlama ve sevinç karışımı bir duygu ile onun geminin kontrolünü ele geçirdiğini ve şimdi Kruul'lara ateş ederek bana yol açtığını, bana başından beri söz verdiği şeyi yaptığını anlıyorum.

Beni savunmak ve korumak. Zayıf olduğum için değil, birlikte daha güçlü olduğumuz için.

Bu, son bir hamle yapmak için ihtiyacım olan son gücü bana veriyor, birlikte olduğumuzu bilmek. Bunu aklımda tutarak, kendimi kulenin tepesine kadar son birkaç santimi tırmanıyorum ve yanıp sönen kontrol panelinin beklediği güverteye çıkıyorum.

Rok'un dediği gibi, panelin altında bir yuva var. Kalbim göğsümde çarparak, cihazı içine itiyorum, kristalin sivri ucu içe bakacak şekilde, ve cihaz zahmetsizce, mükemmel bir şekilde yerine oturuyor. Rok'un işçiliği kusursuzdu, ve cihazı sonuna kadar ittiğimde bir *klik sesi* duyuyorum, kristal güçlenirken cihaz aniden parlıyor.

Patlamayı duymadım ya da görmedim, daha çok havada bir dalgalanma hissettim, patlama olurken kollarımdaki ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Şaşkınlık içinde izlerken, Kruul gemileri yere çakılmaya başladı. Hepsi birden. Yere doğru hızla düşerken, kalbi ağzımda, devasa gemilerin düşüşünü izledim ve içimde ani bir korku uyandı.

Tyrek. Tanrım.

Onun kaybolduğu gemiyi, beni takip eden Kruul'lara ateş açan gemiyi çılgınca arıyorum, ama daha önce aydınlık olan gökyüzü şimdi tamamen kararmış, gemiler düşerken havayı metalin bükölme sesleri ve çığlıklar dolduruyor.

Gemilerden biri de düşmeye başlarken kuleye doğru savrulur ve ben, bu durumdan nasıl sağ çıkacağımı düşünmeye çalışırken, panik içinde soğuk güverteye yapışırım. Gemi kuleye çarpmak üzereyken, geri çekilip kaçmaya çalışırım, ama tam o sırada Tyrek kapaktan dışarı fırlar.

Kendini güverteye atar, kuleye doğru geri atlar ve önümde çömelmiş olarak yere iner. Onu hayatta gördüğüm için duyduğum rahatlama o kadar büyüktür ki, bir an için hala düşen bir şeyin üzerinde olduğumuzu unuturum — bir tarafa çarpan devasa metal bir kule.

"Bana tutun!" diye bağıır Tyrek ve ben sorgusuz sualsiz öyle yaparım, ikimiz de kuleye tutunarak, yere çarpmayacak güverte tarafına geçmeye çalışırız.

"Roller coaster'lardan hep nefret etmişimdir!" diye bağııyorum düşerken, kusacakmışım gibi hissederek, Tyrek kulağıma *bir şeyler* bağıırken ona tutunuyorum ve birden gözyaşlarımdın arasında gülüyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum yanağına ve sanırım o da aynı şeyi söylüyor, rüzgârın hızı sözlerini alıp götürüyor.

"Atla!"

Neredeyse eminim ki bir sonraki bağıırışı budur ve ben de onunla birlikte kendimi fırlatırım, kule yere çakılırken yerden birkaç metre yükseklikte. Birlikte yere ineriz, çamurlu toprağı yuvarlanıırız ve ikimiz de hemen ayağı kalkarız. Tyrek'in kanlı bıçakları hâlâ elindedir ve ben de onları kaparım.

kemerimdeki blaster ve uzun bıçak. İkişiiyle de pek becerikli değilim, ama hiç yoktan iyidir.

Etrafımızda kavga başlıyor.

Tyrek

DÖVÜŞME, düşmanlarımı öldürme ve yok etme dürtüsü hâlâ içimde kasıp kavıyor. Callie'nin güvenliğini sağlama ihtiyacı ile çatışıyor, ikimiz de yerden fırlarken kalbim göğsümde çarpıyor. Ona baktığımda, bu beni şimdiki ana geri çekiyor, trans halimden kısmen çıkarken tüm dikkatim tamamen eşime odaklanıyor.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Önceden, savaş öfkesi her zaman beni tamamen tüketir, içimden dışarıya doğru yutar, diğer her şeyi dışlardı. Böyle odaklanabilmek, eşime bakıp sadece onu görebilmek, kan dökme arzusu hala damarlarımda dolaşırken, sanki benim için yeni bir dünya açılmış gibi hissediyorum.

Bu, şeytan gibi savaşılan tarafım ile Callie'ye olan aşkım arasında bir denge gibi geliyor.

O da kendi silahlarını çıkarıyor, ifadesi yoğun ve odaklanmış, ve ona olan aşkım taşıyor.

Hâlâ kazanmamız gereken başka bir savaş var.

Bir zamanlar köyümüzün bulunduğu tarlanın karşısında, Zivonlular ve Kruul'lar çoktan savaşa girmişler. Gemilerden daha fazla Kruul çıktığına dair bir işaret yok - karanlıkta görebildiğim kadarıyla, kaza gemide bulunanların hepsini ya da neredeyse hepsini öldürmüş - ama yerde savaştacak çok sayıda savaşçı kalmış.

Callie'ye bir kez daha bakıyorum ve gözlerimiz aynı anda buluşuyor. Bana dönüyor, bir eliyle yüzümü kavrayıp beni şiddetle öpüyor, dudakları serin gece havasında benimkine sert ve sıcak bir şekilde değiyor. Bir zamanlar çok zayıf olduğunu düşündüğüm bu küçük kadın, beni her zamankinden daha fazla şaşırtıyor.

O da diğerleri kadar bir savaşçı.

"Git!" diye bağırır, biz ayrılırken. "Diğer kadınları bulup, savaşmalarına ve güvende kalmalarına yardım edeceğim. Sen halkınla birlikte savaşmalısın."

Mavi-gri gözleri benimkilere bakıyor ve orada bana olan tüm sevgisini ve inancını görebiliyorum, karanlığın ortasında bir ateş gibi yanıyor.

"İçindeki her şeyle savaş," diyor sertçe, kendi silahlarını yumruklarında sıkıca tutarak. "Bahsettiğin o canavarlar mı? Onları bırak, Tyrek. *Gerçek* canavarları yok etmelerine izin ver."

O konuşurken, uzun zamandır omuzlarımda taşıdığım her şeyin ağırlığının kalkmaya başladığını hissediyorum. Sözlerinden, beni, tüm benliğimi, içimdeki her şeyi kabul ettiğini duyabiliyorum.

Sakinliğim ve öfkem, huzurum ve savaşım, ışığım ve karanlığım. O hepsini seviyor. *Benim* her şeyimi.

"Sana geri döneceğim," diye söz veriyorum ona, bir kez daha sert ve şiddetli bir öpücükle onu kendime çekerek, dudaklarımdan altında onun dudaklarının hissini, yumuşaklığını, kokusunu ezberlemek istiyorum. Aşkım, eşim.

Benim Callie'm.

Onun yanından ayrılmak için tüm gücümü kullanıyorum, ama bunu yaparken, diğer Zivonian kardeşlerimle birlikte savaşa doğru koşarken, savaş öfkесinin yeniden yükseldiğini hissediyorum. Damarlarımdan akıyor, beni sarıyor, her hareketim ve her düşüncem tek bir şeye odaklanıyor: bizi uzun zamandır rahatsız eden bu canavarları ortadan kaldırmak. Diğer savaşçılarla birlikte kendimi savaşın ortasına atıyorum ve hepsinin neredeyse tek bir vücut gibi hareket ettiğini ve işlev gördüğünü görebiliyorum, V'Ari çiçeği görevini yerine getiriyor, tek bir birim olarak saldırıyorlar, mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlar.

Callie'yi, birbirimizle istediğimiz geleceği, bu gezegendeki geleceği düşünüyorum. Kız kardeşimi, Zivon'u, Kruul'a kaybettiğimiz her şeyi düşünüyorum ve savaşın öfkесinin yükselip beni tamamen tüketmesine izin veriyorum.

Ondan sonrası bulanıklaşıyor — kan ve şiddet, cesetler ve çığlıklar, sıcak et ve içine batan bir hançerin hissi, yırtılma, parçalanma, derime sıçrayan hissi ve toprağa düşen cesetlerin ıslak sesi. Cesetler, daha fazla ceset, üst üste yığılmış, tüm Zivonlular acımasız bir ölüm dansında bir araya geliyorlar ve biz nihayet, nihayet beş yıl önce bizi mahveden Kruul'dan intikamımızı alıyoruz.

Bizi yıldızların ötesine kadar kovaladılar ve burada, Tatari'de, bizim olanı geri alıyoruz.

Savaşın ve vahşetin senfonisi içinde, kan dökme arzusunun transında kaybolmuş bir şekilde savaşırım. Asla yorulmam, asla yavaşlamam, keserim, bıçaklarım ve katlederim, ta ki sonunda... her şey bitene kadar.

Kendime geliyorum, savaş alanı düşmanlarımızın cesetleriyle dolu ve kanla kaplı çamurda dizlerimin üzerine çöküyorum, gerçek bana yıllardır tatmadığım bir huzur getiriyor.

Savaşı kazandık.

Callie

Diğer kadınlarla birlikte, savaş alanının uzak ucunda kalıyorum, grubumuz ana savaştan ayrılıp bize saldırmaya cesaret eden Kruul'ları savuşturuyor. Onlar da silahlı, topladıkları blasterlar, bıçaklar ve silah yapabileceğimiz her şeyle donanmışlar, hepimiz hayatta kalmaya o kadar odaklanmışız ki, savaşın gürültüsü yavaş yavaş azalmaya başladığında bunu fark etmem biraz zaman alıyor.

İnanmakta zorlanarak, *her şeyin bittiğini* anlıyorum. Diğer kadınlarla birlikte sendeleyerek geri çekiliyorum, sersemlemiş ve bitkin, hala savaşın ve bu gece olan her şeyin adrenalininden başım dönüyor.

Diğer kadınlar da sendeliyor, bazıları dizlerinin üzerine çöküyor ve ben önce Tara ve Kate'e dönüyorum, onlar ve bebekleri için endişeleniyorum.

"İyi misiniz?" diye endişeyle soruyorum, özellikle de Hak Gavar'da geçirdiği zamanlarda blaster kullanmada ustalık kazanmış ve hamileliğinin onu yavaşlatmasına izin vermeyen Tara'ya.

"Ben iyiyim," diyor Tara, biraz nefes nefese. "Kate?"

"Ben de iyiyim." Kate gergin bir şekilde dudaklarını yalıyor ve etrafına bakınıyor. "Diğerleri ne durumda?"

En azından herkes hayatta. Maya yaralanmış ve Darcy ona bakıyor, Cassidy de yaralanan Scarlett'e bakıyor. Savaşın en şiddetli anlarında kafeslerin arkasında sakladığım tıbbi malzeme paketini buluyorum ve sonraki birkaç dakikayı bunları dağıtarak, herkesin bakıldığından emin olarak geçiriyorum. Hayati tehlike veya sakatlık yaratacak bir durum yok, ancak Maya birkaç günden fazla yatak istirahati yapacak.

Savaş alanına bakarken midem düğümleniyor, Zivonlular'dan başka kimlerin savaşta ölmüş olabileceğini merak ediyorum.

Tyrek ölmüş olabilir mi?

Eğer ölseydi, bunu hissederdim, eminim. Eş bağımızın kopması, onun öldüğüne dair fiziksel bir işaret hissederdim.

Ama belki de hissetmezdim.

Bunun gerçekten olup olmadığını bilmiyorum ve sormaya korkuyorum.

Tyrek'in savaştığını gördüm ve savaş transına girdiğinde neredeyse durdurulamaz hale geliyor. Ama yine de, savaşın ortasında, bazı Kruul'lar onun savunmasını aşabilmiş olabilir. Ne kadar inanmak istesem de, o yenilmez değil.

Kate ve Darcy yaralı kadınları gözetlemek için geride kalırken, Tara, Scarlett, Cassidy ve ben savaş alanını geçerek savaşçılarımızı bulmaya ve sonuçları görmeye çalışıyoruz. Kruul cesetleri her yerde yerde yatıyor, aralarında birkaç Zivonian da var ve panik beni boğmak üzereyken kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Rok!" Tara eşine doğru koşar, Cassidy Nyx'i görünce onu takip eder ve ikisi de eşlerinin kollarına atlarlar. Tyrek'i aramak için savaş alanını tararken, yorgun ve duygu ve rahatlama ile dolmuş halde sarılmalarını ve öpüşmelerini görebiliyorum.

Onu göremiyorum. Korku giderek artıyor, karnımda mide bulandırıcı, buz gibi bir düğüm oluşuyor. *Lütfen, hayır,* diye düşünürken gözlerimden yaşlar akıyor. *Ölmüş olmasın. Buna dayanamam. Onu da kaybedemem, daha yeni...*

Sonra onu görüyorum, birkaç metre ötede, ceset yığınlarının arasında.

Ormanda, tepede olduğu günkü kadar vahşi görünüyor, vahşi, tehlikeli ve güzel, derisi kan ve kirle kaplı, sadece üzerindeki ay ışığıyla aydınlatılmış. Kanın bir kısmının ona ait olduğunu biliyorum, ama hala ayakta, hala hayatta ve önemli olan tek şey bu.

"Tyrek!" Onun adını haykırıyorum, ona doğru koşarken, o da keskin bir dönüş yapıyor, beni görünce gözleri büyülüyor.

"Callie!" O da benim adımla bağırıyor, bana doğru koşmak için aceleyle silahlarını bırakıyor, ben ona doğru koşarken cesetlerin arasında zikzaklar çiziyor. Savaş alanının ortasında çarpışıyoruz, o beni havaya kaldırırken kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarımız çılgınca, çaresizce, vahşice birbirine çarpıyor. Eli saçlarımı kavırıyor, öpücük derin ve sert, ikimiz de birbirimize olabildiğince sıkı sarılıyoruz.

Hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım.

"Senin için çok korktum," diye fısıldadı Tyrek kulağıma, yüzümden bir tutam saçımı çekip gözlerime bakmak için geri çekildi. "Seni kaybedeceğimden çok korktum."

"Öldüğünü sandım." Alnımı alnına dayadım, rahatlama ve sevinç gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "*Seni* kaybettiğimi sandım."

"Her zaman sana geri dönmek için savaşacağım," diye mırıldanıyor Tyrek, hala bana sıkıca sarılıp. "Sonsuza kadar, suvi'm."

Onu tekrar öpüyorum, uzun ve şiddetli bir öpücük, ve kendimi bu öpücükte kolayca kaybedebilirim. Savaş alanında etrafımızda hareketlilik artarken, ikimiz de gecenin henüz bitmediğinin farkında olarak, birbirimizden ayrılmak fiziksel bir çaba gibi geliyor.

Yaralı kadınlar ve savaşçılar dışında hepimiz savaş alanını temizlemeye katılıyoruz. Cesetleri uzun süre bırakmak Zivonianların geleneği değildir ve Kruul cesetlerini yakmak için bir yığın halinde topluyoruz, savaş alanında ölen Zivonianlar olup olmadığını kontrol ediyoruz. Tyrek'in dediğine göre, V'Ari çiçeği sayesinde çok az kişi ölmüş ve biz bu az sayıdaki cesedin etrafında toplanırken, Ryven topluluğun başına geçip konuşmaya başlıyor.

Ryven, sesi savaş alanının her yerine yayılırken, "Bu gece hayatlarını feda edenlere ve sonucu belli olmayan bir savaşta cesurca savaşanlara teşekkür ederiz. Beş yıl önce Zivon'da kaybettiğimizle birlikte, bu şehitlerin anısını ömür boyu unutmayacağız. Kruul'un belası sonsuza dek ortadan kaldırılmışken, Tatari'de yeni bir barış dönemine girerken onlara teşekkür edeceğiz" dedi.

Toplanan herkese bakıyor, yüzü duygu dolu. "Zivonlular, Terranlar, özgürüz!"

Bir alkış yükselir ve neredeyse herkesin, hatta savaşçıların bile yüzlerinden gözyaşları akarken görebiliyorum. Tyrek beni kollarına alır ve ben de onun kucaklamasına yaslanırım, hala bunun bittiğine inanamıyorum. Ryven'in dediği gibi, özgürüz.

Ama bu doğru. Gece sona ererken, elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, tıbbi teknoloji, gemiden topladığımız malzemeler ve Zivonluların kullanmayı öğrenmeye başladıkları Tatari otları ile yaralıların hepsine bakıyoruz.

"Senin de tedavi olman gerekiyor," diyorum Tyrek'e, her şey sona ererken, herkes yorgun düşmüşken. Yaralarını endişeyle inceliyorum, ne kadar ciddi olduklarından emin değilim.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyor ve beni kalabalığın içinden uzaklaştırmaya başlıyor. "Şu anda tek ihtiyacım olan şey eşim."

"En azından temizlenmene yardım etmeme izin ver," diye itiraz ettim ve sonunda kabul etti, benimle birlikte savaş alanından biraz uzakta, onu çevreleyen ağaçların içine doğru yürüyerek bir dereye gittik.

İkimiz de derenin kenarındaki çimlere diz çöküyoruz ve Tyrek kanlı ve kirli gömleğini çıkarıyor, ikimiz de yıkamak ve bandaj yapmak için kullanabileceğimiz temiz kumaş parçaları arıyoruz. Fazla bir şey yok, ama yırtabileceğimiz birkaç şerit buluyoruz ve ben bir parçadan bir ped yapıyorum, onu dereye batırıp yaralarını tek tek dikkatlice temizliyorum.

"Savaştan sonra kimse benim için bunu yapmamıştı," diyor Tyrek sessizce ve ben ona bakıyorum. "Bu kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Sana her zaman bakacağım." Yara izindeki kanı silerken bacağına nazikçe dokunuyorum, pantolonu da çıkarmıştım.

"Biliyorum," diye mırıldanır Tyrek. "Ve beni tamamen tanıyan ve bu yüzden seven birine sahip olabilmem beni hayrete düşürüyor."

"Evet," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. "Senin her parçanı seviyorum. Ve çocuklarımız olduğunda..." Sözümü imalı bir şekilde yarım bırakıyorum. "Onlar da seni sevecekler."

Çocuklardan bahsedince, gözlerinde sahiplenici bir parıltı belirir ve bana uzanır. Beni kucağına çekerken, ben de onun üzerine otururken ağzını ağzıma yaklaştıırken, şaşkınlıktan küçük bir çığlık atarım.

"Şimdi bunun için çalışmaya başlayalım," diye fısıldar Tyrek ağzıma ve sıcak bir arzu dalgası içimi kaplar.

Kaçırılmadan önce, Tyrek'ten önce, savaştan önce, dışarıda, herkesin bizi görebileceği bir yerde seks yapmayacağıma yemin ederdim. Bunu bir kez yaptık zaten, ormanda bir ağacın yanında, ama burada daha da az korunaklı bir yer... ve umurunda değil. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığım, hikayemizin daha başlamadan bitmiş olabileceği düşüncesi beni çok etkiliyor. Daha özel bir yere gidene kadar beklemek istemiyorum.

Eşim *şimdi* istiyorum.

Tyrek beni öperken elleri pantolonumla uğraşıyor ve uyluklarımın arasında onun sert şişkinliğini hissedebiliyorum, benim için sabırsız ve hazır. Bir eliyle pantolonumu aşağı çekip, diğer eliyle uyluklarımın arasına kaydırırken, beni dokunmak için o kadar sabırsız ki, pantolonumu beceriksizce çekip çıkarırken nefesim kesiliyor.

"Emin misin?" Parmakları klitorisimi okşarken nefesim kesiliyor. "Yaralısın. Yeterince güçlü müsün?"

"Bunun için her zaman yeterince güçlü olacağım," diye beni temin eder, parmakları klitorisimi okşarken pantolonumu tamamen aşağı indirir, içime kayarak girer ve klitorisime dönmeden önce benim uyarılmamla ıslanır. "Ama senin içine girmek için sabırsızlanıyorum, eşim."

Başka bir şey söylemeden beni kaldırıyor ve gömleğim kalçalarımın etrafına düşerken beni penisine oturtuyor, bizi kısmen görünmez kılıyor. Penisi beni doldururken yüksek sesle inliyorum, ilk kez başından itibaren tamamen, Tyrek'in kalçalarındaki büyük elleri beni tamamen üzerine çekiyor.

O en dibine kadar girdiğinde ikimiz de titreriz, her santimi içimde, birbirimize kenetleniriz. Zevk ve şaşkınlık dolu çığlıgım, onun öpücüğüyle anında bastırılır, beni sıkıca kendine doğru çekerken ağzı benimkini arar, sonra geri çekilir ve gözlerimin içine derinlemesine bakar.

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Çimlerin üzerinde dere kenarında oturduk, ben onun kucağında, onun penisi beni dolduruyordu, iki insan olabildiğince birbirine yakın birleşmişti. Elleri saçlarımı okşadı, bunun şehvetle, sevişmekle ya da başka bir şeyle ilgisi yoktu, sadece birbirine bağlı olma, fiziksel olarak olabildiğince yakın olma ihtiyacı vardı. Onunla doluyum, ona sarılmışım, kollarım boynunda, parmaklarımı da saçlarına geçiriyorum, sonra elleri kalçalarımın altına giriyor ve beni kendine doğru sallamaya başlıyor.

Bu uzun süre böyle devam ediyor, yavaş ve tatlı, Tyrek'in sert vücudu benimkine bastırıyor. Kolunu belime doluyor, beni kendine yakın tutuyor, ağzı yavaşça ağzımı yalarken ben onun ritmine uyuyorum, her zevkli itişte amım onun penisinin uzunluğu boyunca titriyor.

"Bence benim için gelmenin zamanı çoktan geldi, dostum," diye mırıldanır, bir eli aramızda kayarak klitorisimle oynamaya başlar.

Bu, beni sonsuz bir zevke sürüklemek için yeterli, onu sıkıca sıkarken, o kadar sıkı sıkıyorum ki, istese de çekip çıkamıyor - ama çıkmıyor. İkimiz de bunu istemiyoruz. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum, güneşin altında eşime sarılıp, içimde onun yavaşça sallanışını hissederek, ikimizi de yavaş ve tatlı bir doruğa ulaştırarak. Onun da aynı şeyi istediğini biliyorum.

"Beni asla terk etme," diye fısıldıyorum dudaklarına, onu tekrar tekrar öpüyorum.

Arzum doruğa ulaşır ve daha hızlı hareket etmeye başlarım, onu daha sert bir şekilde sürerken onun penisinin uzunluğu üzerinde yükselip alçalırım. Bir elimi ruh izinin bulunduğu göğsüne bastırırım, parmaklarım onun tenine bastırılır, penisini tekrar tekrar içime alırım. O benim için yaratılmış, ben de onun için, ve bunun doğru olduğuna hiç şüphem yok.

"Asla," diye onaylar Tyrek. "Senden ayrılmak ruhumu paramparça eder, eşim. Callie'm." Dudaklarıma adımı fısıldar.

"*Vreck*. Seni sonsuza kadar sahiplenmek istiyorum, ama dayanamıyorum. Seni şimdi benim tohumumla doldurmak istiyorum. Artık kendimi tutamıyorum..."

"O zaman tutma." Ellerimi omuzlarında sıkılaştırıyorum, onu sıkıca sarıyorum, zevk dolu inlemelerinin sesinin tadını çıkarıyorum. "Benim için boşal, ben de boşalayım. Beni doldur." Yaklaşıyorum, dudaklarımı boğazına koyuyorum, eşimi sürerken dudaklarımı kulağına doğru kaydırıyorum. "Bana bir bebek ver."

O inliyor, vahşi, ilkel bir sesle, elleri kalçalarımı kavrarken, sonra *beni* hareket ettiren o oluyor. Beni kaldırıyor ve tekrar indiriyor, ormanda yaptığı gibi beni penisi üzerinde zıplatıyor, mavi ve mor bakışları, vücudumun her santimini ısıtan şiddetli bir arzu ile benimkini tutuyor. Başka bir doruğun yükseldiğini hissediyorum, orgazm üzerime çökmek üzere ve ben de onun da boşalmasını isteyerek onu tekrar sıkıca sarıyorum.

"Benimle birlikte gel," diye kulağına fısıldıyorum ve Tyrek bir elini bırakıyor, yüzümü kavrayıp ağzımı ağzına yaklaştıırken ritmimizi tekrar benim kontrolüme bırakıyor.

İçimde zonklarken, şişmiş ve inanılmaz derecede sert bir şekilde beni derin ve sert bir şekilde öpüyor, sıcak sperm seli beni dolduruyor ve orgazmımı tetikliyor. Onun üzerine sertçe çöküyorum, o benimle birlikte boşalırken ona sürtünüyorum, birlikte boşalırken öpücüğümüz sıcak ve şiddetli. Birbirimize sarılıyoruz, nefes nefese ve bitkin kalana kadar tekrar tekrar zevk dalgalarına kapılırken sıkı sıkı tutunuyoruz - ve çok, çok mutluyuz.

Sonunda ait olduğum yerdeyim, sevdiğim adamla birlikte. Uzaylı ya da insan, fark etmez.

Kader Tyrek'i bana, beni de ona getirdi.

Ve şimdi burada, yeni evimizde kalacağız, sonsuza kadar.

Callie

Ertesi sabah, hayatımda hiç hayal edemeyeceğim kadar yorgun ve ağırlı bir şekilde uyanıyorum. Tyrek yanımda, gemiden topladığımız ve herkesin yatak olarak kullandığı matlardan birinde kıvrılmış yatıyor. Ben de ona doğru dönüp kıvrılıyorum, o yavaşça uyanırken parmaklarım çıplak göğsünde desenler çiziyor.

"Günaydın, dostum," diye mırıldanarak bana doğru dönüyor ve ben ona gülümsüyorum, o bana yumuşak bir öpücük verirken ona yakınlaşıyorum. "Bu, hayatımızda yeni bir dönemin başlangıcı, biliyorsun," diye ekliyor ayrılırken. "Yeni bir şafak."

Bunun üzerine yüzümde bir gülümseme yayılır, vücudumdaki her ağrı ve acı birdenbire buna değdiğini hissedirim, bunu düşünürken, önümüzde bizi bekleyen her şeyi düşünürken.

Güneş tamamen doğarken, biraz daha uzanıp, gelecek günler hakkında sessizce konuşuyoruz; nerede bir ev sahibi olmak istediğimizi, Kruul'un verdiği zararı onarmak için Tatarı'de yapılması gerekenleri, sonunda birlikte olduğumuz için ne kadar mutlu olduğumuzu. Her cümle öpücüklerle noktalanıyor, bazıları diğerlerinden daha uzun, ta ki diğer Zivonlular ve diğer kadınlar uyanmaya başlayana kadar. Biz de kalkıp onlara katılıyoruz.

Önümüzdeki gün, temizlikle, savaş alanında Kruul'un izlerini silmekle ve doğaya karşı savaşmak yerine onunla uyum içinde burada yeni bir hayat kurmakla geçecek gibi görünüyor. Ryven, Tyrek ve beni kahvaltı yaparken bulur ve bir süre bizimle ateşin başında oturur.

"İkinize de teşekkür ederim," der içtenlikle, ikimizi sırayla bakarak. "Esaretten kaçan tek iki kişi olarak, katkınız paha biçilemezdi. Yaptıklarınız olmasaydı, hepimiz hala esir ya da ölü olacaktık, Tatarı Kruul'un merhametine kalmış olacaktı. İkiniz de inanılmaz cesurdunuz. Özellikle sen," der bana, Tyrek de onaylayarak başını sallar.

İçimde gurur duygusu yükseliyor, uzun zamandır özlediğim aidiyet ve kabul görme hissi nihayet içime yerleşiyor. Bir zamanlar kendimi cesur veya güçlü olarak görmekte zorlanırdım

cesur ya da güçlü olduğumu düşünmekte zorlanırdım, ama şimdi bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyorum.

Artık hiçbir şeyden korkmayacağım anlamına gelmez, ama artık yine de harekete geçebileceğimi biliyorum. Korkuma rağmen harekete geçebilirim ve Tyrek'in bir zamanlar dediği gibi, bu başlı başına takdire şayan bir şey.

Bu cesur ve yiğit savaşçılar arasında yerimi hak ettiğimi —bu cesur ve yiğit insanların arasında yerimi kazandığımı hissediyorum. Ben de onlardan biriyim.

Başka bir grup Zivonlu yaklaşıyor ve aralarında Harax'ı görüyorum. O, gruptan ayrılıp Ryven'e doğru büyük adımlarla yürüyor.

"Komutan, bir saniyenizi alabilir miyim?" diyor, bize bakarak. "Kendi gezegenime nasıl döneceğimi bulmak için yardıma ihtiyacım var. Ben, ah..." Kafasının arkasını ovuşturuyor, biraz utangaç görünüyor. "Gezegelim teknolojik olarak pek gelişmiş değil. Gemiye nasıl uçuracağımı bilmiyorum."

Ryven kaşlarını çatar. "Xaath'a hiç gitmedim," der düşünceli bir şekilde. "Ama izole bir yer olduğunu duydum. Bazı tüccarlar zaman zaman gezegenin yüzeyine inerler, ama iniş yapmak zor olduğu için çoğu kişi bu riski almaz."

"Sizden birinin bana yardım etmesini istemekle çok şey istediğimi biliyorum." Harax kaşlarını çatar. "Başka bir yol bulmaya çalışabilirim..."

"Bir gemi olmadan bu gezegenden ayrılamazsın ve burada başka kimse yok." Ryven düşünür gibi görünüyor. "Gönüllü bulmaya çalışacağım."

"Ben yaparım." Adını bilmediğim genç bir savaşçı gönüllü olur. Öne çıkar ve Ryven ona teşekkür eder, Harax ile konuşabilmeleri için geri çekilir.

"Sana da teşekkür ederim," diyor Harax, diğer savaşçıyla ayrılma koşullarını tartışmayı bitirdikten sonra. "O canavarların pençesinden kurtulduğum için minnettarım." Bir an durup Tyrek'e kısa bir bakış attıktan sonra, merakla bana dönüyor. "Bu senin kadın mı?" diye soruyor Tyrek'e, ki o da içgüdüsel olarak gerginleşip beni kendine doğru çekiyor.

"O benim eşim," der Tyrek, biraz gereğinden fazla bir güçle, ve Harax ellerini kaldırır, gülerek geri çekilir.

"Korkma, onu kaçırmaya çalışmayacağım," der yarı gülümseyerek. "Zaten yapabileceğimi sanmıyorum. Kendine bir bak. Savaşışını gördüm."

Bir an durur, gözlerinde hala ilgi parıltısı vardır. "Benim dünyamda kadınlar nadirdir," diye açıklar. "Kaderin eşleştirdiği bağlar daha da nadirdir ve ben bunu hiç duymadım, bir uzaylı erkekle bir insan arasındaki bağları. Çok ilginç."

Kısa bir an için, aniden bir korku hissediyorum.

Ya kadınları kaçırmak istiyorsa?

Zivonlular hariç, diğer kadınlar ve ben evrende çok fazla kötülükle karşılaştık, köle tüccarları, kaçakçılar ve korsanlar, ve ilk içgüdüm onun korkunç bir şey yapmak istediği yönünde.

“Elimizdeki kadınlar korunuyor ve değer veriliyor,” diye devam etti Harax ve ben biraz rahatladım, içimi rahatlık kapladı, en kötüsünü düşündüğüm için de biraz suçluluk duydum. “Farklı bir türle böyle bir bağ kurmak bir lütuf olurdu,” diye ekledi. “Zivonluların bu lütfu değer verdiğini görmekten memnunum.”

Ryven hâlâ birkaç metre uzakta, Kate ona katılırken konuşmayı dinliyor ve ona baktığı aşk dolu bakış o kadar kesin ki kalbim eriyor. Tyrek'in de bana aynı şekilde baktığını hissedebiliyorum ve ruhumun derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyorum.

Hiç bu kadar korunmuş, değer verilmiş ve derinden sevilmiş hissetmemiştim. Yanımızda duran Ryven, Harax ve diğer Zivonian savaşçılar Harax'ı gezegenine geri götürebilecek küçük bir gemi ararken etrafına bakınıyor. Hepimizin hissettiği aynı rahatlamayı onun yüzünde de görebiliyorum ve sanki beş yıl boyunca kaçıp halkını korumaya çalışmanın yükü omuzlarından kalkmış gibi uzun bir nefes veriyor.

"Hala yapılması gereken çok şey var," diyor düşünceli bir şekilde.

"Temizlenmesi gereken çok fazla enkaz var. Ama burası artık bizim evimiz."

Kate'i kendine yaklaştırır, elini karnına koyar. "Artık evimize bakma zamanı."

Tyrek parmaklarını benimkilerle birleştirir, diğerleriyle birlikte Ryven'ı takip ederek tarlaya doğru yürürken elimi tutar, işe geri dönmeye hazırız.

Yürürken Tyrek bana dönüyor ve kulağıma alçak sesle fısıldıyor. "Hoş geldin evime, *suvi'm*."

Epilog

Callie

Birkaç ay sonra

TATARI DÖNÜŞTÜ.

Rok'un cihazıyla düşürülen Kruul gemileri parçalanmış, sarmaşıklar ve bitkiler metali geri kazanmaya başlamış, etrafında büyümeye başlamışlardır. Sonunda, yok etmeye geldikleri gezegen tarafından emilerek tamamen ortadan kaybolacaklardır.

Bence bu uygun bir son.

Zivonlular ve Terranlar, son aylarda köyü yeniden inşa etmek için birlikte çalıştılar ve ben de diğer kadınlarla birlikte parlak güneşin altında köyde dolaşarak son günlerin tadını çıkarıyorum.

Birkaç gün önce, kısa süreli bir yağmur yağdı ve hava koşullarına daha aşina olan Zivonlular, bunun yağmur mevsiminin yakında başlayacağı anlamına geldiğini söylüyorlar. Neyse ki, artık hepimizin basit de olsa bir barınağı var

ama yağmurda dışarıda uyumayacağız ve önemli olan da bu.

Yürürken yanımda bebeklerin yumuşak ağlamalarını duyuyorum ve Tara ile Kate'in çocuklarını sakinleştirmeye çalıştıklarını görüyorum, onları kumaş ve deriden yapılmış kundaklarla önlerinde taşıyorlar. Dünya'da bu çok ilkel görünürdü, ama burada her şeyin doğal olduğu gibi bu da doğal geliyor.

Hepimiz doğada yaşamaya çok alıştık. Eskiden kamp yapma fikrinden nefret eden ben, bir şekilde buna olağanüstü derecede alıştım ve burada neredeyse başka hiçbir yerde hissetmediğim kadar kendimi evimde hissediyorum. Kruul gemisinden topladığım kağıt ve deri ile bir hafta kadar geçici bir günlük hazırladım ve şimdi Tatarı'deki her bitki ve hayvanı kataloglamak, Tyrek ile her gün keşif yaparken yenilerini aramak benim görevim oldu.

Yeni bir görevimin olması iyi geliyor, bu seferki barışçıl bir görev. "O bitki ne işe yarıyor?" diye Kate alaycı bir şekilde soruyor ve yolun kenarında dikenli yaprakları olan küçük yeşil bir bitkiyi işaret ederek soruyor. Bitkinin ucunda küçük kırmızı tomurcuklar belirliyor.

"Çay," diyorum ona gerçekçi bir şekilde. "Tomurcukları demlenebilir ve yaprakları şifalıdır, ama görünüşe göre sadece küçük miktarlarda - büyük miktarlarda mide ağrısına neden olur." Bazı savaşçılar, bitkileri test etmek için benim kobaylarım olmaya gönüllü oldular - çoğunlukla bu yeni barışçıl gezegende hala tehlikeyi arzulayanlar.

"Bu harika," diyor Tara içtenlikle. "Kendimi zehirlerdim, ama sen çok şey biliyorsun! Burayı daha da ev gibi hale getirirken çok yardımcı olacak."

Bunu duyunca kızarıyorum, bir şekilde katkıda bulunmaya devam ettiğimi hissetmekten memnunum. Savaşta bu yana geçen her gün, kendime olan güvenim artıyor, artık diğerleri etrafımda hayatlarını yaşarken ben bir şeyleri kaçırmışım ya da geride kalmışım gibi hissetmiyorum. Artık hayatımın kontrolünü ele alabileceğimi her zamankinden daha fazla hissediyorum. Artık hayatım bensiz ilerlemiyor, benim aktif katılımımla ilerliyor.

Hayatımı istediğim gibi yaşıyorum ve bu harika bir duygu. Bunu başarmak için tamamen farklı bir gezegene gitmem gerekti, ama bu ironiyi fark etmiyorum değil.

Her zaman insanlara bir şekilde yardım etmek istemişimdir ve şimdi tam da bunu yapıyorum. Tyrek ve ben birlikte halkımızı kurtarmaya yardım ettik ve şimdi onlara her gün yardım edebiliyorum, hepimizin hayatını daha iyi hale getirecek şekilde gruba katkıda bulunuyorum.

Buradaki geleceğimiz nihayet güvende. Köy geliyor, diğer kadınların birçoğu hamile ve Tatari'de birlikte yeni hayatımızın başlangıcını kutlamak için büyük bir ortak ziyafet planlanıyor. Plan, Zivonlular ve insanların, burada bulduğumuz malzemeleri kullanarak kendi gezegenlerinden en sevdikleri yemekleri (ya da benzerlerini) yapmaları.

Sushi'yi nasıl yapacağımı şimdiden biliyorum.

Bu konu günlerdir heyecanla konuşuluyor ve birlikte yürüdüğüm kadın grubu ile ben köyün merkezine katılıyoruz, herkes planları hakkında heyecanla konuşuyor. "Omlet yapmayı deneyeceğim..." diyor bir kız ve sonra içimde derin bir şey hissedince etrafımdaki her şeyin sesi kesiliyor.

Dönüp baktığımda, avdan dönen bir grup savaşçının köye geri geldiğini görüyorum, Tyrek en önde. Birkaç gündür yoklardı ve sanki metafizik bir şey beni ona doğru çekiyor, bakışlarımı bir mıknaş gibi ona doğru çekiyor. Sanki onu görmeden önce orada olduğunu biliyordum gibi.

Üzerinde biraz kir ve kan var, çok fazla değil, savaştaki gibi değil, ama gözlerinde o vahşi, şiddetli bakış var, onu savaşıırken gördüğüm tüm anları hatırlatıyor bana. Bu beni ona her zamankinden daha fazla çekiyor ve o ayrılıp bana doğru büyük adımlarla yaklaşırken, ben de ona doğru koşuyorum, o da beni anında kollarına alıp derin bir öpücük veriyor.

Avdan dolayı kanının hala kaynadığını hissedebiliyorum, kalbinin göğsünde, elim altında şiddetle attığını hissedebiliyorum. Beni her zamanki gibi heyecanlandırıyor, sadece benim görebildiğim ve korkmadan bakabildiğim bu diğer barbar tarafı. Tyrek bir canavar, ama *benim* canavarım ve onu olduğu gibi seviyorum.

"Nasıl geçti?" diye soruyorum, parmak uçlarımda yükselerek onu tekrar öpmek için, o da bana gülümsüyor.

"Harika," diyor ve beni diğerlerinden uzaklaştırıyor. "Bu yeni gezegenimiz inanılmaz. Her keşfe çıktığımızda yeni bir şey buluyoruz. Sana daha fazlasını göstermek için sabırsızlanıyorum. Her av heyecan verici, her yeni keşif..."

Konuşmasını kesip beni tekrar öper, sonra dudakları kulağıma değerek beni kendine doğru çekerken fısıldar. "Yine de, yalnız uyurken yatakta sana yapmak istediğim şeylerin heyecanıyla hiçbir şey kıyaslanamaz." Eli belimden kayar. "Senin tadını hayal ettim ve şimdi... Bir saniye daha bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Kanım anında ısınır, kalbim boğazıma kadar çıkar ve onun elini tutup onu çadırımıza doğru çekerim. Diğer kadınların gülüşlerini duyabiliyorum, bizim ortadan kaybolduğumuzu görüyorlar, ama herkesin bilmesi umurumda değil. Maya ve Anzir'in ormanda neden bu kadar utanmaz davrandıklarını, kimsenin onları görmesini umursamadıklarını şimdi anlıyorum. Birbirlerine o kadar çok ihtiyaçları vardı ki, bu hiç önemli değildi.

Tyrek'e ihtiyacım var. Ve onun da bana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

İçeri giriyoruz ve o beni tekrar kollarına alıyor, dudakları benimkilerle tekrar tekrar, açgözlü, yiyip bitiren öpücüklerle buluşuyor.

"Yeni eteğini beğendim," diye mırıldanıyor, eteğin kenarını yukarı çekerek.

Erkekler avlanmaya çıkarken, diğer kadınlarla birlikte kendimize yeni kıyafetler dikmeye çalıştık ve sonuçtan memnunuz.

Eski bir tunik, yanlarında küçük yarıklar olan, uyluk ortasına kadar uzanan bir eteğe dönüştü ve başka bir gömlek kısaltıldı, böylece göbeğimin üstünde bağlanan bir bluzum oldu. Kumaş parçaları başka şeyler için yeniden kullanıldı ve Tyrek'in eli uyluklarımdan arasına girerken, pantolon giymekten vazgeçtiğim için birdenbire çok mutlu oldum.

Burada iç çamaşırı dikmenin gerçek bir yolu yok, bu yüzden benimle onun arasında hiçbir şey yok, sadece ten. Parmakları hevesle kıvrımlarımın arasına dalıyor ve benim onun için çoktan ıslandığımı fark edince inliyor. Onu gördüğüm andan beri hazırım ve daha fazlasını isteyerek kalçalarımı onun eline doğru kaldırıyorum.

"Ne kadar şehvetli. Benim açgözlü küçük dostum." Tyrek ağzıma karşı gülüyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben parmaklarında kıvranırken tekrar inliyor, sonunda ikisini içime kaydırıncaya kadar inleyerek, ben de onu bir nefesle alıyorum. "İstediğin bu mu? Parmaklarımın içinde olması mı?"

"Senin sikini daha çok istiyorum," diye nefes nefese fısıldıyorum, başparmağı parmaklarının içimde başladığı ritimle klitorisimi okşarken inliyorum. Elimde onun sert sıcaklığını hissetmek için pantolonunu karıştırıyorum, ama Tyrek elimi itiyor ve gülümseyerek öpüşmemizi kesiyor.

Tekrar ona uzanmaya çalışırken bileğimi yakalar, diğer elini kalçama koyar ve bana ateşli bir bakışla bakar. "İçine girmem lazım," der, sesi arzuyla boğuklaşır. "Çok uzun zaman oldu, eşim. Dön ve bana doğru eğil. Ayak bileklerini tut ve sıkı tutun, böylece seni istediğin kadar sertçe alabilirim."

Arzu içimi yakıp kavurur, sıcak ve şehvetli, ve ben anında itaat ederim, onun ani taleplerinden zevk alırım. Eskiden şehvetine teslim olamayan, onunla savaşıyor ve suçluluk duygusuyla eziyet çeken o, artık ikimizin de zevk aldığı şeyin tadını çıkarıyor. Bazen sevişmemiz tatlı ve yavaş, bazen sert ve tutkulu, bazen ikisinin arasında bir şey oluyor, ama her zaman ikimizin de istediği şey oluyor. Ve Tyrek artık bunu biliyor.

İkimizin de arzuladığımız şeyden korkacak bir şey yok.

Eğilip ayak bileklerimi parmaklarımla kavrayarak, eteğimi tekrar kaldırıp kıcıma kadar sıyrırken bu kadar açıkta kalmanın hafif utancını zevkle yaşıyorum. "Seni böyle izlemeye bayılıyorum," diyor Tyrek, sözleri şehvetle doludur. "Kıçın çok mükemmel, sevgilim." Ellerini ince kıvrımları üzerinde gezdiriyor, kalçalarımı, kıcımlı sıkıyor, her santimini görebilmek için beni açıyor. "Belki bir gün seni buraya götürürüm," diyor, bir parmağını kıcımlı arasına kaydırıp, zaman zaman onun sikini hayal ettiğimi itiraf etmekten utandığım yeri okşuyor. Sözleri arzumu daha da artırıyor, ama elleri daha aşağı kayıyor, bacaklarımı daha da ayırıyor.

"Burada benim için bu kadar ıslak olmanı seviyorum," diye inliyor Tyrek ve bakışlarının ıslak, açık ve şişmiş amıma sabitlendiğini biliyorum. "Pembe, ıslak ve

benim büyük sikim için hazırsın. Seni doldurmam hoşuna gidiyor, değil mi, eşim? Kalın, uzaylı sikimin tamamı, sıkı küçük yarını gererek." Eğilirken sesi derinleşir, dilini arkadan amımın üzerinde gezdirir, tahrikimi yalar. "Söyle bana, suvi'm. Sikimi ne kadar istediğini söyle."

"Lütfen," diye inliyorum, dili klitorisimin üzerinde gezerken zevkle haykırıyorum. "Sikini istiyorum. Hepsini istiyorum, sert ve sert - beni sperminle doldurmanı istiyorum. Lütfen..." Şimdi diliyle klitorisimi okşuyor, beni kasten çıldırtıyor ve ben ağzına karşı kıvranıyorum. "Lütfen beni boşalt."

"Benim için boşal," diye mırıldanıyor, hala amımı yalıyor. "Sonra sana ihtiyacın olanı vereceğim, güzel eşim. Benim tohumumla damlayana kadar seni dolduracağım."

Kontrolümü kaybediyorum, dilinde sertçe boşalırken ağzına doğru eğiliyorum, yüzüne doğru geriye doğru sürtünüyorum, tüm utangaçlık düşüncelerimi unutuyorum. Dili çok iyi, orgazm boyunca beni yalıyor, eli kalçamda beni yüzüne doğru çekiyor, böylece dalga dalga gelen enfes zevki sürebiliyorum.

Duygular hala tenimde dans ederken, Tyrek'in şişmiş ve kalın penisinin bana baskı yaptığını hissediyorum, bana çok ihtiyacım olan şeyi vermeye hazır.

"Boşaldığında çok güzelsin, eşim," diye fısıldadı. "Benim *Suvi*. Aşkım."

Kolu altıma kayıyor, beni tutuyor, penisi içime girmeye başlarken beni destekliyor. Bir zamanlar neredeyse çok büyük gelirdi, ama şimdi mükemmel, acı vermeden lezzetli bir gerginlik, sadece en yoğun zevk. Sıcaklık içime, kanıma, cildime yayılıyor, beni santim santim doldururken beni ihtiyaçla çıldırtıyor. "İçinde olmaya ihtiyacım vardı," diye inliyor. "Her gece bunu hayal ettim. Vücudun beni sarıyor, benim Callie'm."

Tyrek bir kez, iki kez itiyor, ben çığlık atarken kalçaları kıcıma sürtünüyor. Böylece daha da büyük, daha derin, daha dolu hissediyor ve bana sürtünürken parmakları tekrar klitorisimi buluyor ve beni ikinci bir orgazma sürüklüyor.

Çığlık atıyorum, onun penisine doğru sıcıyorum, kasılmalar ve zonklamalarla, onun her bir lezzetli santimini hissedebiliyorum. Onun sırtı ve düğümleri beni sıradan bir penisin yapabileceğinden çok daha fazla uyarıyor, içimde hiç bilmediğim zevk noktaları buluyor. Beni sert bir şekilde orgazma ulaştırıyor, onun adını inleyerek, sonra içimden çıkıyor ve beni kollarında hızla döndürüyor.

Bir eliyle kıyafetlerimi çıkarırken, diğer eliyle belimi sarar ve beni kendine yaklaştırır. Onun önünde çıplak kaldığımda, gözleri vücudumun her santimini açgözlülükle yutar, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırır.

"Ben senin içine aitim," diye dudaklarıma fısıldadı ve ben bacaklarımı beline doladım, o da tekrar içime girdi.

Bizi destekleyen hiçbir şey yok. Ne ağaç, ne sütun, ne duvar. Tyrek çadırın ortasında duruyor, iri ve kaslı, beni sadece kendi gücüyle tutuyor ve bacaklarım onun kalçalarına yapışmışken, kocaman penisini tekrar tekrar içime sokuyor, beni başka bir orgazma itiyor. Onunla birlikte boşalmak, birlikte boşalmak istediğim için kendimi tutuyorum.

Uzun süre beklemem gerekmiyor. Tyrek beni sertçe, şiddetle öpüyor, zevk dolu inlemesi dudaklarımda titreşiyor, içimde şişiyor ve zonkluyor. Sıcak spermalarının beni doldurduğunu hissediyorum, ikimiz de bitene kadar sert ve sağlam bir şekilde içime girmeye devam ederken, aramızda damladığını hissediyorum.

Orgazmlarımız sönse de, beni hala sıkıca tutuyor, penisine saplanmış, ikimiz sıkıca birbirimize bağlıyız. Saçlarımı yüzümden çekip, beni yumuşakça öpüyor, ben de ellerimle yüzünü kavrayıp ona karşılık veriyorum.

"Benim büyük, güçlü uzaylı canavarım," diye fısıldıyorum dudaklarına, tatlı ve alaycı bir şekilde, ve Tyrek dudaklarıma gülümsüyor.

"Senin için, istediğin her şey olurum, kalbim. Aşkım."

Beni tekrar öper, yavaş ve tatlı bir şekilde, beni uyku matımıza geri taşır. Birlikte üzerine düşeriz, o hala içimde, tekrar sertleşmeye başlamış ama sadece orada olmaktan memnun, vücutlarımız birleşmiş halde.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ben de seni seviyorum.

Sonsuza kadar."

Tyrek beni tekrar sahiplenmeye başlarken, bu sözler çadırımızın tatlı sessizliğinde aramızda asılı kalır ve ben ona sarılır, asla bırakmayacakmışım gibi tutunurum.

Eşime tutunuyorum. Uzaylı canavarıma.

Aşkım.

Epilog İki

Harax

Zivonian savaşçısının yardımı sayesinde, Xaath'a geri dönebildim. Gemiden inip tekrar sağlam zemine adım attığımda hissettiğim rahatlama o kadar büyüktü ki, kalın kehribar rengi çimlerin üzerine dizlerimin üzerine çöküp altımdaki toprağı öpmek istedim.

Kabilem gelmeseydi muhtemelen öyle yapardım. Gardlarını almış, saldırgan kim olursa olsun saldırmaya hazır bir şekilde geldiler, ama beni orada dururken gördükleri anda, tezahürat ve coşkulu selamlamalara dönüştü. Benim öldüğüm sanılıyordu, ama Xaath'ın düşmüş bir Bekaru'su eve döndüğünde böyle bir kutlama olmaz.

Şimdi, birkaç hafta sonra, hayatımızın ritmine tekrar uyum sağlamaya başladım. Bu iyi bir duygu, geri dönene kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Kruul'un pençesindeyken, sadece hayatta kalmaya odaklanmıştım, ama şimdi tekrar *yaşamaya* ve kabilemin refahına odaklanabiliyorum. Her şey yolunda görünüyor, özellikle bu sabah, vahrell'imle çayırları geçerken. Uzun, sıçrayan adımlar bedenimi rahatlatıyor ve zihnime huzur getiriyor, tıpkı her yöne uzanan çayırların üzerinde yükselen güneşin görüntüsü gibi. Altın rengi ışık her yere yayılıyor ve burayı, gezegenim dışında gördüğüm hiçbir madeni paradan daha değerli bir altın denizine dönüştürüyor. Vahrell'imi durduruyorum, etrafıma bakarken uzun bir nefes alıyorum ve başımı geriye eğerek serin sabah esintisinin tadını çıkarıyorum.

Evde olduğum için mutluyum. Halkımın yanına döndüğüm için, hayatta kaldığım için ve dönüşümde hoş karşılandığım için mutluyum.

Kruul'da esir tutulduğum süre boyunca, hangi kabileye mensup olurlarsa olsunlar, hiçbir Xaathian'ın hayal bile edemeyeceği teknolojiye sahip uzay gemileri gördüm. Eşsiz şehirler, parlak ışıklar ve her türden uzaylılar, hayatımın çoğunu geçirdiğim gezegenin ötesinde koca bir evren gördüm. Ama benim için hiçbir şey bundan daha güzel olamazdı: açık ve özgür, engelsizce at sürmek için kilometrelerce uzanan çimenler.

Bunu, evrendeki hiçbir şehirle değişmeyeceğim.

Güneş gökyüzünde yükselirken, vahrell'imi köye doğru çeviriyorum. Kulübeler arasındaki patikadan ana toplanma noktasına doğru ilerlerken köy uyanmaya başlıyor. Geçerken birkaç köylü bana sesleniyor, neşeyle el sallıyor, hepsi de geri döndüğümü görmekten hala mutlu.

Duyduğuma göre, ben yokken köyde tedirgin bir huzursuzluk varmış, ama benim dönüşümden sonra köye yeni bir huzur çökmüş.

Bu, içimde hissettiğim huzurla aynıdır. Çeşitli boyutlardaki sazdan kulübelerin önünden geçiyorum. Bu kulübeler, tek başına yaşayan erkekler veya çiftlerden oluşan ailelerden daha kalabalık aileleri barındırıyor. Büyük toplantı kulübesinin dışında, küçük bir grup Xaathian kadını topladıkları meyveleri sepetlerden ayıklıyor. Birkaç yaşlı adam, köyün merkezindeki ateşin etrafında toplanmış, *unchern* otuyla doldurulmuş pipolarını içiyorlar ve bu otun yoğun ve tatlı kokusu bana doğru geliyor.

Genelde içmem, ama kokusu yine de yatıştırıcı, sonunda eve döndüğümü hatırlatan bir başka şey. Köyün hemen ötesinde akan derenin sesini duyabiliyorum ve kalçalarında giysi sepetleriyle ona doğru yürüyen, yürürken sallanan başka bir çift kadın görüyorum.

Nedense, onları görünce Tatari'deki Terran kadınları aklıma geliyor, hepsi güzel ve benim için egzotik, ve göğsümde hafif bir sızı hissediyorum. Bu birkaç kadın, kabilemizde kalan kadınların çoğunu temsil ediyor, kabilemiz dışından eş bulmamış veya kaçırılmamış olanları, erkeklerle birlikte sigara içen, eş bulma ve çocuk doğurma yaşını çoktan geçmiş gümüş saçlı yaşlı kadın hariç.

Kabilenin lideri olarak bir eş almalıyım. Ama kadın nüfusumuzun çoğu Xaathianlar gibi çok az olması nedeniyle, bu benim için imkansız bir dilek.

"Harax!" Adımı duyuyorum, vahrell'imi su yalağının yanındaki direğe bağlarken, soğuk, berrak sıvıyı yüzüme sıçratıyorum. Dönüp, yakalanmadan önce en yakın danışmanım olan Strak'ı görüyorum ve yanımdan geçerken hızla ona yetişiyorum.

"Durum nasıl?" diye soruyorum. "Haber var mı? Ben geri döndüğümde gitmiş olan birkaç savaşçı henüz dönmedi..."

"Geçen döngüde gönderdiğim avcı grubu dönmüş olmalı," diyor Strak beni rahatlatmak için. "Axeth ve Jorah da o grubun içindeydi. Mızrak eğitiminde çok başarılıydılar, ama Vaath'ı kısa süre sonra gönderdiğim keşif grubuna aldım. Gizlilik konusunda eşsiz bir yeteneği var, ama nişan alma becerisi..."

"Ben yokken gelişmedi mi?"

"Hiç de değil," diyor Strak ve ikimiz de gülüyoruz.

"Ben yokken iyi iş çıkardın," diyorum ona içtenlikle. "Ben yokken kabile senin gibi bir lideri olduğu için şanslıydı."

Danışmanım ve sağ kolum olan Strak, kabile benim yakında geri dönmeyeceğimi, hatta belki de hiç dönmeyeceğimi anladığında doğal bir seçim oldu. Geleneklere göre unvanımı geri almak için savaşılmaya hazırdım, ama Strak, köye ayak bastığım anda unvanı bana geri verdi, diğer halkımız gibi benim dönüşümden dolayı minnettar ve mutluydu. En yakın arkadaşımınla savaşmak zorunda kalmadığım için minnettardım.

Bana, unvanı geri vermekten memnun olduğunu söyledi. Köyün sorumluluğunun ağırlığı büyük bir yük ve bu doğru. O yükü şimdi bile omuzlarımda hissediyorum, ama bu yükü taşımaktan onur duyuyorum.

"Eve dönüşünü bozmak istemedim, Harax," diyor Strak tereddütle. "Ama seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Söyle." Sabah esintisi hâlâ hoşken, dereye doğru yürürken ona bir göz attım. "Aklında bir şey olduğu belli."

"Uleki kabilesi." Strak duraksıyor. "Bildiğin gibi, yıllardır onlarla geçici bir barış içindeyiz. Ama geçen yaz kuraklık yaşandı ve kaynaklar geçmiş yıllara göre daha kıt."

"Gezegen, iyi bakıcılar olduğumuz sürece bize yine ihtiyaçlarımızı sağlayacaktır." Strak'a bakıyorum. "Endişelendiğin şey barış mı?"

"Evet, öyle. Son aylarda yiyecek ve avlanmak için sınırlarımıza gittikçe yaklaşıyorlar. Kaynaklar için her zaman bir rekabet içindeydik, ama onların savaşçıları sınırlarımızı zorluyor, barışı sınıyorlar. Sen dönmeden hemen önce, topraklarımızda otlayan *bir vakil* sürüsünden birini bile kovaladık." Strak, açıkça konuşmaya hazırlanır gibi derin bir nefes alır. "Harax, yakında bir şeyler yapılmalı ve misilleme yapmadan önce onların bizi ne kadar zorlayabileceğine dair kararı senin vermen gerekecek."

Kaşlarımı çattım. "Savaşçı sayısı açısından sayılarımız benzer. Ama savaş istemiyorum. Her iki taraf için de iyi bir sonuç çıkmayacak." Strak'ın yüzündeki düşünceli ifadeyi fark ettim ve daha söyleyecekleri olduğunu anladım. "Barış için bir fikrin var, değil mi?"

Strak endişeli bir ifadeyle başını sallar. "Uleki'nin lideri Drael'in bir kızı var. Kızının yıldızların seçeceği eşini beklemek istediği için ona bir eş seçmedi. Ama mevsimler geçtikçe babası sabırsızlanmaya başladı ve yıldızların bir seçim yapmayacağı belli oldu. Babası bu işi daha fazla kadere bırakmayacak gibi görünüyor ve eğer sen..."

"Drael'in kızıyla evlenmemi ve onu eşim olarak kabilelerimizi birleştirmemi istiyorsun." Bunu soru olarak ifade etmiyorum, çünkü bu bir soru değil. Strak'ın bunu kastettiğini biliyorum.

"Bu, iki kabilemiz arasındaki antlaşmayı sağlamlaştıırır." "Elbette öyle olur."

Drael'in bunu destekleyip desteklemeyeceğini bile merak etmeme gerek yok. Bunu destekleyeceğinden neredeyse eminim. Bu, kaynaklar açısından ona büyük fayda sağlayacaktır. Savaşçıların erişebileceği avlanma alanlarımız, geçen yazdan bu yana Uleki'ninkinden çok daha verimli kalmıştır.

Bu, benim halkım Bekaru'ya da fayda sağlayacaktır. Drael'in kızı ve ben bir kulübede yaşayıp paylaştığımız sürece yıllarca barış sağlanacak ve tanrıça bize çocuk bahşetirse, bundan sonra da yıllarca barış devam edecektir.

antlaşmalar açısından, bu her iki taraf için de iyi bir antlaşma.

Ama bizim için iyi mi? Onun ve benim için?

Aslında, babasının onun kaderindeki eşini bu kadar uzun süre beklemesi beni şaşırttı. Xaathianlar her zaman eş bağlarına sahip olmuşlardır, yıldızlar tarafından belirlenmiş ve tanrıça tarafından kutsanmış eşleşmeler, ancak bu bağlar son yıllarda o kadar nadir hale geldi ki, birçok çift artık bu bağları beklemiyor.

Özellikle, kız çocuklarının doğum oranı önemli ölçüde düştüğü için, Xaathian erkekleri kaderindeki eşini beklerse, onun başka bir erkekle evlenmiş, çocukları ve bakması gereken bir yuvası olabileceğini biliyorlar. Xaathian kültüründe, istismar veya sadakatsizlik dışında herhangi bir nedenle eş bağını koparmak tabudur, kaderindeki eşinin daha sonra ortaya çıkacağına inanılsa bile. Bağlanma töreni yapıldıktan sonra, kaderinde olsun ya da olmasın, tanrıçanın bu bağı koparmak için başka birini seçmeyeceği inanılır. Bağlanma töreninden sonra başka bir eşe sahip olma iddiası sahte kabul edilir ve bu iddiaya göre hareket edilmesi büyük bir utanç getirir.

Kaderimde olan bir eş bulabileceğime inandığım zamanlar çoktan geride kaldı. Eşim olmaması, tanrıçayı beklememle değil, benimle yeterince uyumlu

ve onu kalıcı eşim olarak almak istememi sağlayacak kadar bana uygun bir kadın bulamamış olmamla ilgilidir. Ve sonra, tabii ki, Kruul beni esir aldı ve bu tür düşünceler aklımdan tamamen silindi.

Drael'in kızını eş olarak almamak için hiçbir neden yok. Uyumlu olmasak bile, antlaşma halkıma sağlayacağı faydalar bunu değerli kılacak. Kişisel olarak hoşuma gitmese bile, halkıma bir lider olarak görevimi yerine getirmiş olmaktan memnuniyet duyabilirim. Üstelik onu gördüm. Oldukça güzel ve bir kabile liderinin eşi olmak için yetiştirilmiş. Onda kusur bulabileceğim hiçbir şey yok gibi görünüyor.

Bunu düşünürken bile, zihnim Tatari'deki Terran kadınlarına ve onların Zivonian eşlerine, tanık olduğum ve onlarla birlikte savaştığım, daha önce hiç görmediğim bir savaşa geri dönüyor. Ama beni şaşırtan sadece savaş ve Kruul'un kullandığı teknoloji değildi.

Zivonian erkekleri ve Terran eşlerinin birbirlerine olan sevgisini gördüm, birbirlerine bakışlarında, sevdiklerini korumak için şiddetle savaşmalarında çok net bir şekilde görünüyordu.

Kan öfkesi olan komutan ve savaşçı, bana bunun halklarının kaderindeki bağ olduğundan ne kadar emin olduklarını, taşıdıkları işaretin bunu kanıtladığını söylediler. O işaret olmasa bile, eşleşmiş çiftlerden gün gibi açık bir şekilde parlıyordu, bu da kalbimi garip bir şekilde sızlatıyordu.

Hayatımda şimdiye kadar kaderinde bir çift görmedim ve kendim için de böyle bir şeye hiç güvenmedim. Ama şimdi, kabilemin lideri olarak görevimi ve Uleki liderinin kızıyla evlenme olasılığını düşündüğümde, göğsümde beni şaşırtan ve hızla bir kenara ittiğim bir sancı hissediyorum.

Hiçbir zaman hayalperest biri olmadım ve bu da farklı değil.

Tatari'de gördüğüm gibi bir aşkı yaşamak benim kaderimde yok.

Warrior Mates of Zivon serisini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu, Zivonlular ve kadınları için son kitap, ancak Harax hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, *Fated Mates of the Xaathian Barbarians* serisinin ilk kitabı olan [*Alien Warlord's Claim'i*](#) okuyun!

Callie ve Tyrek hakkında biraz daha bilgi mi istiyorsunuz? [Buraya](#) tıklayarak ÜCRETSİZ seksi ve tatlı bir bonus sahneye ulaşabilir veya bu bağlantıyı kopyalayıp tarayıcınıza yapıştırabilirsiniz: <https://BookHip.com/FLLVRRT>

Bu kitabı FB grubumda diğer okuyucularla tartışın:
<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

En son yayınlarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

Presley Hall'un diğler eserleri

Kalixian Savaşçıları Serisi'nin Kader Eşleri (bu seri artık tamamlanmıştır)

[Claimed - Kitap 1](#)
[Stolen - Kitap 2](#)
[Rescued - Kitap 3](#)
[Bound - Kitap 4](#)
[Broken - Kitap 5](#)
[Consumed - Kitap 6](#)
[Damaged - Kitap 7](#)
[Tempted - Kitap 8](#)
[Tamed - Kitap 9](#)
[Pursued - Kitap 10](#)
[Possessed - Kitap 11](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi (bu seri artık tamamlanmıştır)

[Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)
[Onun Uzaylı Kurtarıcısı -](#)
[Kitap 2 Onun Uzaylı](#)
[Canavarı - Kitap 3 Onun](#)
[Uzaylı Savaşçısı - Kitap 4](#)
[Onun Uzaylı Haydutu - Kitap](#)
[5 Onun Uzaylı Koruyucusu -](#)
[Kitap 6 Onun Uzaylı Ası -](#)
[Kitap 7 Onun Uzaylı](#)
[Düşmanı - Kitap 8](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Zivon'un Savaşçı Eşleri

[Uzaylı Savaşçı Tarafından Esir Alınan - Kitap 1 Uzaylı Komutan Tarafından Korunan - Kitap 2 Uzaylı Maverick Tarafından Değer Verilen - Kitap 3 Uzaylı Gladyatör Tarafından Savunulan - Kitap 4 Uzaylı Haydut Tarafından Baştan Çıkarılan - Kitap 5 Uzaylı Kaptan Tarafından Meydan Okunan - Kitap 6 Uzaylı Canavar Tarafından Mahsur Kalan - Kitap 7 Uzaylı Koruma Tarafından Arzulanan - Kitap 8 Uzaylı Çılgın Tarafından Arzulanan - Kitap 9](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Xaathian Barbarlarının Kader Eşleri Serisi

[Alien Warlord's Claim - Kitap 1](#)
[Alien Hunter's Captive - Kitap 2](#)
[Alien Alpha's Desire - Kitap 3](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[1. Callie](#)

[2. Tyrek](#)

[3. Callie](#)

[4. Callie](#)

[5. Tyrek](#)

[6. Callie](#)

[7. Tyrek](#)

[8. Callie](#)

[9. Tyrek](#)

[10. Callie](#)

[11. Tyrek](#)

[12. Callie](#)

[13. Tyrek](#)

[14. Callie](#)

[15. Tyrek](#)

[16. Callie](#)

[17. Tyrek](#)

[18. Callie](#)

[19. Tyrek](#)

[20. Tyrek](#)

[21. Callie](#)

[22. Tyrek](#)

[23. Callie](#)

[24. Tyrek](#)

[25. Callie](#)

[26. Callie](#)

[Epilog Epilog](#)

[İki](#)

[Presley Hall'un diğer eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

